

ॐ

श्री गुरुभ्यो नमः ।

महाकवि श्री नीलकण्ठदीक्षित विरचिता

॥ श्री शिवोत्कर्षमञ्जरी ॥

ஸ்ரீ ஸிவோத்கர்ஷ மஞ்ஜரீ

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்

**SRI
SIVOTHKARSHA MANJARI**

By

SRI NILAKANTA DIKSHITA

TEXT IN SANSKRIT WITH TAMIL

TRANSLATION AND COMMENTARY

By

P.S. KRISHNAN, B.Sc.

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்

இயற்றிய

ஸ்ரீ ஸ்ரீவோத்கர்ஷ மஞ்ஜரீ

பி.எஸ். கிருஷ்ணன் B.Sc.

எழுதிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
விளக்கவுரையுடன்

முன்னுரை

विराजमानं शृङ्गाद्रो ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ।

अलंकृतं तपोलक्ष्म्या भारतीतीर्थमाश्रये ॥

अवतारः पराशक्त्या इत्याहुर्यं मनीषिणः ।

नीलकण्ठमखीन्द्रं तं कविवयं नमाम्यहं ॥

விராஜமானம் ஸ்ருங்கா³த்³ரோ ஜ்வலந்தம் ப்³ரஹ்மதேஜஸா ।

அலங்க்ருதம் தபோலக்ஷ்ம்யா பா⁴ரதீதீர்த்³மாஸ்ரயே ॥

அவதார: பராஸக்த்யா இத்யாஹுர்யம் மனீஷிண: ।

நீலகண்ட²மகீ²ந்த்³ரம் தம் கவிவயம் நமாம்யஹம் ॥

ஸ்ரீ ஸிவோத்கர்ஷ மஞ்ஜரீ என்னும் நூல் மஹாகவி ஸ்ரீநீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் லகுகாவ்யங்களில் ஒன்றாகும். இதன் பெயரிலிருந்தே இது லோகபிதா வாகிய பரமசிவனின் தம் நிகரில்லா உயர்வை பிரகடனம் செய்யும் நூல் என்பது தெளிவு. புஷ்ப தந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரமும், ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் பிரம்ம தர்க்க ஸ்தவமும் இந்த நூலுக்கு முன்னோடிகள் போன்றவை. சார்த்தூல விக்ரீடதம் என்னும் விருத்தத்தில் 52 செய்யுட்களால் ஆக்கப்பட்ட இந்நூலின் ஒவ்வொரு செய்யுளும் "ஸஸ்வாமீ மமதைவதம் ததிதரோ நாம்னாபி நாம்னா யதே" என்னும் மகுடத்துடன் முடிகின்றது இதன் பொருள் "அவரே (பரமேச்வரனே) முழு முதற் கடவுள் - என் தெய்வமும் அவரே. அவரைத் தவிர்த்து பிற தெய்வம் எதுவும் பெயரளவில் கூடக் கூறப்படுகிறதில்லை." தம்முடைய தம்முடைய வாதத்திற்கு ச்ருதி, ஸ்மிருதி, சைவ ஆகமங்கள், மஹாபாரதம் மற்றும் புராணங்கள் முதலியவைகளிலிருந்து ஏராளமான மேற்கோள்களை எடுத்து விளக்கி சிவபாரம்யத்தை வெகு தெளிவாகவும் பாங்காகவும் நிர்த்தாரணம் செய்கிறார். அனன்ய ஸாத்த்யமான செயல்களுக்கு - காம ஜயம், கங்காதரணம், கால ஸம்ஹாரம், ஹாலாஹல பானம் போன்றவையும், அபார கருணைக்கு உபமன்யு சரித்திரமும் தனக்கொன்றும் வேண்டாது பிறருக்கே எல்லாவற்றையும் வழங்கும் உதார குணத்திற்கு - தேவர்களை திக்பாலகர்களாகச் செய்து தான் திகம்பரராகத் திகழ்வதையும் - மற்றும் இதுபோன்ற தனிப்பெரும் பெருமைகளை விளக்கி பரமேச்வரன் அகணித குணசீலனாக விளங்குகிறார் என்பதை நன்கு புகட்டுகிறார்.

இந்த நூலுக்கு ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் வம்சயரான சிவானந்த யோகி என்னும் பெரியவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கு **घट्टार्थबोधिटीका** கட்டார்த்³போ³த⁴டிகா என்று பெயர். இந்த மஹான் பூர்வாச்சரமத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லா கடையம் சேஷு தீக்ஷிதர் என்று அழைக்கப்பட்டார். பிறகு ஸன்யாஸம் பூண்டு தென் கைலாசம் என்னும் காளஹஸ்தியில் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய வியாக்யானத்தை அனுசரித்தே என்னுடைய மொழி பெயர்ப்பும், விளக்கமும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த நூலை அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு என்னை உற்சாகப்படுத்தி, கணிசமான பொருளுதவியும் செய்த என்போல் ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் வம்சயரான ஸ்ரீ எம். நீலகண்டன் (Hong Kong) அவர்களுக்கு என்னுடைய ஆசீர்வாதங்களையும் க்ருதக்ஞதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியை பரிசீலனை செய்து பல பிழைகளைத் திருத்தி உதவிய ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் ஸ்ரீ சந்திரமௌளீச்வர சாஸ்திரிகளுக்கும், அதேபோல் அச்சாகும் பொழுது பிரதியைப் பார்த்துப் பிழைகளைத் திருத்தி உதவிய ஸ்ரீ S.N. சாஸ்திரி (IRS, Rtd.) அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத்தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த நூலை அழகான முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த ஸ்ரீ சுரபி அச்சகத்திற்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

பாலாமடை கிராமம்
திருநெல்வேலி ஜில்லா
1-8-1994

பி. எஸ். கிருஷ்ணன்

ॐ

श्री गुरुभ्यो नमः ।

ॐ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம: ।

महाकवि श्री नीलकण्ठदीक्षित विरचिता

॥ श्री शिवोत्कर्षमञ्जरी ॥

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட²தீக்ஷித விரசிதா

ஸ்ரீ ஸ்ரீவோத்கர்ஷ மஞ்ஜரீ

या लक्ष्मीस्त्रिजगच्छरण्यचरणा तस्याः पतिर्यच्छरो

यदेयं निखिलैर्वदान्यनिवहैस्तद्यस्य जीर्णं धनुः ।

या संविच्छ्रुतिषु श्रुता रहसि सा यत्पादसंसेविनी

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १ ॥

யா லக்ஷ்மீஸ்த்ரிஜக³ச்ச³ரண்யசரண தஸ்யா: பதிர்யச்ச³ரோ

யத்³தே³யம் நிகி³லைர்வதா³ன்யனிவஹைஸ்தத்³யஸ்ய ஜீர்ண த⁴னு: ।

யா ஸம்விச்ச³ருதிஷு ஸ்ருதா ரஹஸி ஸா யத்பாத³ஸம்ஸேவினீ

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 1 ॥

பதவுரை

या लक्ष्मी: = எந்த லக்ஷ்மியானவள்

या लक्ष्मी:

त्रिजगच्छरण्यचरणा = மூவுலக மக்களும் அடைக்கலம் புகும்

த்ரிஜக³ச்ச³ரண்யசரண பாதங்களை உடையவளோ

तस्याः पतिः = அந்த லக்ஷ்மியின் நாயகனான விஷ்ணு

தஸ்யா: பதி:

यच्छ्रु: = எவருடைய அம்பாக (ஆனாரோ)

यच्छ्रु:

निखिलैः वदान्यनिवहैः = கொடையில் சிறந்த வள்ளல்கள் அனைவராலும்

நிகி³லை: வதா³ன்யனிவஹை:

यत् देयम् = எந்த ஸுவர்ணமானது

யத் தே³யம் (தானமாக) கொடுக்க உகந்ததோ

तत् यस्य जीर्णं धनुः	=	அந்த ஸுவர்ணம் (மேருபர்வதம்)
தத் யஸ்ய ஜீர்ணம் த'னு:		எவருடைய தேய்ந்துபோன வில்லாயிற்றோ
श्रुतिषु या श्रमृता	=	வேதங்களில் எவள் கூறப்படுகின்றாளோ
ஸ்ருதிஷு யா ஸ்ம்ருதா		
सा संवित्	=	அந்த ஞான ரூபினியாகிய பராசக்தியும்
ஸா ஸம்வித்		
रहसि यत्पादसंसेविनी	=	ரஹஸ்யமாக எவருடைய பாதங்களை
ரஹஸி யத்பாத'ஸம்ஸேவினீ		இடைவிடாது பணிகின்றாளோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை'வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி'தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை: -

ஸர்வேச்வரஞான மஹாவிஷ்ணுவும் சிவாராதனம் செய்ததாலேயே வைகுண்டம், மஹாலக்ஷ்மி முதலான ஸம்பத்துக்களை அடைந்தார் என்பது வேதலோகப் பிரசித்தம்.

"तव श्रिये मरुतो मर्जयन्त रुद्र यत्ते जन्म चारु चित्रम् ।
पदे यद्विष्णोः उपमं निधायि तेन पासि गृह्यं नाम गोनाम"

"தவ ஸ்ரியே மருதோ மர்ஜயந்த ருத்'ர யத்தே ஜன்ம சாரு சித்ரம் ।
பதே' யத்'விஷ்ணோ: உபமம் நிதா'யி தேன பாஸி க்'ருஹ்யம் நாம கோ'நாம"

என்பது ருக்வேதம் (ஸம் V-3-3) உபதேச காண்டத்திலும், "சங்கரரின் ப்ரிய கிங்கரராகிய விஷ்ணு லிங்க மூர்த்தியாகிய ஸதாசிவனைக் குறித்துக் கடும் தவம் புரிந்து பார்வதீசனின் அருளால் உத்தமமான வைஷ்ணவ பதத்தையும் 'மஹாலக்ஷ் மீபதி' எனும் பாக்கியத்தையும் அடைந்தார்" என்று கூறப்படுகிறது.

மஹாலக்ஷ்மியை அடைவதற்கு மஹாவிஷ்ணு கடுந்தவம் புரிந்தார் என்றால், அம்மஹாலக்ஷ்மியின் லோக சரணய விஷயத்தில் வேறு பிரமாணம் நமக்குத் தேவையில்லை. மஹாலக்ஷ்மியின் அருளை நாடாதார் மூவுகிலும் இல்லை.

அவளுடைய பதியான மஹாவிஷ்ணு ஒருசமயத்தில் (த்ரிபுர ஸம்ஹார ஸமயத்தில்) மஹேச்வரனுக்கு அம்பாகித் தொண்டு புரிந்தார் என்றால், அம்மஹேச் வரரின் பெருமையை யார் தான் அளவிட்டுக்கூற முடியும்!

ஸுவர்ண மலையான மஹாமேரு அம்மஹேச்வரனுக்கு வில்லாகித் தொண்டு செய்தது.

வித்யா ஞான ரூபினியாகிய பராசக்தி உமையம்மையும் தகராகாசத்தில் துரீய பாதரூபத்துடன் பிரகாசித்துக் கொண்டு, மஹேசனின் பாதார விந்தங்களை இடைவிடாது பணிந்து, அவரது திவ்யமங்கள ஸ்வரூபத்தையே ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இத்தகைய மஹிமைகள் நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் பசுக்களாகிய ஜீவன்களுக்குப் பதியாக விளங்குகின்றார். அவரையே நான்கு வேதங்களும் முக்கிய தெய்வமாகக் கொண்டாடுகின்றன. பிற தெய்வங்களைப்பற்றி,

ओं नमो ब्रह्मणे

ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே

என்பன போன்ற கர்ம ப்ரஸித்தமான மந்திரங்கள் கொண்டாடுவது போல் தோன்றினாலும்,

यस्मै नमः तच्छिरः

யஸ்மை நம: தச்சி'ர:

என்றபடி, எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாய் தலைவனாய் உள்ள பரமேச்வரனையே அவை சென்றடையும்.

(2) அவதாரிகை: -

உள்ளத்தில் தூய்மை உண்டாயின் ஈசனின் அருள் நமக்குக் கிட்டும் என்ற உண்மையை கீழ்வரும் சுலோகத்தால் விளக்குகிறார்: -

अर्चामीति धिया यदेव कुसुमं क्षिप्त्वा जनो मुच्यते

विध्यामीति धिया तदेव विकिरन् भस्मीकृतो मन्मथः ।

इत्याभ्यन्तरवृत्तिमात्ररसिको बाह्यानपेक्षश्च यः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २ ॥

அர்சாமிதி தி⁴யா யதே³வ குஸூமம் க்ஷிப்த்வா ஜனோ முச்யதே

வித்⁴யாமிதி தி⁴யா ததே³வ விகிரன் ப⁴ஸ்மீக்ருதோ மன்மத³: ।

இத்யாப்⁴யந்தரவ்ருத்திமாத்ரரஸிகோ பா⁴ஹ்யானபேக்ஷஸ்ச ய:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 2 ॥

अर्चामि इति धिया	=	அர்ச்சனை செய்கிறேன் என்ற எண்ணத்துடன்
அர்சாமி இதி தி ⁴ யா		
यदेव कुसुमं क्षिप्त्वा	=	ஏதோ ஒரு மலரை ஈசனின்மீது போட்டு
யதே ³ வ குஸுமம் கூழிப்த்வா		
जनः मुच्यते	=	ஒரு மனிதன் வீடுபேற்றை (மோகூதத்தை)
ஜன: முச்யதே		அடைகிறானே
विध्यामि इति धिया	=	நான் (மஹேசனின் தபஸ்ஸை) கலைக்கிறேன்
வித ⁴ யாமி இதி தி ⁴ யா		என்ற எண்ணத்துடன் (தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ள ஈசனின் உள்ளத்தை எனது மலரம்பால் அடித்துக் கலக்கி மாற்றுகிறேன்) என்னும் அஹந்தையுடன்
तदेव विकिरन्	=	அதே மலரை ஈசனின்மேல் போட்ட
ததே ³ வ விகிரன்		
मन्मथः	=	மன்மதன்,
மன்மத ² :		
भस्मीकृतः	=	தூய்மையற்ற மனத்தினனாய் அகந்தையுடன்
ப ⁴ ஸ்மீக்ருத:		செயல்பட்டதால்) சாம்பலாக்கப்பட்டான்.
इति यः	=	என்று இவ்வாறு எவர்
இதி ய:		
आभ्यन्तरवृत्तिमात्ररसिकः	=	உள்ளத்தில் உண்டாகின்ற உணர்ச்சியை மாத்திரம்
ஆப்யந்தரவ்ருத்திமாத்ரரஸிக:		கொண்டு மகிழ்கிறாரோ,
बाह्यानपेक्षः च	=	வெளி ஆடம்பரங்களை விரும்பாதவராக
பா ³ ஹ்யானபேகூ: ச		விளங்குகிறாரோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்கவுரை: -

உண்மையான பக்தியையே பகவான் பஹுமானிக்கிறார். கண்ணும் கருத்தும் அவரிடத்தில் நில்லாது, வாயால் துதிசெய்து கையால் அர்ச்சனை செய்தால், அவர், அதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்.

உள்ளம் நிறைந்த பக்தியுடன் பக்தன் செய்கின்ற சிறு கைங்கர்யத்தையும் பெரிதாக மதித்து அவனுக்கு உயர்ந்த பலனைக் கொடுக்கிறார்.

இதே கருத்தை, ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் என்ற மஹான்,

अर्कद्रोणप्रभृतिकुसुमैरर्चनं ते विधेयं

प्राप्यं तेन स्मरहर फलं मोक्षसाम्राज्यलक्ष्मीः ।

அர்கத்³ரோணப்ரப்⁴ருதிசுஸுமைரர்சனம் தே விதே⁴யம்
ப்ராப்யம் தேன ஸ்மரஹர ப³லம் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யலக்ஷ்மீ: ।

என்று தமது ஆத்மார்பண ஸ்துதி சுலோகத்திலும்,

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति।

तदहं भक्त्युपहृतमश्रामि प्रयतात्मनः ॥ ९.२६ ॥

பத்ரம் புஷ்பம் ப³லம் தோயம் யோ மே ப⁴க்த்யா ப்ரயச்ச³தி।
தத்³ஹம் ப⁴க்த்யுபஹ்ருதமஸ்நாமி ப்ரயதாத்மன: ॥ 9.26 ॥

என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் கீதையிலும் கூறுவதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

"நான் ஒன்றும் அறியாதவன். என்னால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் வல்ல இறைவனே எனக்குத் தஞ்சம்," என்று உளங்கனிந்து ஒரு மலரை எடுத்து அர்பணித் தாலும் போதும், அவனுக்கு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தையே கொடுத்தாலும் பக்தனுக்குத் தான் ஈடுசெய்ததாக ஈசன் கருதவில்லையாம்.

“देवानामपि दुर्लभं पदमिदं लब्धं मयोपायतः

द्वित्रैर्विल्वदलैः प्रतार्य शिवमित्येवं जनो मन्यते ।

मद्धक्ताङ्घ्रिरजस्स्पृशोऽपि शुलभं क्षुद्रं पदं वेधसो

दत्त्वा सेवक एव वञ्चित इति स्वामिन् भवान्मन्यते ॥”

“தே³வாநாமபி து³ர்லப⁴ம் பத³மித³ம் லப்³த⁴ம் மயோபாயத:

த்³வித்ரைரபி³ல்வத்³லை: ப்ரதார்ய ஸிவமித்யேவம் ஜனோ மன்யதே ।

மத்³ப⁴க்தாங்க⁴ரிஜஸ்ஸ்ப்ருஸோ(அ)பி ஸுலப⁴ம் க்ஷுத்³ரம் பத³ம் வேத⁴ஸோ
த³த்த்வா ஸேவக ஏவ வஞ்சித இதி ஸ்வாமின் ப⁴வான்மன்யதே ॥”

என்று நீலகண்ட விஜய சம்புகாவ்யத்தில் ஸ்ரீநீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்கள் மிக அழகாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஆனால், உள்ளத்தில் கபடமும், அஹந்தையும் கொண்டு, “என் சக்தியைப் பாருங்கள். கடுந்தவத்தில் இருக்கும் பிஞ்சு பாணியாகிய சிவனுடைய சித்தத்திலும்

நெகிழ்வை உண்டு பண்ணுகிறேன்" என்று அவர்மீது மலரம்பினை எய்த மதனனின் கதி என்னவாயிற்று! அடுத்த கணமே எரிந்து பிடிசாம்பலாக்கப்பட்டான்.

மன்மதனும் அவர் மேல் போட்டது மலரே. அடைந்ததோ விபரீதமான பலன். காரணம் - உள்ளத்திலுண்டான பாவனை தான்.

ஆதலால், உண்மையான பக்தி உள்ளத்தில் இருக்கவேண்டும். வெளி ஆடம்பரங்களால் இறைவனது அருளைப் பெறமுடியாது. உள்ளத்தில் கள்ளமிருப்பின் விபரீத பலனை கிட்டும்.

(3) அவதாரிகை: -

மேலும் மஹேசனுடைய உயர்வை விளக்க விரும்பும் ஸ்ரீதீக்ஷிதர் அவர்கள், 'பகவானுடன் சம்பந்தப்பட்ட எத்தகைய பொருட்களும் (இழிந்த பொருட்களும்) மிக உயர்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளன' என்பதை இங்கு விளக்குகிறார்கள்: -

यत्केशाग्रविलग्नमम्बु जगतां तीर्थं परं पावनं

यद्वीर्यं भुवि दक्षिणेति विहितं यज्ञेषु सर्वेष्वपि ।

श्वानो यस्य तपस्विनां च महतां कामप्रदा धेनवः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३ ॥

யத்கேஸாக்³ரவிலக்³னமம்பு³ ஜக³தாம் தீர்த³ பரம் பாவனம்

யத்³வீர்யம் பு⁴வி த³க்ஷிணேதி விஹிதம் யஜ்ஞேஷு ஸர்வேஷ்வபி ।

ஸ்வானோ யஸ்ய தபஸ்வினாம் ச மஹதாம் காமப்ரதா³ தே⁴னவ:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 3 ॥

युत्केशाग्रविलग्नं अम्बु = எவருடைய கேசத்திலிருந்து வழிந்த

यत्केशाग्रविलग्नं अम्बु = தண்ணீரானது,

जगतां परं पावनं तीर्थ = உலகங்களின் மிகப் புனிதமான புனல்

जगतां परं पावनं तीर्थ = ஆயிற்றே

यद्वीर्यं = எவருடைய வீர்யமானது

यत्³வீர்ய

भुवि = உலகில்,

पु⁴வி

सर्वेषु यज्ञेषु अपि = வேள்விகள் அனைத்திலும்

ஸர்வேஷு யஜ்ஞேஷு அபி

दक्षिणा इति = தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கத்தக்கது என்று

த³க்ஷிண இதி

विहितं	=	(வேதங்களில்) விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ
विहिताम्		
यस्य श्रानः	=	எவருடைய நாய்கள் (நாய்கள் வடிவில்
यस्य श्रानः		உள்ள நான்மறைகள்)
महतां तपस्विनां	=	சிறந்த முனிவர்களின்
महतां तपस्विनां		
महतां तपस्विनां		
कामप्रदा धेनवः	=	விருப்பங்களை அளிக்கும் காமதேனுவாக
कामप्रदा धेनवः		இருக்கின்றனவோ
कामप्रदा धेनवः	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
स स्वामी		
स स्वामी		கடவுள்
स स्वामी	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम दैवतं		
मम दैवतं		
मम दैवतं	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तदितर		
तदितर		
तदितर	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
नाम्नापि न अम्नायते		
नाम्नापि न अम्नायते		
नाम्नापि न अम्नायते		

விளக்க உரை:

"केशकीटनखस्पृष्टं अक्षिलालादिदूषितम्"

"கேஸகீடநக்'ஸ்ப்ருஷ்டம் அக்ஷிலாலாதி'தூ'ஷிதம்"

என்று கூறியிருப்பதால் பொதுவாக ஒருவருடைய கேசத்தில் பட்டு வெளிவரும் தண்ணீர் அசுத்தம் என்றே கருதப்பட வேண்டும். ஆனால் மஹேசனின் கேசமாகிய கபர்த்தத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட தண்ணீரோ உலகிலேயே மிகப்புனிதமான கங்கா நதி என்று கொண்டாடப்படுகின்றது.

பகவானுடைய வீர்யத்தினால் ஹேமகிரி சுவர்ணம் ஆக்கப்பட்டதும், அந்தச் சுவர்ணத்தையே வேள்விகளில் தக்ஷிணையாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் மஹாபாரதம் ஆனுசாஸனிக பர்வத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வேடன் வேஷத்தில் மஹேசன் தோன்றிய அவஸரத்தில் வேதங்கள் நான்கும் நாய்களாக மாறி, அவருடன் வந்தன என்பது பிரஸித்தம் ஆகவே, இழிவான நாய்களும் பகவானுடையன என்னும் மஹிமையால், தவம் புரியும் முனிவர்களுக்கும் விரும்பிய பலனை அளிக்கவல்ல காமதேனுவாக ஆகின்றன என்று இங்கு கூறப்படுகின்றது. வேத விஹிதமான கர்மாக்கள் மூலம் ஐஹிக ஆமுஷ்மிக பலன்களைப் பெரியோர்கள் பெறுகின்றனர்.

வேதங்கள் நாய்களாக மாறிய விஷயத்தை சிவலீலார்ணவத்திலும் -

"वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं इत्यामनन्तो निगमास्सगर्व ।

श्वानः कृता येन स एव देवो वर्ण्यः कथं वाङ्मनसातिवर्ती ॥"

"வேதாஹ்மேதம் புருஷம் மஹாந்தம் இத்யாமனந்தோ நிக்மாஸ்ஸகர்வ ।
ஸ்வான: க்ருதா யேன ஸ ஏவ தேவோ வர்ண்ய: கதம் வாங்மனஸாதிவர்தீ ।"

என்று சிவோத்கர்ஷமாகவே வர்ணிக்கிறார்கள்.

உலக வழக்கில் அசுபம் அல்லது அசுத்தம் என்று கருதப்படும் கேசத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட தண்ணீரும், புருஷ வீர்யமும், நாய்களும் மஹேசனுடைய ஸம்பந்தத்தால், முறையே, மிகப்புனிதமான கங்கா நதியாகவும், விலை உயர்ந்த சுவர்ணமாகவும், காமதேனுவைப் போல் விரும்பிய பலனை அளிக்கும் வேதங்களாகவும் ஆயின.

(4) அவதாரிகை: -

சராசரங்கள் அனைத்தையும் தனக்கு அடிமை யாக்கும் ஆற்றல் படைத்த காமனின் விருத்தாந்தத்தைக் கூறி பரமேச்வரனின் மஹிமையை மேலும் விளக்குகிறார்: -

वक्त्राब्जेषु पितामहस्य जगतां वक्षःस्थले श्रीपते:

सर्वाङ्गेषु शतक्रतोरपि दृढानुच्छित्य जैत्रध्वजान् ।

संप्राप्तो मदनोऽपि यस्य निटिलज्योतिःपतङ्गायितः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४ ॥

வக்த்ராப்ஜேஷு பிதாமஹஸ்ய ஜக்தாம் வக்ஷ:ஸ்த்லே ஸ்ரீபதே:

ஸர்வாங்கேஷு ஸதக்ரதோரபி த்ருடாநுச்சித்ய ஜைத்ரத்வஜான் ।

ஸம்ப்ராப்தோ மதநோபி யஸ்ய நிடிஸஜ்யோதி:பதங்காயித:

ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததித்ரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 4 ॥

जगतां पितामहस्य = உலகங்களுக்கெல்லாம் பிதாமஹராக

जक்தாம் पितामहस्य = விளங்கும் பிரம்ம தேவனுடைய

वक्त्राब्जेषु = திருவாய்களிலும்

वक्त्राब्जेषु

श्रीपते: = லக்ஷ்மீபதியாகிய மஹாவிஷ்ணுவின்

ஸ்ரீபதே:

वक्षः स्थले = மார்பிலும்

वक्षः स्तले

शतक्रतो: सर्वाङ्गेषु अपि = இந்திரனின் உடல்முழுவதிலும்

ஸதக்ரதோ: ஸர்வாங்கேஷு அபி

जैत्रध्वजान् दृढान्	=	வெற்றிக் கொடிகளை
ஜைத்ரத் ⁴ வஜான் த் ³ ருடா ⁴ ன் उच्छित्य	=	உறுதியாக நாட்டி
உச்சி ² த்ய संप्राप्तः मदनः अपि	=	(தனது ஆற்றலைக்காட்ட) வந்த மன்மதனும்
ஸம்ப்ராப்த: மத ³ ன: அபி यस्य निटिलज्योतिः	=	எவருடைய நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட
पतङ्गायितः		நெருப்புப் பொறியால் விட்டில் பூச்சிபோலாகி
யஸ்ய நிடி ³ லஜ்யோதி:		எரிக்கப்பட்டானே
பதங்கா ³ யித:		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

मदनोऽपि மத³னோ(அ)பி என்னுமிடத்தில் अपि அபி என்னும் பதத்தின் சுவாரஸ்யம் கவனிக்கத் தக்கது

மஹாவிஷ்ணுவின் மனத்திலிருந்து தோன்றியவன் மன்மதன் அக்காரணத்தாலேயே அவனுக்கு 'மனஸிஜன்' என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. அவன் தந்தையின் அனுமதியுடன் காசிக்குச் சென்று அங்கு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து, அதை பக்தியுடன் ஆராதனை செய்துவந்தான். அதனால் மகிழ்ந்த மஹேசன் அவனை மதனராஜனென்று நியமித்து, தென்றலை ரதமாகவும், கிளியை வாகனமாகவும் கொடுத்த ருளிஞர். இவ்வரலாற்றைச் சங்கர ஸம்ஹிதை எனும் நூலில் காணலாம்.

மஹேசனருளால் சராசரங்கள் அனைத்தையுமே தனக்கு அடிமையாக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றான். ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மி முதலான நாரீமணிகள் ரூபமான வெற்றிக் கொடிகளை நிலையாக நாட்டினான்.

இதனால் அஹந்தை மிகுந்த அவன், வரமளித்த மஹேசனிடமே தனது ஆற்றலைக் காட்டத் துணிந்தான். ஆனால், அந்தோ பரிதாபம்! எரியில் விழுந்த விட்டில் போல நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டான்.

(5) அவதாரிகை:

“மதனனை அவனது ஆணவத்திற்காகத் தண்டித்த பரமேச்வரன், தன்னை பக்தியுடன் வணங்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும் முக்திசுகத்தை அளிக்கின்றான்” என்பதை இப்பாடலால் விளக்குகின்றார்: -

यदातुं कृतलोभ एव परमं धाम स्वभक्तान् पुरा

काकुत्स्थोऽप्यतिसन्दधे स भुवनान्यन्यानि सृष्ट्वा तदा ।

आवेधो-मशकं तदेव तृणवदत्तेऽविमुक्ते तु यः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ५ ॥

யத்³தா³தும் க்ருதலோப⁴ ஏவ பரமம் தா⁴ம ஸ்வப⁴க்தான் புரா
காகுத்ஸ்தோ²(அ)ப்யதிஸந்த³தே⁴ ஸ பு⁴வனான்யன்யானி ஸ்ருஷ்ட்வா ததா³ ।
ஆவேதோ⁴-மஸகம் ததே³வ த்ருணவத்³த³த்தே(அ)விமுக்தே து ய:
ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 5 ॥

काकुत्स्थः अपि = ஸ்ரீ ராமனும்

काकुत्स्थ²: अपि

पुरा = முன் காலத்தில்

पुरा

यत् परमं धाम = வைகுந்தம் எனப்படும் எந்த உயர்ந்த பதத்தை

यत् परमं धाम

दातुं कृतलोभ एव (सन्) = கொடுப்பதற்கு உதாரபுத்தி இல்லாதவனாய்

दा⁴தும் க்ருதலோப⁴ ஏவ (ஸன்)

अन्यन्यानि भुवनानि सृष्ट्वा = வேறு உலகங்களைச் சிருஷ்டி செய்து

अन्यन्यानि भुवनानि सृष्ट्वा

तदा स्वभक्तान् अतिसन्दधे = தான் வைகுந்தம் செல்லுகின்ற அந்த நேரத்தில்

तदा स्वभक्तान् अतिसन्दधे

तदेव = அதே உயர் பதத்தை

तदेव

यः देवः = எந்த மஹேசன்

यः देवः

अविमुक्ते तु = அவிமுக்தம் என்னும் காசி க்ஷேத்ரத்திலோ

अविमुक्ते तु

आवेधोमशकम् = பிரம்மன் முதல் சிறிய புழுவரை உள்ள

आवेधोमशकम्

आवेधोमशकम् = எல்லா உயிர்களுக்கும்

तृणवत् दत्ते = புல்லுக்குச் சமானமாகக்கருதி அளிக்கிறாரோ

तृणवत् दत्ते

तृणवत् दत्ते

स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

இந்த சுலோகத்தில் உள்ள விஷயத்திற்கு விளக்கம் பின்வரும் 9 ஆவது சுலோகத்திற்கான விளக்கத்தில் காணலாம்.

"அவிமுக்த ஸ்தலம் எனப்படும் காசி கேஷத்ரத்தில் பிராண வியோகம் ஆகும் ஜீவன்களுக்குப் பரமசிவன் தாரக மந்திரமாகிய 'ஓம் நமச்சிவாய' என்பதை உபதேசம் செய்து மோக்ஷபதவி கிடைக்கச் செய்கிறார்" என்று ஜாபால உபனிஷத் கூறுகிறது."

अत्र हि जन्तोः प्राणेषु उत्क्रममाणेषु रुद्रः तारकं बह्व व्याचष्टे ।

येन असौ अमृती भूत्वा मोक्षी भवति ॥

அத்ர ஹி ஜந்தோ: ப்ராணேஷு உத்க்ரமமானேஷு ருத்³ர:

தாரகம்ப³ஹ்ம வ்யாசஷ்டே ।

யேன அஸௌ அம்ருதீ பூ⁴த்வா மோக்ஷீ ப⁴வதி ॥

(6) அவதாரிகை:

"பரமேசுவரனின் கேசமாகிய கபர்தத்தில் விழுந்த கங்காநதி அதில் ஒடுங்கிய தாலேயே அவருடைய பாரம்யம் தெளிவாகிறது." என்பதை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்: -

सेतुं यत्र निबध्य यत्र वसुधामुद्धृत्य मग्नां पुरा

विख्यातो मधुसूदनः स जलधिः यत्स्रोतसा पूरितः ।

सा जाह्नव्यपि यज्जटातनुशिखालम्बाम्बुलेशायिता

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ६ ॥

ஸேதும் யத்ர நிப³த்³ய யத்ர வஸுதா⁴முத்³த்⁴ருத்ய மக்³னாம் புரா

விக்³யாதோ மது⁴ஸூத்³ன: ஸ ஜலதி⁴: யத்ஸ்ரோதஸா பூரித: ।

ஸா ஜாஹ்நவ்யபி யஜ்ஜடாதனுஸிகா²லம்பா³ம்பு³லேஸாயிதா

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 6 ॥

यत्र मधुसूदनः	=	எந்த சமுத்திரத்தில் ஸ்ரீராமன்
यत्र मधुसूदनः	=	அணையைக் கட்டியும்
सेतुं निबध्य	=	மேலே தூக்கி வந்தும்
ஸேதும் நிபத் ⁴ ய	=	எந்த சமுத்திரத்தில் முன்னால்
यत्र पुरा	=	மூழ்கியிருந்த பூமியை
यत्र पुरा	=	எந்த கங்கையின் நீரால் நிரப்பப்படுகிறதோ
मग्नां वसुधां	=	அந்த கங்கையும்
மக் ³ னாம் வஸுதா ⁴ ம்	=	எந்த பரமேச்வரருடைய
उद्धृत्य	=	ஜடாமண்டலத்தில் விழுந்து நீர்த் திவலை
உத் ³ த் ⁴ ருத்ய	=	போல் காணாமல் போனதோ
विख्यातः	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
விக் ³ யாத:	=	கடவுள்
सःजलधिः अपि	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
ஸ:ஜலதி ⁴ : அபி	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
यत्स्वोतसा पूरित	=	ததி ³ தர
யத்ஸ்வோதஸா பூரித	=	नाम्नापि न अम्नायते
सा जाह्नवी अपि	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
ஸா ஜாஹ்னவீ அபி	=	
यज्जटा	=	
யஜ்ஜடா	=	
तनुशिखालम्बाम्बुलेशायिता	=	
தனுஸிகா ² லம்பா ³ ம்பு ³ லேஸாயிதா	=	
स स्वामी	=	
ஸ ஸ்வாமீ	=	
मम दैवतं	=	
மம தை ³ வதம்	=	
तदितर	=	
ததி ³ தர	=	
नाम्नापि न अम्नायते	=	
நாம்னாபி ந அம்னாயதே	=	

விளக்க உரை:

மஹாவிஷ்ணு ராமாவதாரத்தில் ஸேதுபந்தனம் செய்ததும், கடலில் மூழ்கிய வேதங்களையும், பூமியையும், மத்ஸ்யாவதாரத்தில் வெளியில் கொண்டு வந்ததும் புராணப் பிரஸித்தமான விருத்தாந்தங்கள்.

கங்கா நதியினால் ஸமுத்திரம் நிரப்பப்படும் விருத்தாந்தம் மஹாபாரதத்தில் வனபர்வாவில் (அத்-104-109) காணப்படுகிறது.

அகஸ்த்ய முனிவரால் பருகப்பட்டதும் எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் உபகாரமாயி ருந்த சமுத்திரத்தை மறுபடியும் தண்ணீரால் நிரப்ப உபாயம் யாது? என்று தேவர்கள் வினவ, பிரம்மா, மஹேசனின் ஜடையிலிருந்து வெளிவந்த கங்கா ஜலத்தினால் அது ஸாத்தியமென்று பதிலுரைத்தார்.

அத்தகைய கங்கையும் எந்த சிவனுடைய ஜடாமண்டலத்தில் விழுந்து காணாமற் போயிற்றோ அத்தகைய சிவனுடைய பாரம்யம் (உயர்வு) எத்தகையது என்பது தெளிவாகும்.

(7) அவதாரிகை: -

இதர தெய்வங்களை ஆராதிப்பது மிகவும் சிரமம். அவ்வாறு ஆராதித்தாலும் முடிவில் அடையும் பலனும் அல்பமே.

ஆனால், பரமசிவன் பக்தன் விஷயத்தில் மிகுந்த கருணை உடையவர். பக்தனுக்கு சிரமம் கொடுக்காமலேயே எளிதில் பரம ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறார் என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

दातव्यस्त्रिदिवः प्रतिक्षणपरिक्षीणः समस्तैः सुरैः

तदानाय च ते कियत्कियदिव व्यापारयन्ते जनान् ।

अक्षय्यं पदमाप्यमत्र च सकृद्यत्कीर्तनं साधनं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ७ ॥

தா³தவ்யஸ்த்ரிதி³வ: ப்ரதிக்ஷணபரிக்ஷீண: ஸமஸ்தை: ஸுரை:

தத்³தா³னாய ச தே கியத்கியதி³வ வ்யாபாரயந்தே ஜனான் ।

அக்ஷய்யம் பத்³மாப்யமத்ர ச ஸக்ருத்³யத்கீர்தனம் ஸாத⁴னம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 7 ॥

समस्तैः सुरैः

= எல்லா தேவர்களாலும்

ஸமஸ்தை: ஸுரை:

प्रतिक्षणपरिक्षीणः

= ஒவ்வொரு நொடியும் கரைந்து கொண்டே வரும்

ப்ரதிக்ஷணபரிக்ஷீண:

विदिवः दातव्यः

= சுவர்க் சுகம் கொடுக்கப்படக் கூடியது.

விதி³வ: தா³தவ்ய:

तदानाय च

= அதைக் கொடுப்பதற்குக்கூட

தத்³தா³னாய ச

ते	=	அந்த தேவர்கள்
ते जनान्	=	ஜனங்களை
जानां कियत्कियदिव	=	எந்தெந்த விதமாகவெல்லாம்
कियत्कियति ^३ व व्यापारयन्ते	=	ஏவுகின்றனர்
व्यापारयन्ते अत्र सकृत् यत्कीर्तनं	=	(அதே நேரத்தில்) இங்கு ஒரே ஒரு தடவை
अत्र सक्नुतं यत्कीर्तनम्	=	எவருடைய நாமாவைக் கூறுவது
अक्षय्यं पदं आप्यं	=	(உடனேயே) அழிவற்ற நிலையை அடைவிக்கும்
अक्षय्यम् पद ^३ म् आप्यम् साधनं	=	ஸாதனமாக அமைகிறதோ
साधनं साध ^४ नम् स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
स स्वामी	=	கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम तै ^३ वतम् तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तथी ^३ तर नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
नाम्नापि न अम्नायते		

விளக்க உரை:

சுவர்க் பலனை அடைவதற்குக் கஷ்டமான கர்மாக்களின் மூலம் தேவர்களை ஆராதிக்க வேண்டும். ஆனால், இவ்வளவு சிரமத்தின் பயனாக அடையப் பெறும் யோகம் அனுபவிக்க அனுபவிக்க கரைந்து முடிவில் அழிவுறுகிறது.

तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते - एवमेव अमुत्र पुण्यचितो लोक

தத்யதே^३ஹ கர்மசிதோ லோக: கூத்யதே - ஏவமேவ அமுத்ர புண்யசிதோ லோக

என்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1). உலக மக்கள் இந்த முயற்சியில் வீணாய் ஈடுபட்டு, திரவியத்தையும் செலவு செய்து, காயக்கிலேசமும் ஏன் செய்து கொள்ள வேண்டும்? அழிவற்ற ஆனந்த நிலையை அடைவதற்கு எளிதானதோர் உபாயமிருக்கின்றதே - அதுதான் "சிவ" என்னும் ஈரெழுத்து நாமாவைக் கீர்த்தனம் செய்தல்.

अथ हैनं ब्रह्मचारिण ऊचुः । किं जप्येन अमृतत्वं ब्रूहि इति
स होवाच याज्ञवल्क्यः । शतरुद्रीयेणेति । एतानि हवा
अमृतस्य नामधेयानि भवन्ति एतैर्हवा अमृतो भवति ।

அதஃ ஹைனம் ப்ரஹ்மசாரிண ஊக: । கிம் ஜப்யேன அம்ருதத்வம் ப்ருஹி இதி
ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: । ஸதருத்ரீயேணேதி । ஏதானி ஹவா
அம்ருதஸ்ய நாமதேயானி பவந்தி ஏதைர்ஹவா அம்ருதோ பவதி ।

ஜாபால உபநிஷத் (3) கூறுகிறது. "எந்த ஜபத்தினால் அழிவற்ற ஆனந்த நிலையை அடையலாம்" என்று வினவிய பிரம்மசாரிகளிடம் யாக்ஞயவல்க்யர், "சதருத்ரீ" எனும் மந்திரத்தை ஒதி அந்நிலையைப் பெறலாம் என்று பதிலுரைக்கின்றார்

यद् दृव्यक्षरं नाम गिरेरितं नृणां सकृत् प्रसङ्गात् अघं आशु हन्ति तत् ॥

யத் த்ருவ்யக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம் ஸக்ருத் ப்ரஸங்காத் அகம்
ஆஸு ஹந்தி தத் ॥

"சிவ" என்னும் ஈரெழுத்து நாமம் பேச்சின் இடையில் ஒரு தடவை உச்சரிக்கப் பட்டாலும் அது விரைவில் பாவத்தைப் போக்கும்." (பாக - 4-4-14)

विद्यासु श्रुतिः उत्कृष्टा तत्रैकादशिनी श्रुतौ ।

तस्य पञ्चाक्षरी तस्यां शिव इत्यक्षरद्वयम् ॥

வித்யாஸு ஸ்ருதி: உத்க்ருஷ்டா தத்ரைகாத்ஸரினீ ஸ்ருதௌ ।
தஸ்ய பஞ்சாக்ஷரீ தஸ்யாம் ஸிவ இத்யக்ஷரத்வயம் ॥

இந்த 'சிவ' என்னும் திருநாமமே

यज्जीवरन्तं अखिलागमलालनीयम्

யஜ்ஜீவரந்தம் அகிலாகமலாலனீயம்

என்று 'ப்ரம்ம தர்க்க ஸ்வதம்' எனும் நூலில் (27) ஜீவரத்னமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

(8) அவதாரிகை:

வேதங்களில் ஏதோ ஒரு விதமாகச் சிற்சில மந்திரங்களில் தாங்கள் விளக்கப் பட்டிருப்பதால் தேவர்கள் மிகப் பெருமிதம் அடைகின்றனர். அவ்வேதங்களே எவருடைய மாளிகை வாசலில் காவல் நாய்களாய் நிற்கின்றனவோ, அப்பரமேச்வரனின் பெருமையை யார் அளவிட முடியும் என்று இப்பாடலில் விளக்குகிறார்.

मन्त्रे वा क्वचिदर्थवादशकले दिष्ट्या गृहीते सकृत्
स्वे नाग्नि त्रिदशा वहन्ति महतीं कीर्तिं यदीयोक्तिषु ।

श्वानस्ते निगमा यदीयभवनद्वारे चरन्ति स्वतः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ८ ॥

மந்த்ரே வா க்வசித்³ர்த³வாத³ஸகலே தி³ஷ்டயா க்³ருஹீதே ஸக்ருத்
ஸ்வே நாக்³னித்ரித³ஸா வஹந்தி மஹதீம் கீர்திம் யதீ³யோக்திஷு ।
ஸ்வானஸ்தே நிக்³மா யதீ³யப⁴வனத்³வாரே சரந்தி ஸ்வத:
ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 8 ॥

त्रिदशा	=	தேவர்கள்
த்ரித ³ ஸா		
अर्थवादशकले मन्त्रे वा	=	அர்த்தவாத பரமான பாகங்களிலோ
அர்த ³ வாத ³ ஸகலே மந்த்ரே வா		மந்திரங்களிலோ
दिष्ट्या	=	அகஸ்மாத்தாய்
தி ³ ஷ்டயா		
यदीयोक्तिषु	=	எந்த வேத வாக்யங்களில்
யதீ ³ யோக்திஷு		
स्वेनाग्नि गृहीते	=	தமது பெயர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதில்
ஸ்வேநாம்னி க் ³ ருஹீதே		
महतीं कीर्तिं वहन्ति	=	பெரும் புகழைப் பெறுகின்றனரோ
மஹதீம் கீர்திம் வஹந்தி		
ते निगमाः	=	அந்த வேதங்கள்
தே நிக் ³ மா:		
यदीय भवनद्वारे	=	எவருடைய மாளிகை வாசலில்
யதீ ³ ய ப ⁴ வனத் ³ வாரே		
स्वतः श्वानः चरन्ति	=	தாமாகவே நாய்களாக (காவலாக)
ஸ்வத: ஸ்வான: சரந்தி		நடமாடுகின்றனவோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

அர்த்தவாதபரமாக உள்ள சில வேதமந்த்ரங்களில் சில தேவர்கள் துதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் அம்மந்திரங்களின் பரம தாத்பர்யம் அந்த தேவதைகளைத் துதிப்பதில்லை. முதல் சுலோகத்தின் விளக்க உரையில் குறிப்பிட்டது போல்

यस्मै नमस्तच्छिरः

யஸ்மை நமஸ்தச்சி'ர:

என்றபடி எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான சிவபெருமாளையே அவை சென்றடையும். அவ்வாறு இருந்தும் தங்கள் பெயர் வேதங்களில் கூறப்படுகின்றன என்ற காரணத்தாலேயே தங்களைப் பெருங்கீர்த்தி உடையவர்களாகக் கருதுகின்றனர். ஆனால், அவர்களுக்கு இப்பெருமையை அளிக்கும் வேதங்கள் மஹேசனின் மானிகை வாசலில் தாங்களாகவே நாய்களாகக் காவல் புரிகின்றன என்றால், அம்மஹேசனின் மஹிமையை யார்தான் வருணிக்க முடியும்.

(9) அவதாரிகை:

பரமசிவன் ஒருவரே காலத்தினால் பாதிக்கப்படாதவர். ஆதலால், எல்லா வேதங்களும் நித்திய வஸ்துவான அவரையே தங்களின் முடிவான பொருளாக விளக்குகின்றன என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலால் விளக்குகிறார்.

यः सान्तानिकलोकदस्तनुभृतां यः सर्वलोकेश्वरः

सोऽप्याहूयत मर्त्यभावभजनात् काले न कालेन किम् ।

तादृक्षोऽपि स कस्यचिद्विजवटोस्त्राणाय येनाहतः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ९ ॥

ய: ஸாந்தானிகலோகத³ஸ்தனுப்⁴ருதாம் ய: ஸர்வலோகேஸ்வர:

ஸோ(அ)ப்யாஹூயத மர்த்யபா⁴வப⁴ஜனாத் காலே ந காலேன கிம் ।

தாத்³ருக்ஷோ(அ)பி ஸ கஸ்யசித்³த்³விஜவடோஸ்த்ராணாய யேனாஹத:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 9 ॥

यः तनुभृतां सान्तानिकलोकदः = எவர் (தம்மை அண்டிய) மக்களுக்கு ஸாந்தானிகம்

ய: தனுப்⁴ருதாம்

எனும் லோகத்தை அளித்தாரோ

ஸாந்தானிகலோகத³:

यः सर्वलोकेश्वरः

=

எவர் உலகங்கள் அனைவற்றிற்கும் ஈச்வரனோ

ய: ஸர்வலோகேஸ்வர:

सः अपि

=

அந்த ராமனும் கூட

ஸ: அபி

मर्त्यभावभजनात्	=	மனித ஜன்மாவை எடுத்ததால்
मर्त्यपा'वप'जनात्		
काले	=	காலம் முடிந்ததும்
काले		
कालेन न आहूयते किं?	=	யமனால் அழைக்கப்படவில்லையா?
कालेन न आहूयते किम्?		
तादृक्षः सः अपि	=	அப்படிப்பட்ட காலனும் கூட
तादृक्षः सः अपि		
तत्'रुक्षः सः अपि		
कस्यचित् द्विजवटोः	=	ஒரு பிராமணச் சிறுவனைக்
कस्यचित् द्विजवटोः		
कस्यचित् द्विजवटोः		
त्राणाय	=	காப்பதற்காக
त्राणाय		
येन आहतः	=	எந்த மஹேசனால் அழிக்கப்பட்டானோ
येन आहतः		
येन आहतः		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
स स्वामी		
स स्वामी		
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम दैवतं		
मम दैवतं		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तदितर		
तदितर		
तथी'तर		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
नाम्नापि न अम्नायते		
नाम्नापि न अम्नायते		

விளக்க உரை:

“ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி தாம் பரமபதம் செல்லும் போது தம்முடன் வந்த மக்களுக்கும் மற்றுமுள்ள உயிர்களுக்கும் உயர்ந்த லோகத்தை அளிக்கும்படி பிரம்மதேவனை வேண்ட அவர் வண்ட அவ்வுயிர்களுக்கு “ஸாந்தானிகம்” எனும் உலகங்களை வழங்கினார்” என்று ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் கூறுகின்றது (ஸர்கம் 110-8-20)

இந்த ஸாந்தானிகம் எனும் உலகங்கள் பிரம்மலோகத்திற்கு நிகரானதாக, அதற்கு அருகிலுள்ளது என்ற செய்தியை

सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युक्ते ब्रह्मलोकादनन्तरे

ஸர்வைர்ப்'ரஹ்மகு'ணையுத்தே ப்'ரஹ்மலோகாத'னந்தரே

என்ற வாக்யம் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

ஸ்ரீ ராமர் உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரன். அத்தகைய பெருமை உடையவராயினும் மானிடனாகப் பிறந்த காரணத்தால் பதினாறுயிரம் ஆண்டுகள் ஆண்டபின் காலனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அத்தகைய காலனையும், தம்மைச் சரணடைந்த அந்தணச் சிறுவனான ஆண்டுகள் மார்க்கண்டேயனைக் காப்பதற்காக மஹேசுவரர் அழித்தார்.

यो वामपादेन जघान कालं

யோ வாமபாதே³ன ஜகா⁴ன காலம்

என்னும் சரபச்ருதி (11) இதனைத் தெளிவு படுத்துகிறது. அதனாலேயே பரமேசுவரன் 'காலகாலன்', 'காலாதீதன்' என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகிறார்.

अजात इत्येवं कश्चिद्भीरुः प्रपद्यते

அஜாத இத்யேவம் கஸ்சித்³பீ⁴ரு: ப்ரபத்⁵யதே

என்று ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தும் குறிப்பிடுகிறது. அதனால் பரமேசுவரர் ஒருவரே காலாதீதர். அவர் பிறப்பற்றவர். அவரே ஸர்வலோக சரண்யர். அவரைச் சரணடைந்தவரிடம் காலனும் அண்டமாட்டான் இதனைக் கலிவிடம்பனம் (101) எனும் நூல்

काममस्तु जगत्सर्वं कालस्यास्य वशंवदम् ।

காமமஸ்து ஜக³த்ஸர்வம் காலஸ்யாஸ்ய வஸம்வத³ம் ।

காமமஸ்து ஜக³த்ஸர்வம் காலஸ்யாஸ்ய வஸம்வத³ம் ।

காலகாலம் ப்ரபன்னானாம் கால: கிம் ந: கரிஷ்யதி ॥

என அழகாக விளக்குகிறது.

(10) அவதாரிகை:

"இவ்வுலகிலும் ஒருவர் விரும்புவதை எல்லாம் அளிக்க வல்லவர் மஹேசனேயன்றி மற்றவர் இல்லை" என்பதை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

कस्मैचिद्विजबन्धवे कियदपि क्षीरं पुरा याचते

दत्तो येन दयारसैकवपुषा दुग्धोद एवार्णवः ।

श्रीश्रीवल्लभकल्पपादपसुधाचिन्तामणीभिः समं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १० ॥

கஸ்மைசித் த் விஜபந்தவே கியத்பி கூதீரம் புரா யாசதே
 தத்தோ யேன த்யாரஸைகவபுஷா துக் தோத ஏவார்ணவ: ।
 ஸ்ரீஸ்ரீவல்லபகல்பபாத் பஸுதாசிந்தாமணீபி: ஸமம்
 ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததித் தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 10 ॥

पुरा कियदपि क्षीरं याचते = முன்பு எவ்வகையிலும் பாலை வேண்டிய
 புரா கியத்பி கூதீரம் யாசதே
 कस्मैचिद् द्विजबन्धवे = ஒரு அந்தணனுக்கு
 कस्மைசித் த் விஜபந்தவே
 येन दयारसैकवपुषा = எந்த கருணாமூர்த்தியான சிவனால்
 யேன த்யாரஸைகவபுஷா
 श्रीश्रीवल्लभकल्प = மஹாலக்ஷ்மி, விஷ்ணு,
 ஸ்ரீஸ்ரீவல்லபகல்ப
 पादपसुधाचिन्तामणीभिः समं = கற்பகதரு, அமிர்தம், சிந்தாமணி
 பாத்பஸுதாசிந்தாமணீபி: ஸமம் ஆகியவைகளுடன்
 दुग्धोदः अर्णव एव दत्तः = பாற்கடலே அளிக்கப்பட்டதோ
 துக் தோத: அர்ணவ ஏவ தத்த:
 स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
 ஸ ஸ்வாமீ கடவுள்
 मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
 மம தைவதம்
 तदितर = அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
 ததித் தர
 नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
 நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

பரமேச்வரனுடைய எல்லையற்ற கருணையை விளக்கும் உபமன்யு உபாக்யா
 னம் இங்கு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சிவபுராணம் வாயவீய ஸம்ஹிதை
 பூர்வ பாகம் 34-35 ஆகிய அத்யாயங்களில் இந்த உபாக்யானம் விரிவாகக் கூறப்பட்டு
 ள்ளது.

முன்னொரு காலத்தில் பால் பருக வேண்டும் என்ற ஆசையினால் அழுது
 கொண்டிருந்த உபமன்யு, தாயின் உபதேசப்படி பரமேச்வரனைக் குறித்துத்
 தவமிருந்தார். தவத்தின் பயனாய் நேரில் தோன்றிய இறைவனிடம் தன் விருப்பத்
 தைத் தெரிவிக்க, தயாநிதியாகிய ஈசன், லக்ஷ்மி, விஷ்ணு, கற்பகவிருகூஷம்,
 அமிருதம், சிந்தாமணி ஆகியவைகளுடன் பாற்கடலையே அவருக்கு அளித்தார்.

இவ்வாறு அன்பர்களின் விருப்பத்திற்கு அதிகமாகவே அளித்து அருளும் இறைவன் சிவபெருமான் ஒருவரே. எனவே, இவரே முழு முதற்கடவுளாவார். அதனாலேயே இவரே எனது தெய்வம். வேதங்களும் சிறப்புடைய இறைவனையே புகழ்கின்றன.

(11) அவதாரிகை:

பாசத்தை அகற்றும் சிவனே எல்லோராலும் வழிபடத் தக்கவர். அவரே பசுபதியாவார். மற்றவை அனைத்தும் பசுக்களே. எனவே பசுக்களாக உள்ள பிற தெய்வங்களை வழிபடுவதால் பயனென்றும் கிடையாது. இந்த உண்மையைக் கீழ்வரும் செய்யுளில் வினாவிடை ரூபமாக விளக்குகிறார்.

केनास्मानतिशेरे दिविचराः श्रुत्या गृहीता हि ते

किं नास्मान् श्रुतिराह तान् परतया ब्रूते किमस्मान् स्वकान् ।

सर्वे चेत्पशवो वयं किमितरैः सर्वस्य यो मोचकः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ११ ॥

கேனாஸ்மானதிசேரதே தி°விசரா: ஸ்ருத்யா க்°ருஹீதா ஹி தே
கிம் நாஸ்மான் ஸ்ருதிராஹ தான் பரதயா ப்°ருதே கிம்ஸ்மான் ஸ்வகான் ।
ஸர்வே சேத்பஸவோ வயம் கிமிதரை: ஸர்வஸ்ய யோ மோசக:
ஸ ஸ்வாமீ மம தை°வதம் ததி°தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 11 ॥

दिविचराः केन अस्मान्	=	தேவர்கள் எக்காரணத்தால நம்
आतिशेरे		அனைவரையும் விஞ்சியவர்கள்
தி°விசரா: கேன அஸ்மான்		ஆகின்றனர்?
ஆதிசேரதே		
ते श्रुत्या गृहीताः हि	=	அவர்கள் வேதத்தினால் புகழப்படுகிறார்கள்
தே ஸ்ருத்யா க்°ருஹீதா: ஹி		அல்லவா
किं श्रुतिः अस्मान् न आह?	=	வேதம் நம்மை ஏன் குறிப்பிடவில்லை?
கிம் ஸ்ருதி: அஸ்மான் ந ஆஹ?		
तान् परतया ब्रूते	=	அவர்கள் சிறந்தவர்களாக இருப்பதால்
தான் பரதயா ப்°ருதே		அவர்களைப் (புகழ்ந்து) கூறுகிறது.

(तान् परतया ब्रूते) (தான் பரதயா ப்°ருதே)

என்பதற்கு, "அவ்வானவர்கள் மற்றவர்களாக (தன்னைச் சாராதவர்களாக) உள்ளதால் அவர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது" எனப் பொருள் கொண்டு

अस्मान् स्वकान् इति ब्रूते किं? = (அப்படியானால்) நம்மையெல்லாம் தன்னைச்
அஸ்மான் ஸ்வகான் இதி ப்°ருதே கிம்? சார்ந்தவர்கள் என்று கூறுகிறதா?

(என்று இவ்வாறு வினா எழுப்பினால், அதற்கு மௌனமாக இருப்பதைத் தவிர வேறு என்ன விடை பகர முடியும்? அத்தகைய நிலையில் தாமே விளக்கம் தருகிறார்)

वयं सर्वे पशव एव चेत् = தேவனோ மனிதனோ அனைவருமே பசுக்கள்தாம்
வயம் ஸர்வே பஸவ ஏவ சேத் என்று கூறுவதே பொருத்தம் என்றால்

इतरैः किं? = சிவபெருமானைத் தவிர்த்த நம் போன்ற பசுக்க

இதரை: கிம்? ளாக உள்ள பிற தெய்வங்களால் என்ன பயன்?

पूर्वस्य मोचकः यः = அனைவரையும் பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுவிக்

பூர்வஸ்ய மோசக: ய: கக்கூடிய பதியாக எந்தப் பரமசிவன் இருக்கிறாரோ

स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ஸ ஸ்வாமீ கடவுள்

मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

மம தை³வதம்

तदितर = அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

ததி³தர

नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்கவுரை:

"சிவனைத் தவிர்த்த பிற தெய்வங்கள் மற்ற உயிர்களினும் மேலானவர்கள் என்று கூறக் காரணம் என்ன?" என்ற வினாவிற்கு, "அவர்களை வேதம் புகழ்கின்ற காரணத்தால் நம்மைவிட மேலானவர்கள்" என்று விடை கூறலாம். ஆனால்,

"நம்மை ஏன் வேதம் குறிப்பிடவில்லை" என ஒரு வினா எழுப்பினால், அதற்கு "தேவர்கள் உயர்ந்தவர்களல்லவா! அதனால் அவர்களை வேதம் புகழ்கிறது" என்று விடை கூறினால் அது சரியான விடையாகுமா?

வேதத்தில் புகழப்படுவதால் வானவர்க்கு உயர்ச்சியா? அன்றி, உயர்ந்தவர் களாக இருப்பதால் அவர்களை வேதம் புகழ்கின்றதா? எது பொருத்தம்?

வேதம் சிற்சில இடங்களில் பிற தேவதைகளை புகழ்கிறது. அர்த்தவாதபரமாக உள்ள மந்திரத்திற்கு இந்த தேவதைகளைப் புகழ்வதில் நோக்கமில்லை.

यस्मै नमस्तच्छिरः

யஸ்மை நமஸ்தச்சி³ர்:

என்று முன்கூறிய விளக்கத்தின்படி அனைவற்றுள்ளும் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமேஸ்வரனையே அப்புகழ்ச்சிகள் சென்றடையும்.

அதனால், வேறு தேவதைகளின் பெயர்கள் வேதத்தில் கூறப்படுவதாலேயே அவர்களுக்கு உத்கர்ஷத்வம் உள்ளது எனக் கருதுவது பொருந்தாது என்பதை அழகாக,

तान् परतया बूते,
தான் பரதயா பூ³தே

என்பதற்குப் பதவுரையில் கூறியபடி, வேறு விதமாகப் பொருள் எடுத்துக் கொண்டு வினவுவது போல் வினவி. வேதத்தில் பெயர் குறிப்பிடப் படுவதாலேயே தேவைகளுக்கு உயர்வி வந்து விடாது. ஏனெனில், அவர்களும் நம்மைப்போன்ற பசுக்களே. (பந்த பாசங்களில் கட்டுப்பட்டவர்களே) கட்டுப்பட்டவர்களே அதனால், அவர்களை உபாசிப்பதால் என்ன பயன்? தங்களுையே விடுவித்துக் கொள்ள முடியாத பசுக்களாகிய அவர்கள், நம்மை விடுவித்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியாத பசுக்களாகிய அவர்கள் நம்மை எங்ஙனம் வீடுபேற்றை (மோகூஷத்தை) அடைவிக்க முடியும்?

ஆகவே, தேவனோ, மானுடனோ மற்றுமுள்ள சராசரங்களில் அடங்கிய ஏனைய எவ்வுயிராயினும் சரி, அவற்றின் துன்பங்களை போக்கி, விடுதலையை (வீடு பேற்றை) அளிக்கும் வல்லமை படைத்த பசுபதியாக விளங்குபவர் பரமேச்வரன் ஒருவரே. அதனால், ஸர்வ உபாஸ்யராக விளங்கும் பெருமை அப்பரமேச்வரன் ஒருவரையே சாரும்.

(12) அவதாரிகை:

இரட்டுற மொழிதலாக (சிலேடையாக) பரிசங்க்யா அலங்காரத்துடன் இப்பாடலில் பரமேச்வரனைப் புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

बाणो यस्य न बाणकर्म सहते चक्रे च ये द्वे तयोः

एकं चक्रकुलप्रतीपमितरच्चक्रानुकूलक्रियम् ।

ज्या तु ज्यां शिरसा बिभर्ति भुवने सूतो न सूतः क्वचित्

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १२ ॥

பா³னோ யஸ்ய ந பா³ணகர்ம ஸஹதே சக்ரே ச யே த்³வே தயோ:

ஏகம் சக்ரகுலப்ரதீபமிதரச்சக்ரானுகூலக்ரியம் ।

ஜ்யா து ஜ்யாம் ஸிரஸா பி³ப⁴ர்தி பு⁴வனே ஸூதோ ந ஸூத: க்வசித்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 12 ॥

यस्य बाणः

= एवருடைய அம்பு

யஸ்ய பா³ண:

बाणकर्म न सहते	=	பாண(னின்)த்தின் செயலைப் பொறுக்கவில்லையோ
पा०णकर्म न सहते		
द्वे चक्रे तु ये	=	(எவருடைய தேரின்) இரு சக்கரங்களாக
த்வே சக்ரே து யே		எவை உள்ளனவோ
तयोः एकं चक्रकुलप्रतीपं	=	அவைகளுள் ஒன்று சக்ரகுலத்திற்கு
इतस्तु चक्रानुकूलक्रियं		விரோதியாகவும்,
தயோ: ஏகம் சக்ரகுலப்ரதீபம்		மற்றொன்று சக்ரகுலத்திற்கு நலம் புரியும்
இதஸ்த் சக்ரானுகூலக்ரியம்		நண்பனாகவும் (உள்ளனவோ)
भुवने ज्या तु ज्यां शिरसा विभर्ति =		எவருடைய வில்லின் ஞாண்கயிறு (ஞாண்
புவனே ஜ்யா து ஜ்யாம்		கயிற்றை (பூமியை)த் தன் தலையால்
ஸிரஸா பி ³ ப ⁴ ர்தி		தாங்குகிறதோ
सूतः क्वचित् न सूतः	=	(எவருடைய) தேரோட்டி ஓரிடத்திலும்
ஸூத: க்வசித் ந ஸூத:		ஒருக்காலும் ஸாரதியாக இருந்ததில்லையோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்கவுரை:

திரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் பரமேச்வரனுக்கு மஹாவிஷ்ணு அம்பாகவும், சூர்ய சந்திரர்கள் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும், பிரம்மா ஸாரதியாகவும் அமைந்து தொண்டு புரிந்தனர்.

रथोभूः ज्याफणी शौरिः शरश्चापो गिरिर्हयः

त्रयी रथाङ्गे चन्द्राकौ ब्रह्मा भवति सारथिः ॥

ரதோ²பூ⁴: ஜ்யாப³ணீ ஸௌரி: ஸரஸ்சாபோ கி³ரிர்ஹய:

த்ரயீ ரதா²ங்கே³ சந்த³ரார்கௌ ப்³ரஹ்மா ப⁴வதி ஸாரதி²: ॥

இந்த விபரங்களை உட்பொருளாக அமைத்து வெகு சுவாரஸ்யமாக, (பரிஸங் க்யா அலங்காரத்தின் மூலம்) சுலோகத்தை அமைத்துள்ளார்.

बाणः = என்பது அம்பையும் பாணசுரனையும்

पा०णः

चक्रः	=	என்பது சக்கரத்தையும், சக்ரவாக பக்ஷியையும்
सक्रः		
ज्या	=	என்பது ஞாண்கயிற்றையும், பூமியையும்
ज्या		
सूतः	=	என்பது ஸாரதியையும் பிறந்தவனையும்
सूतः		

குறிக்கின்றன. இவ்வாறு இரட்டுற மொழிதல் எனும் சிலேஷாலங்காரத்தின் துணை கொண்டு சுலோகத்திற்கு சுவாரஸ்யத்தை அளிக்கிறார்.

"பாணம் எய்தால் அது தனது குறியைத் தாக்கிப் பிளக்க வேண்டும். ஆனால், மகேசனின் பாணம் அவ்வாறு தனது செயலைச் செய்ய விரும்பவில்லை" என்று கூறுவதுபோல் கூறித் தனது உட்கருத்தாகிய "பாணசுரனுடைய அடாத செயலைப் பொருத மகேசனது அம்பாக விளங்கும் மஹாவிஷ்ணு அவனை சிசுவித்தார்" எனும் செய்தியை விளக்குவது சுவைத்தற்பாலது.

தேர் தனது இலக்கு நோக்கிச் சீராகச் செல்ல வேண்டுமானால் சக்கரங்கள் இரண்டும் சீராக இயங்க வேண்டும். ஒரு சக்கரம் பிள்ளோக்கியும், மற்றொன்று முள்ளோக்கியும், ஒடினால் தேரின் கதி என்னவாவது? அவ்வாறுதான் அமைந்துள்ளது மஹேசனின் தேர்ச் சக்கரங்கள்" என்று கூறுவது போலக் கூறித் தனது கருத்துத்திறனை விளக்குகிறார். அதாவது: -

மஹேசனின் தேர்ச்சக்கரங்களில் ஒன்றாகித் தொண்டு புரிபவன் சந்திரன். அவன் சக்கரவாகப் பக்ஷிகளுக்கு விரோதி.

மற்றொரு சக்கரமாகித் தொண்டு புரிபவன் சூரியன். அவன் சக்கரவாகப் பறவைகளின் நண்பன் என்பதை நயம்பட உரைக்கிறார்.

ஈசனின் வில்லில் உள்ள ஞாண்கயிறு தன்னைத் தானே தலையால் தாங்குகிறது" என விசித்திரமான செய்தியைக் கூறுவது போல்,

ஈசனது வில்லில் ஞாண்கயிறாக விளங்கும் ஆதிசேஷன் தம் தலையால் பூமியைத் தாங்குகிறான் எனும் செய்தியை அழகாக விளக்குகிறார்.

இறுதியாக "ஒருவர்க்கும் ஒரு நேரத்திலும் தேரோட்டியாக இருந்து பழக்கப் படாத ஒருவன் (தேரோட்டத் தெரியாத ஒருவன்) மகேசனுக்கு ஸாரதியாக இருந்தான்" என்று கூறுவார் போன்று. 'பிறந்தறியாப் ப்ரமன் மஹேசனின் தேரோட்டியாக விளங்கினான்' எனச் சுவைபட விளக்குகிறார்.

மகேசனின் தேரோட்டியாகிய பிரமன், பிறக்கவில்லை. ஏனெனில் அவன் பிறவாதவன்.

என இவ்வாறு விசித்திரமாக உள்ள பாணத்தையும், தேர்ச்சக்கரங்களையும், ஞாண் கயிற்றையும், ஸாரதியையும் கொண்ட வேறு தெய்வத்தை எங்கேனும் காண முடியுமா?

ஆகையால், இத்தகைய பெருமையுடைய மஹேச்வரனே தலைவனாக விளங்கும் முழுமுதற் கடவுள்.

(13) அவதாரிகை:

“யக்ஞபதியாகிய ஹரனுக்கு அவமரியாதை செய்தோர் அனைவருமே பெரும் இன்னல்களுக்கு ஆளாகி வருந்தினர்” என்பதை கீழ்வரும் பாடலால் விளக்குகிறார்:-

க்ரத்வாத்மா புருஷ: க்ரது: க்ரதுபுஜோ வக்தா க்ரதூனா க்ரதோ:

ஆதார: க்ரதுகாலகल्पனபரௌ சர்வே஽ப்யமி சஹதா: ।

யஸ்யாதிக்ரமத: சஹ க்ரதுக்ருதா ப்ரஷ்டாஸ்ச நஷ்டா: கூஷணாத்

ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததிதரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 13 ॥

க்ரத்வாத்மா புருஷ: க்ரது: க்ரதுபுஜோ வக்தா க்ரதூனாம் க்ரதோ:

ஆதார: க்ரதுகாலகல்பனபரௌ ஸர்வே(அ)ப்யமீ ஸம்ஹதா: ।

யஸ்யாதிக்க்ரமத: ஸஹ க்ரதுக்ருதா ப்ரஷ்டாஸ்ச நஷ்டா: கூஷணாத்

ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததிதரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 13 ॥

க்ரத்வாத்மா புருஷ: = யக்ஞ புருஷனாகிய மஹாவிஷ்ணு

க்ரத்வாத்மா புருஷ:

க்ரது: = யாகம்

க்ரது:

க்ரதுபுஜ: = ஹவிர்பாகத்தைப் பெறும் இந்திராதி தேவர்கள்

க்ரதுபுஜ:

க்ரதூனா வக்தா = யாக மந்திரங்களைக் கூறும் புரோஹிதன்

க்ரதூனாம் வக்தா

க்ரதோ: ஆதார: = யாக குண்டம் யாகசாலை முதலியன

க்ரதோ: ஆதார:

க்ரதுகாலகल्पனபரௌ = யாகம் செய்வதற்கு உரிய காலத்தை

க்ரதுகாலகல்பனபரௌ நிர்ணயிக்க உதவும் தூர்ய சந்திரர்கள்

அமி சர்வே = இவர்கள் யாவரும்

அமீ ஸர்வே

क्रतुकृता सह	=	யாகத்தை நடத்தும் யஜமானனுடன் சேர்ந்து
க்ரதுக்ருதா ஸஹ		
यस्य अतिक्रमतः	=	எவருக்கு அவமரியாதை செய்ததனால்
யஸ்ய அதிக்ரமத:		
क्षणात् संहता: नष्टा:	=	ஒரு நொடியில் அழிக்கப்பட்டும் வைதிக
க்ஷணாட் சஹ்தா: நஷ்டா:		
भ्रष्टा: च		நெறியிலிருந்தும் விலக்கப்பட்டும் துன்பம்
க்ஷ்ணாத் ஸம்ஹதா:		அடைந்தாரகளோ
நஷ்டா: ப்ரஷ்டா: ச		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்கவுரை:

தக்ஷயக்ரு வரலாறு இங்கு கூறப்படுகிறது. மஹேசனது மஹிமை அறியாத தக்ஷன், அவரைத் தனது மருமகன் என்பதையும் கருதாது அவரை உதாசீனம் செய்தான். தான் தொடங்கிய ஒரு யாகத்திற்கு அவரை அழைக்காமலே அதனை நடத்த ஆரம்பித்தான்.

அழைப்பில்லாமலிருந்தும், தந்தைபால் கொண்ட அபிமானத்துடன் வந்த தாக்ஷாயணியைத் தன் மகள் எனவும் பாராமல் அவளது கணவராகிய பரமசிவனைப் பலவாறு நிந்தனை செய்தான். அதனால் சினம்மிகக் கொண்ட தாக்ஷாயணி தனது தேஹத்தை யோக அக்னியால் அவ்வேள்விச் சாலையிலேயே தியாகம் செய்தாள்.

இச்செய்தியறிந்த சிவபெருமான் ருத்ரமூர்த்தியாகிச் சினத்துடன் வீரபத்ரனைப் படைத்து தக்ஷயாகத்தை அழித்து வருமாறு அனுப்பினார். வீரபத்ரரும் ருத்ர கணங்களும் யாகசாலையில் புகுந்து அங்கிருந்த தக்ஷன், ருத்விக்குகள், தேவதைகள் அனைவரையும் அழித்தும் வருத்தியும் யாகத்தை அழித்தனர். எனவே 'சிவாபராதம் செய்வது அழிவிற்குக் காரணம் ஆகும். சிவாபராதம் செய்வர் அழிவர்' என்பதை இதன்மூலம் அறியலாம்.

(14) அவதாரிகை:

"தனது பகைவர்களை அழிக்கின்ற ருத்ரமூர்த்தி தன்னை அண்டி அடியார்களாகிய தேவர்களின் ஸகல ஸம்பத்திற்கும் காரணமான அனுக்ரஹத்தை வழங்கியவர்" என்பதை இப்பாடலில் விளக்குகிறார்: -

आरोढुं वरमौपवाह्यमपहर्तुं सुन्दरीः कन्यका
 भोक्तुं भोज्यमुपस्थितं सुखमलङ्कर्तुं च रत्नैस्तनुम् ।
 सन्नहन्त्यमृतान्धसो हि शमिते येनैव हालाहले
 स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १४ ॥

ஆரோடு⁴ம் வரமௌபவாஹ்யமபஹர்தும் ஸுந்த³ரீ: கன்யகா
 போ⁴க்தும் போ⁴ஜ்யமுபஸ்தி³தம் ஸுக²மலங்கர்தும் ச ரத்னைஸ்தனும் ।
 ஸன்னஹ்யந்த்யம்ருதாந்த⁴ஸோ ஹி ஸமிதே யேனைவ ஹாலாஹலே
 ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 14 ॥

हालाहले = ஹாலாஹலம் எனும் கொடிய விஷம்
 ஹாலாஹலே
 येन शमिते एव = எவரால் சமனம் செய்யப்பட்டதாலேயே
 யேன ஸமிதே ஏவ
 वरं औपवाह्यं आरोढुं = சிறந்த ஐராவதம் உச்சைச் சரவஸ் ஆகியவற்றில்
 வரம் ஒளபவாஹ்யம் ஏறிச் சவாரி செய்யவும்
 ஆரோடு⁴ம்
 सुन्दरीः कन्यका अपहर्तुं = அழகிய அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளை அபஹரிக்கவும்
 ஸுந்த³ரீ: கன்யகா அபஹர்தும்
 उपस्थितं भोज्यं भोक्तुं = வெளித்தோன்றிய அமிருதத்தைப் பருகவும்
 உபஸ்தி³தம் போ⁴ஜ்யம் போ⁴க்தும்
 रत्नैः तनुं सुखं अलङ्कर्तुं च = சிந்தாமணி முதலிய ரத்னங்களால் தம்முடலை
 ரத்னை: தனும் ஸுக²ம் அலங்கரித்துக் கொள்ளவும்
 அலங்கர்தும் ச
 अमृतान्धसः सन्नहन्ति = தேவர்கள் தயார் ஆனார்களோ
 அம்ருதாந்த⁴ஸ: ஸன்னஹ்யந்தி
 स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
 ஸ ஸ்வாமீ கடவுள்
 मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
 மம தை³வதம்
 तदितर = அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
 तदितर
 तति³तर
 नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
 நாம்னாபி ந அம்னாயதே
 விளக்க உரை:

அண்டங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கத் தோன்றிய ஹாலாஹல விஷத்தைக்
 கண்டு வானவர்கள் அனைவருமே அஞ்சி ஓடத் தொடங்கியபோது, 'அஞ்சேல்' என்று

அபயக்குரல் கொடுத்துக் கொண்டே தோன்றிய மஹேசன் அக்கொடிய விஷத்தை ஒரு நாவற்கனியைப் போல் உள்ளங்கையில் தாங்கிப் பருகினார். இத்தகைய செயற்கரிய செயல்புரிந்த மஹேசனைப் புராணங்களும் காவியங்களும் 'கருணாமூர்த்தி' எனவும், 'கருணைக்கடல்' எனவும் பலவாறு புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

निष्क्रान्ते गरले द्रुते सुरगणे निश्चेष्टितेविष्टे

मा भैष्टेति गिराविरास धरि यो देवस्तमेव स्तुमः

நிஷ்க்ராந்தே க³ரலே த்³ருதே ஸு³ரக³ணே நிஸ்சேஷ்டிதேவிஷ்டபே

மா பை⁴ஷ்டேதி கி³ராவிராஸ த⁴ரி யோ தே³வஸ்தமேவ ஸ்தும:

என்று இவ்வாறு புகழ்ந்து பேசப்படக்கூடிய பெருமையை உடையவர் பரமசிவன் ஒருவரே. எனவே அவரையே நாங்கள் புகழ்ந்து பாடுவோம் என்று நீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்கள் புகழ்ந்து பரமேச்வரனுடைய இந்த லீலையை விளக்க, 'நீலகண்ட விஜயம்' என்ற சம்பூ காவ்யத்தையே இயற்றி விட்டார்.

"பத்து திசைகளிலும் பரவுகின்ற ஹாலாஹல விஷ வேகத்தைத் தாங்கவும் முடியாமல், அதனைப் போக்கவும் முடியாமல் மூவுலகினரும் காப்பவர் எவருமின்றி வருந்தித் துடித்து, இத்தகைய ஆபத்திலிருந்து காக்கும் வல்லமை உடையவர் மஹேச்வரன் ஒருவரே எனத் தெரிந்து, அவரைப் பணிந்து சரணடைந்தனர்" என்று பாகவதம் பகர்கிறது.

பகவானின் இவ்வரிய செயலை ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் அவர்கள், தமது சிவானந்த லஹரியில்,

नालं वा परमोपकारकमिदं त्वेकं पशूनां पते

पश्यन्कुक्षिगतांश्चराचरणान्बाह्यस्थितात्रक्षितुम् ।

सर्वामर्त्यपलायनौषधमतिज्वालाकरं भीकरं

निक्षिप्तं गरलं गले न गिलितं नोद्रीर्णमेव त्वया ॥

நாலம் வா பரமோபகாரகமித³ம் த்வேகம் பஸூனாம் பதே

பஸ்யன்குக்ஷிக³தாம்ஸ்சராசரக³ணான்பா³ஹ்யஸ்தி²தான்ரக்ஷிதும்।

ஸர்வாமர்த்யபலாயனௌஷத⁴மதிஜ்வாலாகரம் பீ⁴கரம்

நிக்ஷிப்தம் க³ரலம் க³லே ந கி³லிதம் நோத்³ரீர்ணமேவ த்வயா ॥

ஹே! பகபதே! நீர் செய்த பரம உபகாரமான இது ஒன்று போதாதா? தேவர்கள் அஞ்சிச் சிதறி ஓடியபோது, ஹாலாஹலமாகிய கொடிய விஷத்தை விழுங்கினால் உந்தியில் உள்ள உலகங்கள் அழியுமென்றும், உமிழ்ந்தால் வெளியே உள்ள ஜீவராசி கள் அழியுமென்றும் உணர்ந்து, அதனைக் கழுத்திலேயே நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை யோ! என்று போற்றுகிறார்.

गंगा धृता न भवता शिव पावनीति नास्वादितो मधुर इत्यपि कालकूटः ।
संरक्षणाय जगतां करुणातिरेकात् कर्मद्वयं कलितमेतदनन्यसाध्यम् ॥

கங்கா³ த்ருதா ந பவதா ஸிவ பாவநீதி

நாஸ்வாதி³தோ மது⁴ர இத்யபி காலகூட: ।

ஸம்ரக்ஷணாய ஜகதாம் கருணாதி³ரேகாத்

கர்மத்வயம் கலிதமேதத்³னன்யஸாத்⁴யம் ॥

"கங்கை புனிதமானவள் என்பதற்காக நீர் அவளை முடியில் வைத்துக் கொள்ள வில்லை. ஹாலாஹல விஷம் மிகவும் சுவையானது என்பதற்காகத் தாங்கள் அதனைப் பருகவில்லை. அளவு கடந்த கருணையால் உலகங்களைக் காப்பதற்காகப் பிறரால் சாதிக்க முடியாத இவ்விரண்டு அரிய செயல்களையும் தாங்கள் செய்தீர்கள்" என்று மனம் கசிந்து பேசுகிறார் அப்பய்ய தீக்ஷிதர்.

இவ்வாறு ஹாலாஹல விஷத்தைப் பரமேச்வரன் பருகிய காரணத்தாலேயே, ஐராவதம் என்ற அபூர்வ வெள்ளையானை, உச்சைச்வரஸ் என்ற அபூர்வ வெள்ளைக் குதிரை, கற்பகவ்ருஷம், காமதேனு, அப்ஸர ஸ்திரீகள், விலைமதிப்பற்ற ரத்னங்கள் ஆகியவற்றைப் பெற்று வானவர்கள் மகிழ்கின்றனர்.

அதனாலேயே ஸ்ரீதீக்ஷிதர் அவர்கள், தமது நீலகண்ட விஜய சம்பூ காவ்யத்தில்,

भुञ्जीथा न हलाहलं यदि महादेव त्वमेवविधं

भुञ्जीरन्किमिमे सुराश्रुपुरोडाशादिहव्यं मखे ॥

புஞ்ஜீதா³ ந ஹலாஹலம் யதி³ மஹாதே³வ த்வமேவம்வித⁴ம்

புஞ்ஜீரன்கிமிமே ஸுராஸ்சருபுரோடா³ஸாதி³ஹவ்யம் மகே³ ॥

"ஹே! மஹாதேவ! உலகங்களை அழிக்க இருந்த ஹாலாஹல விஷத்தை நீர் இவ்வாறு பருகவில்லையேல், இந்த இந்த்ராதி தேவர்கள் யாகங்களில் தங்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஹவிர்பாகத்தை எங்ஙனம் புசிக்க முடியும்? (அதாவது அவர்கள் அவ்விஷத்தினால் கபளீகாரம் செய்யப்பட்டிருப்பார்கள்)" என்றும், மஹேசனின் இச்செயற்கரிய செயலைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகிறார். இப்படிப்பட்ட கருணாமூர்த்தி யாகிய பரமேச்வரனே என் ஸ்வாமி என்றும் பறை சாற்றுகிறார்.

(15) அவதாரிகை:

'இவ்வாறு தனக்கென ஆசை ஏதும் இல்லாமல் லோகாதீதராக விளங்கும் பரமேச்வரன், தனது அடியார்களுக்கு அவர்கள் வேண்டும் அனைவற்றையும் அளிக்கும் தியாகராஜராகவும் விளங்குகிறார்' என்பதை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

स्वं वासो दशधा विभज्य वितरन्नेकैकखण्डं पुरा
 यश्चक्रे दश पाकशासनहुताशादीन् दिशामीश्वरान् ।
 यद्विक्षाशनभागभाक् त्रिजगतामन्नप्रदात्री शिवा
 स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १५ ॥

ஸ்வம் வானோ த³ஸதா⁴ விப⁴ஜ்ய விதரன்னேகைக²ண்ட³ம் புரா
 யஸ்சக்ரே த³ஸ பாகஸாஸனஹுதாஸாதீ³ன் தி³ஸாமீஸ்வரான் ।
 யத்³பி⁴க்ஷாஸனபா⁴க³பா⁴க் த்ரிஜக³தாமன்னப்ரதா³த்ரீ ஸிவா
 ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 15 ॥

यो देवः स्वं वासः = எந்த ஈசன் தம் ஆடையை
 यो தே³வः ஸ்வம் வாஸः
 दशधा विभज्य = பத்தாகப் பகிர்ந்து
 த³ஸதா⁴ விப⁴ஜ்ய
 एकैकखण्डं वितरन् = ஒவ்வொரு துண்டையும் ஒவ்வொருவருக்கும்
 ஏகைக²ண்ட³ம் விதரன் அளித்து
 पुरा पाकशासनहुताशनादीन् = கல்பகால ஆரம்பத்தில் இந்திரன்,
 புரா பாகஸாஸனஹுதாஸநாதீ³ன் அக்னி முதலியவர்களை
 दिशां ईश्वरान् चक्रे = திப்பாலகர்களாகச் செய்தாரோ
 தி³ஸாம் ஈஸ்வரான் சக்ரே
 शिवा यद्विक्षाशनभागभाक् = பராசக்தியும் அவருடைய பிஷ்ஞான்னத்தில்
 ஸிவா யத்³பி⁴க்ஷாஸனபா⁴க³பா⁴க் ஒரு பாகத்தை உண்டு
 त्रिजगतां अन्नप्रदात्री = மூன்று உலகங்களுக்கும் அன்னம்
 த்ரிஜக³தாம் அன்னப்ரதா³த்ரீ அளிக்கும் வள்ளலானோ
 स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
 ஸ ஸ்வாமீ கடவுள்
 मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
 மம தை³வதம்
 तदितर = அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
 ததி³தர
 नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
 நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

திக்குகளையே தனது ஆடையாக உடைய எம்பெருமான் அதைப் பத்து பாகங்களாகப் பகிர்ந்து இந்திரன், அக்னி முதலான பத்து தேவதைகளுக்கும் அளித்தார். அந்த ஆடையின் சிறு பாகத்தைப் பெற்றதாலேயே அவர்கள் திப்பதிகளாக விளங்கும்

பெருமை அடைந்தார்கள். இந்தப் பத்து தேவதைகளும் சிவனுக்கு அதீனமான ஆவரண தேவதைகள் ஆனார்கள் என்பது போதாயனர் முதலான சூத்திரகாரர்களால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதேபோல் சித்ரூபினியாகிய அம்பிகையும், அவருடைய பிஷாடன அன்னத்தின் ஒரு பகுதியைப் பெற்று, மூவுலகங்களுக்கும் அன்னம் அளிக்கும் அன்னபூர்ணியாக விளங்குகிறாள்.

தாருகா அளிக்கும் வனத்தில் மோஹினி வேஷம் பூண்ட விஷ்ணுவுடன் கம்பு கேழ்வரகு முதலிய பலவகைப்பட்ட தானியங்களை யாசித்துவர அம்பிகை அவைகளைச் சமைத்து அளிக்க, அவ்வன்னத்தை மூன்று பாகங்களாகப் பகிர்ந்து மூவரும் உண்டனர். மூன்றில் ஒரு பாகத்தைப் பெற்றதனாலேயே உலகங்களைப் போஷிக்கும் அன்னபூர்ணியாகத் திகழ்கிறாள்.

இவ்வாறு பரமேஸ்வரனுடைய க்ருபாலேசம் பெற்றதாலேயே அதனைப் பெற்றவர்கள் பெரும் ஸௌபாக்யத்திற்கு அருகதை ஆகிறார்கள் என்பது இதனால் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி ஆகிறது.

என்னே! மஹேசனின் மஹிமை?

(16) அவதாரிகை:

"யதேச்சையாக உலாவும்போது எவருடைய கால் கட்டைவிரலினால் கீறப்பட்ட கோல (வட்டம்) வடிவில் அமைந்த உத்தம ஆயுதத்தைப் பெற்றதாலேயே மஹாவிஷ்ணு "தைத்யாரி" என்ற சிறப்பினைப் பெற்றாரோ, அத்தகைய மஹேசனே எனது ஸ்வாமி" என்று இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

स्वच्छन्दं चरतो हि यस्य चरणाङ्गुष्ठाग्रसम्पादिता

रेखा काचन हेतिराजपदवीं प्राप्ता जगद्विश्रुताम् ।

लब्धा दैत्यभिदा तपोभिरुपदीकृत्य स्वकं लोचनं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १६ ॥

ஸ்வச்ச²ந்த³ம் சரதோ ஹி யஸ்ய சரணாங்கு³ஷ்டா²க்³ரஸம்பாதி³தா

ரேகா² காசன ஹேதிராஜபத³வீம் ப்ராப்தா ஜக³த்³விஸ்ருதாம் ।

லப்³தா⁴ தை³த்யபி⁴தா³ தபோபி⁴ருபதீ³க்ருத்ய ஸ்வகம் லோசனம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 16 ॥

स्वच्छन्दं चरतः यस्य

=

யதேச்சையாக உலாவுகின்ற எவருடைய

ஸ்வச்ச²ந்த³ம் சரத: யஸ்ய

चरणांगुष्ठाग्र संपादिता	=	கால் கட்டைவிரலால் கீறப்பட்ட
सरण्णङ्कुं'ஷ்டா'க்'ர ஸம்பாதி'தா		
काचन रेखा जगद्विश्रुतां	=	ஒரு ரேகை, உலகெலாம் புகழ்ந்து கூறும்
हेतिराजपदवीं प्राप्ता हि		உத்தமமான ஆயுதமாகும் உயர்வை
कासन रेका' ஜக'த்'விஸ்ருதாம்		அடைந்ததல்லவா!
हेतिराजपद'விம் ப்ராப்தா ஹி		
(सा पुनः) दैत्यभिदा	=	(மறுபடியும் அதுவே) அஸுரர்களுக்கு
(ஸா புன:) தை'த்யபி'தா'		அஞ்சிய மஹாவிஷ்ணுவினால்
तपाभिः स्वकं लोचनं	=	ஆயிரம் தாமரைகள் கொண்டு அர்ச்சிப்பதாகிய
उपदीकृत्य		நியமங்களால் (அந்நியமத்திற்கு பங்கம்
தபாபி': ஸ்வகம்		ஏற்பட்ட காரணத்தால்) தமது கண்ணையே
लोचनम् உபதீ'க்ருத்ய		காணிக்கையாக அளித்து
लब्धा	=	அடையப்பட்டதோ
लप'தா'		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை'வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி'தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

ஒரு சமயத்தில் இந்திரன் வெகுபடாடோபத்துடன் கைலாசம் சென்றான். அங்கு வாயிற்காப்போன் வேடந்தரித்து நின்ற சிவபெருமானிடம் பகவானைப் பார்ப்பதற்கு உரிய சமயம் பற்றி ஆணவத்துடன் வினவ, பணிவற்ற அவனது செயலும், சொல்லும் அவருக்கு சினத்தை ஊட்டிய காரணத்தால் இந்திரனைச் சினத்துடன் திக்காரம் செய்தார். அதனால் நடுங்கிய இந்திரன் கீழே விழுந்தான்.

அப்போது சிவபெருமானது கோபக்கனலிலிருந்து தோன்றிய 'ஜலந்தரன்' என்ற அஸுரன் சிவப்ரஸாதத்தினால், மிகுந்த இறுமாப்பு அடைந்தவனாகினான். அவனை அழிக்க வழியறியாத வானவர்கள் பரமேச்வரனைத் தஞ்சமடைந்தனர்.

கருணாமூர்த்தியாகிய அவர் ஒரு ஸித்தர் வேடம் தரித்துப் பூமியில் தம் கால் கட்டை விரலால் ஒரு சக்ராகாரமான ரேகையை வரைந்து, ஜலந்தரனிடம் அதைப் பெயர்த்து எடுத்துத் தன் பலத்தைக் காட்டும்படி சொல்ல அவனும் அதனை எடுக்க முயன்றதும் அச்சக்கரத்தாலேயே அவன் அழிக்கப்பட்டான்.

அத்தகைய சக்கர ஆயுதத்தை, ஆயிரம் தாமரை மலர்கள் கொண்டு அர்ச்சிப்பதாகிய நியம ஆராதனை செய்ததன் மூலம் விஷ்ணு பரமேச்வரனது கருணைக்குப் பாத்திரராகி அடைந்தார். தகூயக்ஞநாச சமயத்தில் அச்சக்கரத்தை வீரபத்ரரின் மாலையிலுள்ள கபாலம் விழுங்கி விட்டது.

அதனால் மறுபடியும் மஹாவிஷ்ணு அச்சக்கர ஆயுதத்தை அடைவதற்காக ஸஹஸ்ரகமல அர்ச்சனா நியமமாக மஹேசனை ஆராதிக்கும்போது ஒரு தாமரை குறைவதாகிய அர்ச்சனா நியமபங்கம் ஏற்பட்டபோது தாமரைக் கண்ணனாகிய மஹாவிஷ்ணு தனது கண்களில் ஒன்றை எடுத்து அர்ச்சனையைப் பூர்த்தி செய்ததின் மூலமாக ஈச்வர அனுகரஹத்தைப் பெற்று மீண்டு அந்த ஹேதிராஜ சக்கரப் படையைப் பெற்றார். (இவ்வரலாறு காஞ்சீ புராணத்திலும் சிவரஹஸ்யத்திலும் கூறப்படுகிறது.)

இவ்வளவு பெருமை எவருடைய கால் கட்டை விரலால் கீறிய ரேகைக்கு உள்ளதோ அவரே எனது ஸ்வாமி.

(17) அவதாரிகை:

எல்லா வேதங்களும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ எந்த ஈசனைத் துதிக்கின்றனவோ அவனே முழுமுதற்கடவுள் என்று கொண்டாடுகிறது.

बाणं काचन बाणकोणमितरा बाणस्य मूलं परा

यन्तारं कतिचिद्रथाङ्गमितरा शिष्टाः पुनः स्वामिनम् ।

इत्थं संस्तुवते चिरन्तनगिरिः साक्षात् प्रणाल्यापि यं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १७ ॥

பா³ணம் காசன பா³ணகோணமிதரா பா³ணஸ்ய மூலம் பரா

யந்தாரம் கதிசித்³ரதா³ங்க³மிதரா ஸிஷ்டா: புன: ஸ்வாமினம் ।

இத்த³ம் ஸம்ஸ்துவதே சிரந்தனகி³ர: ஸாக்ஷாத் ப்ரணால்யாபி யம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 17 ॥

काचन बाणं = ஒரு வேதம் பரமேச்வரனது பாணத்தையும்

काचन बाणं

इतरा बाणकोणं = மற்றொன்று பாணத்தின் முனையையும்

इतरा बाणकोणं

परा बाणस्य मूलं = வேறொன்று பாணத்தின் அடிப்பகுதியையும்

परा बाणस्य मूलं

कतिचित् यन्तारं = இன்னொன்று தேரோட்டியையும்

कतिचित् यन्तारं

कतिचित् यन्तारं

इता रथाङ्गम्	=	மற்றொன்று தேர்ச்சக்கரத்தையும்
இதா ரதா ² ங்க ³ ம்		
शिष्टाः पुनः स्वामिनं	=	எஞ்சியவை நேரடியாக ஸ்வாமியையும்
ஸிஷ்டா: புன: ஸ்வாமினம்		
इत्थं चिरन्तनगिरिः यं	=	இவ்வாறு வேதங்கள் அனைத்தும் எந்த
இத்த ² ம் சிரந்தனகி ³ ர: யம்		மஹேசனை
साक्षात् प्रणाल्या अपि	=	நேரிடையாகவோ வேறு வகையினாலோ
ஸாக்ஷாத் ப்ரணால்யா அபி		
संस्तुवते	=	புகழ்கின்றனவோ
ஸம்ஸ்துவதே		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

வேதங்களில் விஷ்ணு, பிரம்மா, சூர்யன், சந்திரன், அக்னி மற்றுமுள்ள தேவதைகள் பலரும் ஆங்காங்கு புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளார்கள். ஸ்ரீருத்ரன் நேரிடையாக ப்ரதானமாகப் புகழ்ந்து கூறப்படுகிறார். இந்த விஷயங்களையும், பகவானின் த்ரிபுரஸம்ஹார லீலையையும் கருத்தில் கொண்டு இச்சுலோகம் ஆக்கப் பட்டுள்ளது. முன்னரே 12 வது சுலோகத்தின் விளக்க உரையில் திரிபுர ஸம்ஹார விருத்தாந்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. சரப உபநிஷத்திலும், யஜுர் வேதத்திலும் இதே வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

தேவர்கள் முப்புர வடிவில் திரிகின்ற அஸுரர்களைப் போரில் வெற்றி கொள் வதற்காக அக்னி, சந்திரன் விஷ்ணு இம்மூவரின் ஸமஷ்டி ரூபமான ஓர் அம்பை நிர்மாணம் செய்து, அதைப் பயன்படுத்தித் திரிபுரத்தில் உள்ள ஸ்த்ரீபாலர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து அசுரர்களையும் அடியோடு அழிக்க நிச்சயித்தனர்.

ஆனால் அந்த பாணத்தைப் பிரயோகம் செய்யும் ஆற்றல் ஸ்ரீருத்ரனைத் தவிர்த்த வேறு எந்த தேவனிடத்திலும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து, ஸ்ரீருத்ரனிடம் அந்த பாணத்தை ஒப்படைத்தனர்.

ஆகவே விஷ்ணு, சந்திரன், அக்னி, பரமான ஸ்துதிகள் மஹேசனின் பாணத் தைத் துதித்ததாகவே அமையும்.

அதேபோல், ப்ரம்மா, தூரியன் முதலானவர்களைப் பற்றிய ஸ்துதிகளும் தேரோட்டி, சக்கரம் முதலானவற்றைப் புகழ்ந்ததாகவே ஆகும்.

नमस्ते रुद्र நமஸ்தே ருத்ர

என்பன போன்ற மந்திரங்கள் அவரை நேரடியாகவே துதிக்கின்றன. இவ்வாறு எல்லா வகையிலும் துதிக்கப்படுபவர் சிவபெருமானே ஆகிறார்.

(18) அவதாரிகை:

எவருடைய பாதங்களில் ஒடுங்கி ஓய்வு எடுத்திருந்த நாதப்ரம்மத்தின் ஒலியைக் கேட்டு பதஞ்சலி முனிவர் சப்த சாஸ்திரத்தை அருளிஞரோ - அத்தகைய பரமேசனே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

यदीयस्तुतौ यत्³यस्तुते³ள எவருடைய ஸ்துதியினால்

प्राचीनेत्यधुनातनेति भुवने वाङ्नाम या यावती

ताः सर्वाः परितः परीत्य चरणे यस्यायती विश्रमम् ।

शृण्वन्नङ्गदतां गतः फणिपतिः शब्दागमं व्याकरोत्

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १८ ॥

ப்ராசீனேத்யது⁴னாதனேதி பு⁴வனே வாங்நாம யா யாவதீ

தா: ஸர்வா: பரித: பரீத்ய சரணே யஸ்யாயதீ விஸ்ரமம் ।

ஸ்ருண்வன்னங்க³த³தாம் க³த: ப³ணிபதி: ஸப்³தா³க³மம் வ்யாகரோத்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 18 ॥

भुवने प्राचीना = உலகில் பழமையான

पु⁴वने प्र्रासी⁴
इति अधुनातना इति = என்றும், புதியது என்றும்,

इति अतु⁴नातना इति
वाक् नाम = சப்தங்கள் பிரஸித்தி பெற்ற

वाक् नाम
यावती = எத்தனை பிரிவுகளைக் கொண்ட

यावती

या	=	எந்த நாதப்ரம்மமானது
या		
यस्य चरणे विश्रमं आयती	=	எந்த மஹேசனது திருவடியில் ஓய்வு
யஸ்ய சரணே விஸ்ரமம் ஆயதீ		பெற்றுள்ளதோ
तां सर्वा	=	அந்த சப்தங்கள் அனைத்தையும்
தாம் ஸர்வாம்		
यस्य चरणे अङ्गदतां गतः	=	எவருடைய பாதத்தில் தண்டையாக
யஸ்ய சரணே அங்கத் தாம் கத்		விளங்குகின்ற
फणिपतिः	=	ஸர்ப்பராஜனாகிய ஆதிசேஷன்
ப'ணிபதி:		
परितः शृण्वन्	=	நன்றாகக் கேட்டு
பரித: ஸ்ருண்வன்		
परीत्य	=	ஆராய்ந்து
பரீத்ய		
शब्दागम व्याकरोत्	=	சப்த சாஸ்திரம் எனும் வியாகரண
ஸப்தா'க'ம வ்யாகரோத்		சாஸ்திரத்தைச் செய்தாரோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை'வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி'தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

உலகில் வேதங்கள் பழமையான சப்தங்கள் எனவும், இதிஹாஸ, புராண, காவியங்கள் புதுமையான சப்தங்கள் எனவும் கூறப்படுகின்றன. இத்தகைய சப்தப்ரபஞ்சங்கள் அனைத்தும், ஆதியில் மஹேசனின் நிருத்ய சமயத்தில் உடுக்கையிலிருந்து வெளிப்பட்ட மஹேச்வர சூத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குபவை. அவைகளிலிருந்து பாணினி தமது வியாகரண சூத்திரங்களை எழுதினார். இந்த சூத்திரங்களுக்குப் பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யம் செய்தார்.

சப்தங்கள் அனைத்துமே மஹேசனிடம் ஒடுங்கியிருப்பதால் அவருக்குப் பாதஸரமாக விளங்கும் ஆதிசேஷனின் அவதாரமாகிய பதஞ்ஜலி அவைகளை நன்கு ஆராய்ந்து தெரிந்து மஹாபாஷ்யத்தைச் செய்தார்.

பாஷ்யங்கள் என்று சொல்லப்படுபவை பலவாக இருந்தாலும் "மஹா பாஷ்யம்" என்று சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடிய பெருமையைப் பதஞ்சலி முனிவர் எழுதிய வியாகரண பாஷ்யம் ஒன்றே அடைந்துள்ளது. கம்பீரமான நடையில் அழகுற அமைக்கப்பட்ட நூல் மஹாபாஷ்யம். அதனாலேயே சான்றோர்கள்

महाभाष्यं वा पठनीयं महाराज्यं वा शासनीयम्

மஹாபாஷ்யம் வா படனீயம் மஹாராஜ்யம் வா ஸாஸனீயம்

என்று பெருமிதத்துடன் கூறுவர். இத்தகைய பெருமையைத் தமது திருவடியைத் தஞ்சம் அடைந்த அடியார்களுக்கு எவர் அருளுகிறாரோ அவரே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(19) அவதாரிகை:

गान्धर्वागमदेशिकौ तनुभृतां यत्कर्णयोः कुण्डले

यत्पादाङ्गदनिर्मितं पदमहाभाष्यं भुवि स्त्यायति ।

पुण्यं पापमिति व्यवस्थितिरियं यद्वाहहेषाकृता

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ १९ ॥

காந்தர்வாகமதேஸிகௌ தனுப்ருதாம் யத்கர்ணயோ: குண்டலே

யத்பாதாங்கதநிர்மிதம் பதமஹாபாஷ்யம் புவி ஸ்த்யாயதி ।

புண்யம் பாபமிதி வ்யவஸ்திதிரியம் யத்வாஹஹேஷாக்ருதா

ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததிதரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 19 ॥

यत्कर्णयोः कुण्डले

=

எந்த மஹேசனது கர்ண குண்டலங்களாக

यत्कर्णयोः कुण्डले

=

விளங்கும் கம்பலன், அச்வதரன் என்ற

பெயருடைய இரு கந்தர்வர்கள்

तनुभृतां गान्धर्वागमदेशिकौ

=

ஜனங்களுக்கு ஸங்கீத சாஸ்த்ர

तनुभृतां गान्धर्वागमदेशिकौ

=

ஆசார்யர்கள் ஆனார்களோ

कान्धर्वागमदेशिकौ तनुभृतां

=

எந்த மஹேசனது பாதஸரமாக விளங்கிய

यत्पादाङ्गदनिर्मितं

=

ஆதிசேஷனின் அவதாரமாகிய பதஞ்சலி

यत्पादाङ्गदनिर्मितं

=

முனிவரால் இயற்றப்பட்ட

पदमहाभाष्यं

=

வியாகரண மஹாபாஷ்யம்

पदमहाभाष्यं

=

உலகில் பிரஸித்தி அடைந்துள்ளதோ

भुवि स्त्यायति

=

உலகில் பிரஸித்தி அடைந்துள்ளதோ

पुण्यं पापं इति

=

புண்ணியம், பாபம் என்கின்ற

पुण्यं पापं इति

=

புண்ணியம், பாபம் என்கின்ற

पुण्यं पापं इति

=

புண்ணியம், பாபம் என்கின்ற

इयं व्यवस्थितिः	=	இந்த நிர்ணயமானது
இயம் வ்யவஸ்தி'தி:		
यद्राहहेपाहता	=	எவருடைய தேர்க் குதிரைகளின் கனைப்பினால்
யத்'ராஹேஹேபாஹதா		செய்யப்பட்டதோ (குதிரைகளாக விளங்கும் வேதங்களால் விளக்கப்பட்டதோ?)
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை'வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி'தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

கம்பலன் அச்வதரன் என்ற கந்தர்வர்கள் இருவர் பரமசிவனின் குண்டலங்களாக விளங்குகின்றனர். இவர்களே சங்கீத சாஸ்திர ப்ரவர்த்தகர்கள் என்று கூறப்படுகின்றனர். பதஞ்சலி மஹேசனின் காலில் தண்டையணியாக இலங்குகின்றார். இவரே

महाराज्यं वा शासनीयं महाभाष्यं वा पठनीयं

மஹாராஜ்யம் வா ஸாஸனீயம் மஹாபா'ஷ்யம் வா பட'னீயம்

என்று அறிஞர்கள் கொண்டாடும் மஹாபாஷ்யத்தை அருளினார்.

வேதங்கள் நான்கும் திரிபுர ஸம்ஹார ஸமயத்தில் சிவபெருமானின் தேர்க் குதிரைகளாகித் தொண்டாற்றின. இவைகளின் கனைப்பு ஒலிகள் (வேத வாசகங்கள்) "புண்ணியம் எனப்படுவது அக்னி ஹோத்ரம், சிவாராதனம் முதலிய நல்வினைகள் ஆற்றுவதாம். பாடம் எனப்படுவது, பரபீடனம், ஸுராபானம் முதலியவற்றால் ஏற்படுவதாம்." என்ற நிர்ணயத்தைச் செய்கின்றன.

இவைகள் இத்தகைய சிறப்புகளை சிவசேவையினாலேயே அடைந்துள்ளன. எனவே அச்சிவபெருமானே எனது ஸ்வாமி ஆவார்.

(20) அவதாரிகை:

பிரம்மாத் தேவர்கள் பெருமுயற்சியுடன் ஸாதிக்கும் ஜகத்கார்யம் பரமேச்வரனுடைய அல்ப ஸங்கல்பத்தாலேயே முடிவடைகிறது என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

ध्यात्वा वर्षगणान् बहून्विरचितं यत्नेन यद्वेधसा
 यच्छौरिर्बिभ्राम्बभूव बहुधा भूत्वा च मृत्वा स्वयम् ।
 तल्लोक-त्रयमीषदुल्लसित-यच्चक्षुःस्फुलिङ्गे हुतं
 स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २० ॥

த்யாத்வா வர்ஷகணான் பஹூன்விரசிதம் யத்னேன யத்வேதஸா
 யச்சௌரிர்பிபிராம்பபூவ பஹூதா பூத்வா ச ம்ருத்வா ஸ்வயம் ।
 தல்லோக-த்ரயமீஷதுல்லஸித-யச்சக்ஷு:ஸ்புலிங்கே ஹுதம்
 ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததித்ரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 20 ॥

வேதஸா	=	பிரம்ம தேவனால்
வேதஸா		
बहून् वर्षगणान् ध्यात्वा	=	பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தியான யோகத்தில்
பஹூன வர்ஷகணான்		அமர்ந்து
த்யாத்வா		
यत्नेन यत् विरचितं	=	பெருமுயற்சியால் எந்த ஜகத் படைக்கப்பட்டதோ
யத்னேன யத் விரசிதம்		
शौरिः	=	மஹா விஷ்ணு
ஸௌரி:		
स्वयं बहुधा भूत्वा मृत्वा च	=	தாமே பல தடவை பிறந்தும் இறந்தும்
ஸ்வயம் பஹூதா		
पूत्वा म्ருत्वा च		
यत् बिभ्राम्बभूव	=	எந்த ஜகத்தை நிர்வஹித்தாரோ (ரக்ஷித்தாரோ)
யத் பிபிராம்பபூவ		
तल्लोकत्रयं	=	அம்முன்று உலகங்களும்
தல்லோகத்ரயம்		
ईषदुल्लसितयच्चक्षुः	=	எவருடைய சற்றே திறக்கப்பட்ட கண்ணிலிருந்து
स्फुलिङ्गे		தெரித்த நெருப்புப் பொறியில்
ஈஷதுல்லஸிதயச்சக்ஷு:		
ஸ்புலிங்கே		
हुतं	=	எரிக்கப்பட்டதாக ஆனதோ
ஹுதம்		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தைவதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததித்ர		

नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

பல்லாண்டு காலம் தவம் இருந்து பிரம்ம தேவனால் படைக்கப்பட்டன இந்த ஜகத்துக்கள் அனைத்தும். இவற்றைக் காப்பதற்காகத் திருமால் பல பிறவிகள் எடுத்து மறைந்திருக்கிறார். அத்தகைய மூவுலகங்களையும் ஒரு நொடியில், தனது நெற்றிக் கண்ணை லேசாகத் திறந்து, அதிலிருந்து வெளிப்படும் சிறு நெருப்புப் பொறியால் பரம்சிவன் அழித்து விடுகிறார்.

“இவ்வாறு கருணை சிறிதும் இன்றி ருத்ர மூர்த்தியாகிய சிவன் உலகங்களை அழிப்பதால் அவருக்கு என்ன பெருமை ஏற்படுகிறது? என்ற வினா எழுவது இயல்பே. அங்குதான் சற்று சிந்திக்க வேண்டும்.

கொடிய நோயால் வருந்துகின்ற நோயாளி ஒருவர்க்கு மருத்துவர் கடுமையான சிகிதையைக் கொடுக்கிறான். அந்த மருத்துவரை எவரேனும் 'கொடியவர்' எனக் கூறுவதுண்டா?

அதேபோல் ஸம்ஸாரம் எனும் கொடிய நோயால் வருந்துகின்ற ஜீவராசிகளுக்கு அனுகூலம் செய்வதற்காகவே அவர் உலகங்களை அழிப்பதன் மூலம் லயமடையச் செய்கிறார். இவ்வாறு கருணாமூர்த்தியாகிய பரமேஸ்வரன் ஜீவராசிகளை வேறு வகையான முறையைக் கையாண்டு காப்பதாகிய இச்செயலைச் செய்யும் இவரது செயலைக் 'கொடிய செயல்' எனக் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

எனவே எனது இத்தகைய கருணாமூர்த்தியே எனது ஸ்வாமி எனக் கூறுகிறார். மேற்கூறிய கருத்தை

संसार महाध्वचिरगतागतातिश्रान्तान् प्राणिनः कंचित्कालं
महासुषुप्त्यापादनेन विश्रान्तिं प्रापयितुं सकलं जगजिहीर्षुः
महादेवः तत्संहारोपकरणतया तमो गृह्णाति

ஸம்ஸார மஹாத்'வசிரக'தாக'தாதிஸ்ரான்தான் ப்ராணிந: கஞ்சித்காலம்
மஹாஸுஷுப்த்யாபாத'னேன விஸ்ரான்திம் ப்ராபயிதும் ஸகலம் ஜக'ஜிஹீர்ஷு:
மஹாதே'வ: தத்ஸம்ஹாரோபகரணதயா தமோ க்'ருஹ்ணாதி

என்ற ப்ரம்ம தர்க்க ஸதவம் 20 ஆவது சுலோக உரை மூலமும் உணரலாம்.

(21) அவதாரிகை:

அர்த்தநாரீச்வர தத்துவத்தை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

सौम्याग्नेयतया क्षराक्षरतया शब्दार्थ-भावेन वा

जीवब्रह्मतया जडाजडतया स्त्रीपुंसभावेन वा ।

द्वेधा भिन्नमिदं हि यस्य वपुषी सव्यापसव्ये विदुः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २१ ॥

ஸௌம்யாக்³னேயதயா கூராகூரதயா ஸப்³தா³ர்த²-பா⁴வேன வா

ஜீவப்³ரஹ்மதயா ஜடா³ஜட³தயா ஸ்த்ரீபும்ஸபா⁴வேன வா ।

த்³வேதா⁴ பி⁴ன்னமித³ம் ஹி யஸ்ய வபுஷீ ஸவ்யாபஸவ்யே விது³:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 21 ॥

सौम्याग्नेयतया

= ஜலமயமாயும் அக்னிமயமாயும்

ஸௌம்யாக்³னேயதயா

क्षराक्षरतया

= சரீரமாயும் அந்தர்யாமியாயும்

कूडराकूडरतया

शब्दार्थभावेन वा

= சப்தமாயும் பொருளாயும் உள்ள தன்மையாலோ

ஸப்³தா³ர்த²-பா⁴வேன வா

जीवब्रह्मतया

= ஜீவனாயும் பரமாத்மாவாயும்

जीवप्³रह्मतया

जडाजडतया

= ஜடமாயும் சேதனமாயும்

जडा³जड³तया

स्त्रीपुंसभावेन वा

= பெண்ணாயும் ஆணாயும் உள்ள தன்மையாலோ

ஸ்த்ரீபும்ஸபா⁴வேன வா

द्वेधा भिन्नमिदं

= இவ்வாறு இரண்டிரண்டாகப் பிரிந்த

த்³வேதா⁴ பி⁴ன்னமித³ம்

यस्य सव्यापसव्ये वपुषी विदुः =

அனைத்தையும்

எந்த மஹேசனுடைய உடலின் இடது

யஸ்ய ஸவ்யாபஸவ்யே

वपुषी विदुः:

வலது பாகமாக அறிகின்றனரோ

स स्वामी

= அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ஸ ஸ்வாமீ

கடவுள்

मम दैवतं

= என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

மம தை³வதம்

तदितर

= அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

तति³तर

नाम्नापि न अम्नायते

= பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

நாம்னாபி ந அம்னாயதே

सोमस्य इदं सौम्यं अमृतं

= ஜலமயம்

ஸோமஸ்ய இத³ம் ஸௌம்யம் அம்ருதம்

अग्नेः इदं आग्नेयं ज्वलनं = அக்னிமயம்

अक्ःःनेः इत्ःம் ஆக்ःனேயம் ஜ்வலனம்

क्षरः = சரீரம்

कूटूरः

अक्षरः = அந்தர்யாமியாக உள்ள கூடஸ்தன்

अकूटूरः

क्षर सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते

கூர ஸர்வாணி பூ⁴தானி கூடஸ்தோ²(அ)கூர உச்சயதே

என்பது கீதாவாக்யம்

सव्यं वपुः शब्दमयं पुरारेः अर्थात्मकं दक्षिणमामनन्ति

ஸவ்யம் வபு: ஸப்³த³மயம் புராரே: அர்தா²த்மகம் த³க்ஷிணமாமனந்தி

என்பது சீவலீலார்ணவம்

(22) அவதாரிகை:

"இவ்வாறு மஹேச்வரன் ஸர்வாத்ம ஸ்வரூபியாக உள்ள காரணத்தினாலேயே விஷ்ணு முதலான தேவர்களுக்கும் அமுதத்தை (அமிர்தத்தை) அடைவதற்குக் காரணமானார்" என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது

ल्लाभाय पुरा कियद्धिरमरैः सिन्धौ कियद्वयापृतं

लेभे यत्परिवेषणेन कियतीं कीर्तिं रमावल्लभः ।

यच्चूडाकुसुमक्षरन्मधुरसस्रोतःकणः सा सुधा

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २२ ॥

யல்லாபா⁴ய புரா கியத்³பி⁴ரமரை: ஸிந்தௌ⁴ கியத்³வயாப்ருதம்

லேபே⁴ யத்பரிவேஷணேன கியதீம் கீர்திம் ரமாவல்லப⁴: ।

யச்சூடா³குஸுமக்ஷரன்மது⁴ரஸஸ்ரோத:கண: ஸா ஸுதா⁴

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 22 ॥

पुरा सिन्धौ यल्लाभाय

= முன்பு கடலிலிருந்து எதை அடையும் பொருட்டு

पुरा सिन्धौ यल्लाभाय

कियद्धिः अमरैः कियत्

= எத்தனை தேவர்களால் எவ்வளவு பிரயாசை

व्यापृतं रमावल्लभः

அடையப்பட்டதோ லக்ஷமீ பதியான விஷ்ணு

कियत्³पि⁴: अमरैः कियत्

व्यापृतं रमावल्लभः

ய: ஸ்ரஷ்டா ஜக³தாம் யதோ(அ)யமப⁴வத் தத்³யஸ்ய நாபே⁴ரபூ⁴த்-

ஸேதே யத்ர ஸ தம் ச யஸ்கலுகயாஞ்சக்ரே ஸஹான்யை: கூஷ்ணத் ।
தாத்³ருகூஷா: ஸதஸ: புராணமுனயோ யச்சி³ஷ்யவர்கே³ ஸ்தி³தா:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நானுபி நாம்னயதே || 23 ||

जगतां य : स्रष्टा	=	மூன்று உலகங்களுக்கும் எவர் ஸ்ருஷ்டி
ஜக ³ தாம் ய : ஸ்ரஷ்டா		கர்த்தாவோ
अय यतः अभवत्	=	அவர் எதிலிருந்து தோன்றினாரோ
अय यतः अप ⁴ वत्		
तत् यस्य नाभेः अभूत्	=	அது (அந்தத் தாமரை) எவர்
தத் யஸ்ய நாபே ⁴ : அபூ ⁴ த்		உந்தியிலிருந்து தோன்றியதோ
सः यत्र शेते	=	அவர் (விஷ்ணு) எங்கு உறங்குகின்றாரோ
ஸ: யத்ர ஸேதே		
तं यः क्षणात् यश्चलुकयां	=	அந்தக் கடலை எவர் ஒரு நொடியில்
தம் ய: கூஷ்ணாத் யஸ்கலுகயாம்		தம் உள்ளங்கைக்குள்
चक्रे:	=	அடக்கினாரோ
சக்ரே:		
तादृक्षाः शतशः	=	அத்தகைய அகஸ்தியர் போன்ற
தாத் ³ ருகூஷா: ஸதஸ:		நூற்றுக்கணக்கான
पुराणमुनयः	=	பழமையான முனிவர்கள்
புராணமுனய:		
यच्छिष्यवर्गे स्थिताः	=	எவருடைய சீடர்களாக உள்ளனரோ
யச்சி ³ ஷ்யவர்கே ³ ஸ்தி ³ தா:		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னயதே		

விளக்க உரை:

உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்தவர் பிரம்மா. அவர் ஒரு தாமரையிலிருந்து உண்டானார். அத்தாமரையோ மஹாவிஷ்ணுவின் உந்தியிலிருந்து தோன்றியது. அந்த மஹாவிஷ்ணுவோ பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டுள்ளார். அப்பாற்கடல் முதலான ஏழு கடல்களையும் அகஸ்தியர் உள்ளங்கையில் அடக்கிப் பருகினார்.

இவ்வளவு மஹிமை பொருந்திய அகஸ்தியர் பரமசிவனின் பரமபக்தர். ஒரு ஒரு சமயம் அகஸ்தியரிடம் தேவேந்திரன் சிவதத்வவிசாரம் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் அஸுரர்களின் யுத்த ஆரவாரம் கேட்டது. அதனைக் கேட்டு அஞ்சிய இந்திரனுக்கு அபயம் அளித்து உடனடியாக கடற்கரையை அடைந்து மந்திரம் ஓதிய விபூதியை நெற்றியில் பூசிக் கொண்டு கையை விரித்துக் கடலை அழைக்க, கடல்நீர் முழுவதும் அவரது உள்ளங்கையில் நீர்த்திவிலைபோல் நின்றது. அதனை அவர் மஹாதேவனை தியானித்துப் பருகினார் என்னும் இச்செய்தியை, ஸ்காந்தத்தில் உபதேச காண்டத்தில் காணலாம்.

இத்தகைய மஹிமை மிகுந்த நூற்றுக்கணக்கான முனிவர்கள் சிவபெருமானது ஸந்நிதியில் அவரது சீடர்களாகத் தொண்டு புரிந்து வருகின்றனர். அத்தகைய பெருமை உடைய சிவபெருமானே எனது ஸ்வாமியாவார்.

(24) அவதாரிகை: -

“லௌகிக வழக்கிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட முறையில் மஹேசனின் ஸாமர்த்தியம் உள்ளது” என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் மூலம் விளக்குகருர்: -

निर्व्यापारदशैव यस्य जगतीनिर्वाहधौरन्धरी

मन्दस्मेरमुखाब्जतैव परमो यस्य द्विषां निग्रहः ।

नित्यं यस्य च मौनमेव निखिलं छिन्ते सतां संशयं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २४ ॥

நிர்வ்யாபாரத^௦ஸைவ யஸ்ய ஜக^௦தீநிர்வாஹதௌ^௦ரந்த^௦ரீ

மந்த^௦ஸ்மேரமுகா^௦ப்^௦ஜதைவ பரமோ யஸ்ய த்^௦விஷாம் நிக்^௦ரஹ: ।

நித்யம் யஸ்ய ச மௌனமேவ நிகி^௦லம் சி^௦ந்தே ஸதாம் ஸம்ஸயம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை^௦வதம் ததி^௦தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 24 ॥

यस्य निर्व्यापारदशैव = எவருடைய செயல்படாத நிலையே

यस्य निर्व्यापारदशैव

जगतीनिर्वाहधौरन्धरी = மூவுலகின் நிர்வாஹத்தையும் செய்யும்

जगतीनिर्वाहधौरन्धरी திறமையுடையதோ

यस्य मन्दस्मेरमुखाब्जतैव = எவருடைய புன்சிரிப்புடன் விளங்கும்

यस्य मन्दस्मेरमुखाब्जतैव முகத்தாமரையிலேயே

द्विषां परमो निग्रहः = பகைவர்களின் முழு அழிவும் உண்டாகிறதோ

த்^௦விஷாம் பரமோ நிக்^௦ரஹ:

यस्य च मौनमेव = எவருடைய மௌனமே

यस्य च मौनमेव

नित्यं सतां संशयं	=	எப்பொழுதும் மஹான்களின் ஸம்சயத்தை
निर्द्वयं सतां संशयं	=	நித்யம் ஸதாம் ஸம்ஸயம்
निखिलं छिन्ते	=	முழுமையாக அகற்றுகிறதோ
निकीलं सतां	=	நிகி'லம் சி'ந்தே
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
स स्वामी	=	கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम तैवतम्	=	மம தை'வதம்
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तदितर	=	ததி'தர
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
नाम्नापि न अम्नायते	=	நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

தான் செயல்படாத நிலையில் இருந்து கொண்டு, தனது சக்தி சமூகத்தின் மூலமாகவே மூவுலகங்களையும் நிர்வஹித்து வருபவர் மஹேச்வரன். அவருடைய போர்க் கருவிகளாகப் பலதேவதைகளும் பலவகைகளில் பணிபுரிந்தாலும் முப்புரங்களையும் தன் புன்சிரிப்பினாலேயே அவர் அழித்தார். ஸனகாதி முனிவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆத்ம தத்துவம் பற்றிய சந்தேகத்தைத் தகூறினாமுர்த்தி அவஸரத்தில் சின்முத்திரை மூலமாக மௌன விளக்கம் தந்து அகற்றினார்.

இவ்வாறு அனைத்தாலும் மாறுபட்ட தன்மையால் ஈசனது சாமர்தியம் விளங்குகிறது. அதனால் அவரே எனது ஸ்வாமி.

(25) அவதாரிகை: -

"போகம் மோக்ஷம் மோக்ஷம் என்ற இருவகைப் பலன்களையும் அளிக்கும் வல்லமை பெற்றவர் பரமேச்வரன் ஒருவரே" என்பதை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்: -

दत्ता श्रीरिषवे सिसाधयिषवे वासो गृहीतं सुरैः

सूताय व्ययिता गिरश्च किमितो दातास्म्यहं केवलः ।

इत्यालोच्य दयानिधिर्दिशति यः कैवल्यमेवार्थिनां

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २५ ॥

த'த்தா ஸ்ரீரிஷவே ஸிஸாத'யிஷவே வாலோ க'ருஹீதம் ஸுரை:

ஸூதாய வ்யயிதா கி'ரஸ்ச கிமிதோ தா'தாஸ்யஹம் கேவல: ।

இத்யாலோச்ய த'யாநிதி'ர்தி'ஸதி ய: கைவல்யமேவார்தி'னாம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை'வதம் ததி'தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 25 ॥

सिसाधयिषवे इषवे श्रीः दत्ता = ஸிஸாத ⁴ யிஷவே இஷவே ஸ்ரீ: த ³ த்தா	=	மூன்று உலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதாகிய செயலைச் செவ்வனே செய்து முடிக்க விரும்பிய தமது பாணமாக விளங்குகின்ற (வெகுகாலம் சிவஆராதனை செய்தவராகிய திருமாலுக்கு) எந்த மஹேச்வரனால் மஹாலக்ஷ்மி அளிக்கப்பட்டாளோ, தனது தேர்ப்பாகனாக விளங்கிய பிரம்ம தேவனுக்கு கல்ப ஆதியில் நான்கு வேதங்களும் எவரால் அளிக்கப்பட்டனவோ தனக்கு என இருந்த ஒரே ஒரு ஆடையையும் பகிர்ந்து கொடுத்த காரணத்தால், தேவர்களால் எவரது ஆடை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதோ எஞ்சியிருப்பவன் நான் ஒருவனே
सूताय गिरश्च व्ययिता = ஸூதாய கி ³ ரஸ்ச வ்யயிதா	=	இதற்குப் பிறகு எதனை கொடுப்பேன்
सुरैः वासः गृहीतं = ஸுரை : வாஸ : க் ³ ருஹீதம்	=	என்று ஆலோசனை செய்து
केवलः अहं = கேவல: அஹம்	=	எந்தக் கருணாநிதியாவர்
इतः परं किं दातास्मि = இத: பரம் கிம் தா ³ தாஸ்மி इति आलोच्य =	=	தன்னை ஆராதித்து வேண்டுகின்ற அன்பர்களுக்கு கைவல்யத்தை அளிக்கின்றாரோ
इति आलोच्य = இதி ஆலோச்ய यः दयानिधिः = ய: த ³ யாநிதி ⁴ : अर्थिनां =	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற் கடவுள் என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
अर्त्ति ² नाम् कैवल्यमेव दिशति = கைவல்யமேவ தி ³ ஸதி स स्वामी = ஸ ஸ்வாமீ मम दैवतं = மம தை ³ வதம் तदितर = ததி ³ தர नाम्नापि न अम्नायते = நாம்னாபி ந அம்னாயதே	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும் பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

விளக்க உரை:

தம்மைப் பல்லாண்டு காலம் தவமிருந்து மகிழ்வித்ததனால் ஈசன் திருமாலுக்கு மஹாலக்ஷ்மியை அளித்தார். (இதனை முதற்பாட விளக்க உரையிலும் காணலாம்)

தனது ஒரே ஆடையை (திக்கை) ப் பத்து பாகங்களாக்கி அவற்றை இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு அளித்தார். (இக்கருத்தைப் பதினெந்தாவது பாடல் விளக்கத்தில் காணலாம்)

கல்ப ஆரம்பத்தில் பிரம்ம தேவனுக்கு வேதங்கள் அனைத்தையும் அளித்தார். இதனை,

यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्व यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै

யோ ப்^ரஹ்மாணம் வித^தயா^{தி} பூர்வ யோ வை வேதா^{ம்}ஸ்ச
ப்^ரஹிணோதி தஸ்மை

என்ற சுவேதாச்வதர உபநிஷத் மந்திரத்தாலும்,

यस्य निश्चसितं वेदाः यो वेदेभ्योऽरिवलंजगत् निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थं महेश्वरम्

யஸ்ய நிஸ்வஸிதம் வேதா^ஃ: யோ வேதே^ஃப்^ரயோ(அ)ரிவலஞ்ஜக^{த்} நிர்மமே
தமஹம் வந்தே^ஃ வித^தயா^{தி}ர்த^{ம்} மஹேஸ்வரம்

என்ற ஸாயண வேத பாஷ்ய மங்கள் சுலோகத்தாலும் நன்கறியலாம்.

இவ்வாறு ஸர்வஸ்வத்தையும் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்த பிறகு, தியாகரா ஜராகிய சிவபெருமான் அடியார்களுக்குக் கொடுப்பதற்கெனத் தம்மைத்தவிர வேறெ துவும் இல்லாத நிலையை உணர்ந்து, தம் அடியார்களுக்கு கைவல்யத்தையே (அதாவது சிவஸாயுஜ்யத்தையே) அளிக்கின்றார். இதனை,

"न सन्न चासच्छिव एव केवलः"

"ந ஸன்ன சாஸச்சி^வ ஏவ கேவல^ஃ:"

என்னும் சுவேதாச்வதர உபநிஷத் விளக்கத்தில் காணலாம்.

"இவ்வாறு தன்னையே அளிக்கக் கூடியவராக விளங்குகின்ற பரமேச்வரனே எனது ஸ்வாமி" என்று கூறுகிறார்.

(26) அவதாரிகை: -

"புருஷன் முதலான அஷ்ட மூர்த்திகளாகப் பரிணமித்த ஜகத் எவருடைய சரீரமோ, அவரே இந்த ஜகத்திற்கும் மேற்பட்ட எனது ஸ்வாமி" என இப்பாடலால் இப்பாடலால் விளக்குகிறார்: -

शारीरः पृथिवी रवीन्दुदहना वायुर्वियत्तोयमि-

त्यष्टाभिश्चिदचिद्रणैः परिणतं विश्वं तनुस्वेति यः ।

विश्वं विश्वविलक्षणः प्रभविता विश्वस्य विश्वाधिकः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २६ ॥

ஸாரீர: ப்ருதி^{வீ} ரவீந்து^தஹனா வாயுர்வியத்தோயமி-

த்யஷ்டாபி^{சி}த^{சி}த^கணை: பரிணதம் விஸ்வம் தனுஸ்ஸ்வேதி ய: ।

விஸ்வம் விஸ்வவிலக்ஷண: ப்ரப^{வி}தா விஸ்வஸ்ய விஸ்வாதி^க:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை^வதம் ததி^தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 26 ॥

शारीरः	=	சிதாபாஸன் (புருஷன்)
ஸாரீர:		
पृथिवी	=	பூமி
ப்ருதி ^{வீ}		
रवीन्दुदहनाः	=	சூர்யன், சந்திரன், அக்னி
ரவீந்து ^த ஹனா:		
वायुः वियत् तोयं	=	வாயு, ஆகாசம், ஜலம்
வாயு: வியத் தோயம்		
इति अष्टाभिः चिदचिद्रणैः	=	சேதன அசேதன வர்க்கங்களால்
परिणतं विश्वं		பரிணாமத்தை அடைந்த உலகம்
இதி அஷ்டாபி ^{சி} : சித ^{சி}		
சித ^க ணை: பரிணதம் விஸ்வம்		
स्वतनुः इति	=	தனது சரீரம் என்றும்
ஸ்வதனு: இதி		
यः	=	(மேலும்) எவர்
ய:		
विश्वं	=	உலகமாகவும்,
விஸ்வம்		
विश्वस्य प्रभविता	=	உலகின் உத்பத்தி ஸ்தானமாகவும்
விஸ்வஸ்ய ப்ரப ^{வி} தா		
विश्वविलक्षणः	=	உலகத்தினின்றும் வேறுபட்டவராகவும்,
விஸ்வவிலக்ஷண:		
विश्वधिकः	=	உலகத்தைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவராகவும்
விஸ்வாதி ^க :		உள்ளாரோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

மம தை°வதம்

तदितर

=

அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

ததி°தர

नाम्नापि न अम्नायते

=

பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

நாம்°னாபி ந அம்°னாயதே

விளக்க உரை:

பகவான் உலகிற்கு உபாதான நிமித்தகாரணம் என்பதை

विश्वं विश्वस्य प्रभविता

விஸ்வம் விஸ்வஸ்ய ப்ரப°விதா

என்று பதங்கள் காட்டும். ஆனாலும், அவர் பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் என்பதை,

विश्वविलक्षणः

விஸ்வவிலக்ஷண:

என்ற பதமும், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் மேலானவர் என்பதை

विश्वाधिकः

விஸ்வாதி°க:

என்ற பதமும் விளக்குகின்றன.

(27) அவதாரிகை: -

शब्दग्राममयी यदीयगृहिणी ख्याता यदीयं वपुः

त्रैलोक्यं जडचेतनाष्टकमयं यद्वाणगुप्तं जगत् ।

सर्वासां दयितो गिरां सकललोकात्मा च सर्वेश्वरः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २७ ॥

ஸப்°த°க்°ராமமயீ யதி°யக்°ருஹிணீ க்°யாதா யதி°யம் வபு:

த்ரைலோக்யம் ஜட்°சேதனாஷ்டகமயம் யத்°பா°ணகு°ப்தம் ஜக°த் ।

ஸர்வாஸாம் த°யிதோ கி°ராம் ஸகலலோகாத்மா ச ஸர்வேஸ்வர:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை°வதம் ததி°தரோ நாம்°னாபி நாம்°னாயதே ॥ 27 ॥

यदीयगृहिणी शब्दग्राममयी =	எந்த மஹேசனுடைய இல்லாள் வேதம்
ख्याता	மற்றும் எல்லா சாஸ்திரங்களும் அடங்கிய
यत् ³ यक् ³ रुह्मिणी	சப்த பிரபஞ்சமாக விளங்குகிறாளோ
शब् ³ त् ³ क् ³ राममयी क ³ यथा	
यदीयं वपुः जडचेतनाष्टकमयं =	எவருடைய சரீரம் ஜடசேதன மயமான
यत् ³ यम् वपुः	அஷ்ட மூர்த்தமாகிய
जड ³ सैतनोऽष्टकमयम्	
त्रैलोक्यं =	மூன்று உலகங்களாக விளங்குகிறதோ
त्तरैलोक्यम्	
यः सर्वासां गिरां दयितः =	எவர் சப்தஸ்வரூபமாக உள்ள
यः सर्ववासां किरां त ³ यितः	வேதங்களனைவற்றிற்கும் ப்ரியமானவரோ
यः सकललोकात्मा =	எவர் அகில உலகங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகவும்
सर्वेश्वरः च	நியந்தாவாகவும் உள்ளாரோ
यः सकललोककामा	
सर्वेश्वरः स	
जगत् यद्वाणगुप्तं =	உலகமானது எவருடைய பாணமாகிய
जक ³ त् यत् ³ वाणकु ³ प्तम्	விஷ்ணுவினால் காக்கப்படுகிறதோ
स स्वामी =	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
स सर्वामी	கடவுள்
स सर्वामै	
मम दैवतं =	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम तैवतम्	
तदितर =	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तथितर	
तथितर	
नाम्नापि न अम्नायते =	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
नाम्नापि न अम्नायते	
नाम्नापि न अम्नायते	

"ஒரு நல்ல மனைவியானவள் எவ்வாறு தன் கணவனை அனுஸரித்து இருப்பாளோ அதுபோலவே, வேதங்களனைத்தும். சிவபெருமானையே அனுஸரித்து இருக்கின்றன" என்பதை விளக்கவே,

यदीयगृहिणी शब्दग्राममयी ख्याता

यत्³यक्³रुह्मिणी शब्³त्³क्³राममयी क³यथा

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனைச்சிறப்பாக வெளிப்படுத்தவே

यः सर्वासां गिरां दयितः

यः सर्ववासां किरां त³यितः

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

(28) அவதாரிகை: -

“ஸ்ரீநீலகண்டர் ஒருவரே விஷ்ணுசாயைத் தயக்கமின்றி ஏற்கின்றார். மற்றவர்கள் அதைக்கண்டு அஞ்சுகின்றனர்” என்பதை இப்பாடலில் விளக்குகிறார்: -

यज्जातीयकणाङ्किताननमहिं जीर्ण कमप्यावसन्
पार्श्वस्थापितपन्नगाशनपतिर्जागर्ति नित्यं हरिः ।

यत्कण्ठाभरणायितस्त्रिजगतीभीमः स हालाहलः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २८ ॥

யஜ்ஜாதீயகணாங்கிதானனமஹிம் ஜீர்ணம் கமப்யாவஸன்
பார்ஸ்வஸ்தா²பிதபன்னகா³ஸனபதிர்ஜாக³ர்தி நித்யம் ஹரி: ।

யத்கண்டா²ப⁴ரணாயிதஸ்த்ரிஜக³தீபீ⁴ம: ஸ ஹாலாஹல:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 28 ॥

यज्जातीयकणाङ्कित = எந்த ஹாலாஹல விஷத்தின் ஒரு

யஜ்ஜாதீயகணாங்கித = திவிலைக்கு ஒப்பிடத்தக்க

आननं = முகத்துடன் கூடிய

ஆனனம்

जीर्ण कमपि अहिं आवसन् = தளர்ந்து போன ஒரு பாம்பின்மீது படுத்து

ஜீர்ண கமபி அஹிம் ஆவஸன்

पार्श्वस्थापितपन्नगाशनपतिः = அருகிலேயே நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட பாம்பை

सन्नपि = உணவாக உட்கொள்ளும் பருந்துகளின்

पार्श्वस्थापितपन्नगाशनपतिः = தலைவனாகிய கருடன் இருந்தும்

ஸனபதி: ஸன்னபி

हरिः नित्यं जागर्ति = விஷ்ணு எப்பொழுதும் நல்லுறக்கம் கொள்ளாது

ஹரி: நித்யம் ஜாக³ர்தி = விழித்துக்கொண்டே இருக்கிறாரோ

त्रिजगतीभीमः = மூவுலகங்களுக்கும் அச்சமளிக்கும்

த்ரிஜக³தீபீ⁴ம:

सः हालाहलः = அந்த ஹாலாஹல விஷமானது

ஸ: ஹாலாஹல:

यत्कण्ठाभरणायितः = அவருடைய கழுத்திற்கு அணிகலமாக ஆயிற்றோ

यत्कण्ठाभरणायितः =

स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ஸ ஸ்வாமீ = கடவுள்

मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

மம தை³வதம்

तदितर = अवரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

ததி³ தர
नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை: -

ஹாலாஹல விஷத்தின் ஒரு திவிலைக்கு நிகராக உள்ள பாம்பினைக் கண்டு அஞ்சியே பாம்புப் படுக்கையில் படுத்துக் கிடக்கும் திருமால், தன் அருகிலேயே பாம்புகளை உண்ணும் கருடன் அருகில் இருந்தும் உறங்காத நிலையில் காணப்படுகிறார்

ஆனால், அந்த ஹாலாஹல விஷத்தையே தனது கண்டாபிரணமாக ஆக்கிக் கொண்டவர் எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

பகவான் மஹாவிஷ்ணுவிற்கு அகில உலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதாகிய அலுவலை அளித்தவர் பரமேச்வரன்.

எவ்வாறு எனில், பராசக்தியானவள் சிவனுடைய ஆணைப்படியே உலகியலை நடத்துவதற்குத் தனது இச்சா, ஞான, க்ரியா சக்திகளிடம் அந்த பாரத்தை ஒப்படைத்துத் தான் பரமசிவனுடன் ஸாமரஸ்ய பராயணியாக நிகரற்ற பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கிறாள். அத்தகைய சக்திகளுள் ஒருவளாகத் திகழ்பவளே மஹாலக்ஷ்மி. அவளை அடைந்தபிறகே விஷ்ணு வைகுந்தபதியாகவும் திகழ்ந்தார்" என்பதை முதற்பாடல் விளக்கத்தாலும், முப்பத்தொன்பதாம் பாடல் விளக்கத்தாலும் உணரலாம்.

அவருடைய ஆணையைச் சரிவர நடத்துவதற்காகவே லோக ரஷண ஜாக்ருக ராக ஸர்வ ஜாக்ரதையாக விழிப்பு நிலையிலேயே இருக்கிறார். இதனை

निखिलजगती रक्षणे जागरुकां निद्रामुद्रां

நிகி³லஜக³தீ ரக்ஷணே ஜாக³ருகாம் நித்³ராமுத்³ராம்

என்பார் போஜராஜர்.

சிவ உதக்ருஷ்டதையப் பாடிவரும் கவி கிழப் பாம்பில் படுத்துள்ள படுத்துள்ள விஷ்ணு - அருகில் கருடன் இருந்தும், ஸர்ப்ப விஷபயத்தால் எப்போதும் விழிப்புடன் இருக்கிறார் என்று விந்யாசமாக விளக்குகிறார்.

ஹாலாஹல விஷத்தின் பயங்கரமான தன்மையை,

तदुग्रवीर्यं दिशिदिश्युपर्यधो विसर्पदुत्सर्पदसहवीर्यम्

भीताः प्रजाः दुद्रुवुरङ्ग सेश्वरा अरक्ष्यमाणाः शरणं सदाशिवम्

தது³க்³ரவீர்யம் தி³ஸிதி³ஸ்யுபர்யதோ⁴ விஸர்பது³த்ஸர்பத்³ஸஹ்ரயவீர்யம்

பீ⁴தா: ப்ரஜா: து³த்³ருவரங்க³ ஸேஸ்வரா அரக்ஷ்யமாணா: ஸரணம் ஸதா³ஸிவம்

என்று பாகவதம் அழகாக விளக்குகிறது.

காக்கும் கடவுளாகிய திருமாலும் காப்பாரற்ற இயலாத நிலையில் அஞ்சியிருக்கும்போது, தன்னைச் சரணடைந்த உயிர்களைக் காப்பதற்காகக் கருணாமூர்த்தியாகிய எந்த பரமேச்வரன் அந்த ஹாலாஹலத்தைப் பருகி மூவுலக உயிர்களையும் ரக்ஷித்தாரோ அவரே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(29) அவதாரிகை: -

“பரமேச்வரன் தன்னைப் போஷித்துக் கொள்வதில் ஆஸக்தி அற்றவராக இருந்தாலும் உலகங்களை போஷிப்பதில் ஜாக்ருகராக இருக்கிறார்” என்பதை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்: -

अन्योन्यश्चसिताशनैः फणधरैराविश्य सत्त्वान्बहिः

भुञ्जानैः परिचारकैस्तृणकणैरानन्दिना नन्दिना ।

भिक्षान्नोपचितैश्च दारतनयैः पुष्पाति विश्वानि यः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ २९ ॥

அன்யோன்யஸ்வஸிதாஸனৈ: ப³ணத⁴ரைராவிஸ்ய ஸத்த்வான்³ஹி:

பு⁴ஞ்ஜானை: பரிசாரகைஸ்த்ருணகணைரானந்தி³னா நந்தி³னா ।

பி⁴க்ஷான்னோபசிதைஸ்ச தா³ரதனயை: புஷ்பாதி விஸ்வானி ய:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 29 ॥

अन्योन्यश्चसिताशनैः फणधरैः = பரஸ்பரம் விடப்படும் மூச்சுக்காற்றை

अन्योन्यस्वस्वसिताशनैः उண்டு வாழும் பாம்புகளோடும்,

प³णत⁴ரை:

बहिः सत्त्वान् आविश्य = வெளியில் ஸ்திரீ புருஷர்களைப் பிடித்து

प³ஹி: ஸத்த்வான் ஆவிஸ்ய

भुञ्जानैः परिचारकैः = உண்ணும் வேலை ஆட்களுடனும்

पु⁴ஞ்ஜானை: பரிசாரகை:

तृणकणैः आनन्दिना नन्दिना = புற்களை உண்டு களிக்கும் நந்தியுடனும்

த்ருணகணை: ஆனந்தி³னா

நந்தி³னா

भिक्षात्र उपचितैः दारतनयैः	=	பிஷ்ணான்னத்தை உண்டு வளரும் பெண்டு
பிஷ்ணாத்ர உபசிதை:		பிள்ளைகளோடு இருந்தும்
தா'ரதனயை:		
यः विश्वानि पुष्णाति	=	எவர் உலகங்களை போஷித்து வருகிறாரோ
ய: விஸ்வானி புஷ்ணாதி		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை'வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி'தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

பரமேச்வரனுக்கு அணிகலன்களாக விளங்கும் பாம்புகள் காற்றை உண்டு ஜீவிக்கின்றன. அவருடைய பணியாட்களாகிய பூதாதி கணங்களோ மக்களின் மீது ஆவேசமாய்ப் புகுந்து தங்களைப் போஷித்துக் கொள்கின்றன. அவருடைய வாகனமாகிய நந்தியோ வெறும் புல்லை உணவாக உட்கொண்டு களிப்படைகிறார். பகவான் பிஷ்ணாடனம் செய்து கொணர்ந்த உணவினை உட்கொண்டு கெளரியும், மோஹினியும், கணபதியும் முருகனும் திருப்தியடைகின்றனர்.

இவ்வாறு தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் அल्प ஆஹாரத்தையே அபேஷிக்கின்ற எம்பெருமான், உலகில் உள்ள மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு அவைகள் விரும்பும் போக போக்யங்களையெல்லாம் அளித்து அருளுகிறார். ஆகவே, இவரே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(30) அவதாரிகை: -

பரமேச்வரரது நித்யத்வத்தையும், மற்றவர்களது அநித்யத்வத்தையும் இப்பாடல் விளக்குகிறது: -

केयूराङ्गदहारकुण्डलकटीसूत्रोपवीतीभव

द्भोगीन्द्रोद्भटफूत्कृतिव्यतिकरोन्मृष्टाङ्गरागो मुहुः ।

संवर्तोपचितैस्त्रिलोकभसितैर्भूयोऽपि यो लिप्यते

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३० ॥

கேயூராங்க³த³ஹாரகுண்ட³லகடிஸூத்ரோபவீதீப⁴வ
 த³போ⁴கீ³ந்த³ரோத்³ப⁴டபூ²த்க்ருதிவ்யதிகரோன்ம்ருஷ்டாங்க³ராகோ³ முஹு: ।
 ஸம்வர்தோபசிதைஸ்த்ரிலோகப⁴ஸிதைர்பூ⁴யோ(அ)பி யோ லிப்யதே
 ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 30 ॥

கேயூர் - அङ्गद-हार-	=	காப்பு, வளையல், மாலை, குண்டலம்,
कुण्डल-कटीसूत्र-उप-		அரைஞாண், பூணூல் ஆகியவைகளாகி
वीती भवद्भोगीन्द्र-उद्धट		பகவானுக்கு அணி செய்பவையான பாம்புகள்
फूत्कृति-व्यतिकर-		அடிக்கடி விடக்கூடிய பயங்கரமான பெருமூச்சுக்
उन्मृष्ट अङ्गरागः मुहुः		காற்றினால் வாரிச் செல்லப்பட்ட உடல்பூச்சான
கேயூர - அங்க ³ த ³ -ஹார-		சாம்பலை
குண்ட ³ ல-கடிஸூத்ர-உப-		
வீதீ ப ⁴ வத் ³ போ ⁴ கீ ³ ந்த ³ ர-உத் ³ ப ⁴ ட		
பூ ² த்க்ருதி-வ்யதிகர-		
உன்ம்ருஷ்ட அங்க ³ ராக ³ : முஹு:		
संवर्त उपचितै:	=	ப்ராளயாக்னியால் பொசுக்கப்பட்ட
ஸம்வர்த உபசிதை:		
त्रिलोकभसितै:	=	மூன்று உலகங்களின் சாம்பலால்
த்ரிலோகப ⁴ ஸிதை:		
यः भूयोऽपि लिप्यते	=	எவர் மீண்டும் மீண்டும் உடலில்
ய: பூ ⁴ யோ(அ)பி லிப்யதே		பூசிக்கொள்கிறாரோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

"உலகங்கள் அனைத்தும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றியும் அழிந்தும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மஹேச்வரன் ஒருவரே நிரந்தரமாக விளங்கிக் அனைத்தும் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நயம்பட விளக்கி, அத்தகை பரமேச்வரனே என் ஸ்வாமி என்று குறிப்பிடுகின்றார்

(31) அவதாரிகை: -

“உயிர்களின் பந்த மோக்ஷங்களுக்கு மூல காரணமாக விளங்குபவர் பசுபதி யாகிய பரமேச்வரனே” என்பதை இப்பாடலால் விளக்குகிறார்: -

सर्वश्रेतनवर्ग एष पशुतामस्यानुमेने स्वयं
तेषामेष पतिः प्रभुर्नियमने निर्मोचने च स्वतः ।
इत्याम्नाय-गिरः स्तुवन्ति बहुशः शाखासु शाखासु यं
स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३१ ॥

ஸர்வஸ்ரேதனவர்க³ ஏஷ பஸுதாமஸ்யானுமேனே ஸ்வயம்
தேஷாமேஷ பதி: ப்ரபு⁴ர்நியமனே நிர்மோசனே ச ஸ்வத: ।
இத்யாம்னாய-கி³ர: ஸ்துவந்தி ப³ஹுஸ: ஸாகா²ஸு ஸாகா²ஸு யம்
ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 31 ॥

एषः सर्वः चेतनवर्गः = உலகில் உள்ள எல்லா ஜீவராசிகளும்
ஏஷ: ஸர்வ: சேதனவர்க³:
अस्य पशुतां = இந்தப் பரமசிவனுடைய பசுக்களாக இருக்கும்
अस्य पशुताम् தன்மையை
स्वयं अनुमेने = தாங்களாகவே அனுமதித்து ஏற்றுக் கொண்டன
ஸ்வயம் அனுமேனே
तेषां नियमने निर्मोचने च = அப்பசுக்களின் பந்தத்திலும் விடுதலையிலும்
தேஷாம் நியமனே நிர்மோசனே ச
एषः पतिः = அப்பதியே (சிவனே)
ஏஷ: பதி:
स्वतः प्रभुः = தானே பிரபுவாக விளங்குகிறார்
ஸ்வத: ப்ரபு⁴:
इति यं आम्नायगिरः = என்று எவரை வேதவாக்யங்கள்
இதி யம் ஆம்நாயகி³ர:
बहुशः शाखासु शाखासु = ஒவ்வொரு சாகையிலும் பெருமளவில்
प³हूषः शाखा²सु शाखा²सु பலவகையில்
स्तुवन्ति = புகழ்ந்து பாடுகிறனவோ
ஸ்துவந்தி
स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ
मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை³வதம்

तदितर = अवरातं तविरतं पितृव्यमनुष्यम्

ததி³ தர
नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

ஜாபாலோபநிஷத்தில்,

कथं जीवाः सर्वे पशवः? सः कथं तत्पतिरिति तमुवाच ।

यथातृणाशिनः विवेकहीनाः परप्रेष्याः कृष्यादिकर्म

विनियुक्ताः पुरुदुः खभराः स्वस्वामिबध्यमानाः

गवादयः तथेमे । सर्वज्ञ ईश्वर एतेषां पतिः पशुपतिः तदज्ञान

पाशेन बध्नाति तज्ज्ञानान्मोचयति ।

கத³ம் ஜீவா: ஸர்வே பஸவ: ? ஸ: கத³ம் தத்பதிரிதி தமுவாச ।

யதா²த்ருணாஸின: விவேகஹீனா: பரப்ரேஷ்யா: க்ருஷ்யாதி³கர்ம

விநியுக்தா: புருது³: க²ப⁴ரா: ஸ்வஸ்வாமிப³த்⁴யமா³னா:

க³வாத³ய: ததே³மே । ஸர்வஜ்ஞ ஈஸ்வர ஏதேஷாம் பதி: பஸுபதி: தத³ஜ்ஞான
பாஸேன ப³த்⁴னாதி தஜ்ஜ்ஞானமோசயதி ।

என்று கூறப்படுகிறது. இதன் விளக்கம்:

“ஜீவன்களெல்லாம் எவ்வாறு பசுக்களாகின்றன பரமசிவன் எவ்வாறு அவைக
ளுக்குப் பதியாகின்றார்? என வினவுபவரை நோக்கி முனிவர் கூறுகிறார். “பசுக்கள்
முதலான விலங்குகள், புற்களை மேய்கின்றன; பகுத்தறிவு அற்றவராக உள்ளன;
பிறரால் மேய்க்கப் படுகின்றன; உழவு போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுத்தப் படுகின்றன;
சுதந்திரமாக இருக்க வழியின்றித் தத்தம் யஜமானர்களால் கட்டிப்போடப்பட்டு
மிகுந்த துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அதுபோலவே, இந்த ஜீவன்களாகிய பசுக்களுக்கு ஸர்வக்ஞான ஸர்வேச்வ
ரன் பதியாகின்றார். அறியாமை என்னும் கயிற்றால் கட்டி உலகில் உழல வைக்கிறார்;
பின் ஞானமென்னும் உபாயத்தினால் (கத்தியினால்) கட்டை அவிழ்த்து விடுவிக்கி
றார்’ என்பதாம்.

येषामीशे पशुपतिः पशूनां चतुष्पदां उत्तम द्विपदाम् ।

யேஷாமீஸே பஸுபதி: பஸு³னாம் சதுஷ்பதா³ம் உதச த்³விபதா³ம் ।

என்று வேதம் கோஷிக்கிறது.

आत्मानः पशवः प्रोक्ताः सर्वे संसारवर्तिनः ।

तेषां पतित्वात् देवेशः शिवः पशुपतिः स्मृतः

ஆத்மான: பஸவ: ப்ரோக்தா: ஸர்வே ஸம்ஸாரவர்தின: ।

தேஷாம் பதித்வாத் தே°வேஸ: ஸிவ: பஸுபதி: ஸம்ருத:

என்று சிவபுராணம் விளக்குகிறது.

“ஆதலால் பசுபதியாக விளங்குகின்ற ஸர்வேச்வரனே எனது ஸ்வாமி” என்று கூறுகிறார்.

(32) அவதாரிகை: -

“எவ்வகையிலும் பலவானாக விளங்குபவர் ருத்ரதேவனே” என்பதை விளக்க வருகிறது இப்பாடல்.

यच्छूलं गतसारमित्युपददे चक्रं जिघृक्षुर्हरिः

तत्खण्डो निहितस्तु येन दनुजे तेनापि दुर्निग्रहः ।

निर्जेतुं लवणं प्रतीक्ष्यविरहः शक्त्याऽभवत् सर्वधा

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३२ ॥

யச்சூ°லம் க°தஸாரமித்யுபத°தே° சக்ரம் ஜிக்°ருக்ஷர்ஹரி:

தத்க°ண்டோ° நிஹிதஸ்து யேன த°னுஜே தேனாபி து°ர்நிக்°ரஹ: ।

நிர்ஜேதும் லவணம் ப்ரதீக்ஷயவிரஹ: ஸக்த்யா(அ)ப°வத் ஸர்வதா°

ஸ ஸ்வாமீ மம தை°வதம் ததி°தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 32 ॥

यच्छूलं गतसारमिति

= எவருடைய சூலாயுதத்தை வலிமை

यश्चू°लम् क°तसारमिति

குன்றியது எனக்கருதி

चक्रं जिघृक्षुः

= சக்கர ஆயுதத்தைப் பெற விரும்பியவராய்

சக்ரம் ஜிக்°ருக்ஷ:

हरिः उपददे

= மஹாவிஷ்ணு (தம் கண்ணையே) காணிக்கையாக

ஹரி: உபத°தே°

அளித்தாரோ

तत्खण्डः

= (அவ்விதம் மஹாவிஷ்ணுவினால் குறைவாக

தத்க°ண்ட°:

மதிப்பிடப்பட்ட) அச்சூலாயுதத்தின் ஒரு சிறுதுண்டு

येन (कारणेन)

= எந்தக் காரணத்தால்

யேன (காரணேன)

दनुजे निहितः

= (லவண) அசுரனிடத்தில் அளிக்கப்பட்டதோ

த°னுஜே நிஹித:

तेनापि दुर्निग्रहः

= அதனாலேயே அவன் பிறரால் வெல்ல

தேனாபி து°ர்நிக்°ரஹ:

முடியாதவன் ஆனானே

लवणं	=	(அந்த) லவணாசுரனை
लवणम्		
सर्वधा निर्जेतुं शक्त्या प्रतीक्ष्य	=	எவ்வகையிலும் வெல்ல முடியாத
ஸர்வதா ⁴ நிர்ஜேதும்		சக்தியுடன் கூடியவனாகக்கண்டு
शक्त्या प्रतीक्ष्य		
विरहः अभवत्	=	ராமாவதார அவஸரத்தில் விஷ்ணு
விரஹ: அப ⁴ வத்		மனம் தளர்ந்தாரோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ⁴ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ⁴ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் உத்தர காண்டத்தில் லவணாசுரவதம் (61-68 ஸர்க்கங்கள்) விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் சிவபெருமான் லவணாசுரனுக்குத் தமது சூலாயுதத்தை அளித்த வரலாறும் காணப்படுகிறது அஃதாவது: -

லவணனின் தந்தை “மது” எனப்படும் அசுரன் அவன் சிவபெருமானைக் குறித்துக் கடும் தவமியற்றினான். அதன் பயனாய் அவருடைய சூலத்திலிருந்தே ஒரு பாகத்தை எடுத்து அமைக்கப்பட்ட ஒரு சூலத்தைப் பெற்றான்.

பகைவர்கள் மீது அதனை ஏவினால், அது அவர்கள் அனைவரையும் நொடியில் சாம்பலாக்கிவிட்டுப் பின் ஏவியவரிடமே திரும்ப வந்து சேர்ந்துவிடும்.

மதுவுக்குப்பின் அவன் மகன் லவணன் அச்சூலத்தைப் பெற்றான். மது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க சிவபெருமான்,

“உன் மகன் லவணனின் கையில் இச்சூலம் இருக்கும் வரையில் உன்மகனை எவராலும் எவ்வகையிலும் வெல்லமுடியாது” என்ற வரமளித்தார்.

அவ்வர பலத்தால் லவணன் சூலஹஸ்தனாக இருந்து கொண்டு உலகங்கள னைத்தையும் துன்புறுத்தி வந்தான். அதனால் வருந்திய மஹரிஷிகள் இராமனைத் தஞ்சமடைய, அவர் லவணனை அழித்து வருமாறு சத்ருக்னை அனுப்பி வைத்தார். அப்போது அவனிடத்தில்,

नायं मया शरः पूर्व रावणस्य वधार्थिना ।

मुक्तः शत्रुघ्न भूतानां महान्नासो भवेदिति

நாயம் மயா ஸர: பூர்வ ராவணஸ்ய வதா⁴ர்தி³னா ।

முக்த: ஸத்ருக்⁴ன பூ⁴தானாம் மஹாம்ஸ்த்ராஸோ ப⁴வேதி³தி

“ராவணனைக் கொல்லக்கருதிய வேளையிலும் இந்த அஸ்திரத்தை பயன்படுத்த வில்லை. ஏன் தெரியுமா? இந்த திவ்ய அஸ்திரம் பஞ்சபூதங்களையும்கூட மிகுந்த அச்சத்திற்கு உள்ளாக்கி விடும். அத்தகைய சக்தி மிகுந்த அஸ்திரம் இது” என்று கூறி, விஷ்ணு தேஜோருபமாக உள்ள அந்த திவ்ய அஸ்திரத்தை சத்ருக்னனிடம் கொடுத்தார்.

அத்தகைய அஸ்திரத்தை அளித்த பிறகும், “அந்த ஆற்றல் மிகுந்த லவணனை இந்த அஸ்திரம் ஒன்றால் மட்டுமே வெல்ல முடியும். இதனையும் நீ லவணன் கையில் தூலாயுதம் இல்லாத நேரமாகப் பார்த்து ப்ரயோகம் செய்தாலே அவனை அழிக்க முடியும். ஏனெனில் சிவன் அளித்த அஸ்திரம் அவன் கையிலிருக்கும்போது எந்த சக்தியானாலும் அவனை அழிக்க முடியாது. இதனை உணர்ந்து இந்த அஸ்திரத் தைப் பயன்படுத்தி அந்த லவணனை அழித்துவா” என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பினார். சத்ருக்னனும் அவ்வாறே தூலாயுதம் லவணன் கையில் இல்லாத நேரம்பார்த்து வைஷ்ணவாஸ்த்ரப்ரயோகம் செய்து லவணனை அழித்தார். அத்தகைய தூலாயுதத் தை உடைய பரமேஸ்வரனே எனது தலைவர் என்று கூறுகிறார்.

(33) அவதாரிகை: -

“எந்த மஹேஸ்வரனது அங்கமாக விளங்குவனவற்றையும் கூட வேதமானது வணக்கம் செய்து போற்றுகிறதோ அவரே எனது ஸ்வாமி” என்று இப்பாடலால் விளக்குகிறார்: -

मां नाम्ना श्रुतिरग्रहीदिति सुराः ख्यातिं लभन्ते परां

मां वेदाहमिति श्रुतिः कथयतीत्युत्सिच्यते माधवः ।

ता यदोरिषुधन्वमन्युषु नमोवाकान्वहन्ते शतं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३३ ॥

மாம் நாம்னா ஸ்ருதிரக்³ரஹீதி³தி ஸுரா: க்³யாதிம் லப⁴ந்தே பராம்

மாம் வேதா³ஹமிதி ஸ்ருதி: கத³யதீத்யுத்ஸிச்யதே மாத⁴வ: ।

தா யத்³தோ³ரிஷுத⁴ன்வமன்யுஷு நமோவாகான்வஹந்தே ஸதம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 33 ॥

सुराः

=

தேவர்கள்

ஸுரா:

மன்னாமி ஸ்ருதி:	=	என்னை பெயரால் வேதம்
அக்ரஹீத் இதி		ஏற்றுக் கொண்டது என்று
மம்நநாம்னா ஸ்ருதி:		
அக்ரஹீத் இதி		
பரம் க்யாதிம் லபந்தே	=	பெரும் புகழை அடைகின்றனர்
மா அஹ் வேத இதி	=	என்னை, 'நான் அறிவேன்' என்று
மா அஹம் வேத இதி		
ஸ்ருதி: கத்யதி இதி	=	வேதம் கூறுகிறது என்று
ஸ்ருதி: கத்யதி இதி		
மாபவ: உதிச்யதே	=	விஷ்ணுவும் பெருமைப்படுகிறார்
மாபவ: உதிச்யதே		
தா: யதோரிஷுதன்வமன்யுஷு	=	அந்த வேதங்கள் எவருடைய புஜம் அம்பு, வில்,
தா: யதோரிஷுதன்வமன்யுஷு		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	நூற்றுக்கணக்கான நமஸ்காரங்களைச்
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	செய்கின்றனவோ
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	கடவுள்
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		
சத் நமோவாகான் வஹந்தே		

விளக்க உரை:

இந்த்ரோ வ்ருத்ரம் ஹத்வா, அக்நிரோ ப்ரதமோ தேவாதானம்

இந்த்ரோ வ்ருத்ரம் ஹத்வா, அக்நிரோ ப்ரதமோ தேவாதானம்

என இவ்விதம் வேத மந்திரங்களில் இந்திரன், அக்னி முதலான தேவர்களின் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

வேதாஹமேதம் புருஷம்

வேதாஹமேதம் புருஷம்

என்று புருஷ சூக்தம் கூறுவதால் மஹாவிஷ்ணுவும் பெருமைப்படுகிறார்.

ஆனால், ஸ்ரீ ருத்ரமந்த்ரங்கள்,

नमस्ते रुद्र मन्यव उतोत इषवे नमः ।

नमस्ते अस्तु धन्वने बाहुभ्यामुत ते नमः ॥

நமஸ்தே ருத்³ர மன்யவ உதோத இஷவே நம: ।

நமஸ்தே அஸ்து த⁴ன்வனே பா³ஹுப்⁴யாமுத தே நம: ॥

என்று நமஸ்காரபூர்வமாக ருத்ரனைமட்டுமின்றி, அவரது கோபம், அம்பு, வில், கைகள் ஆகியவற்றையும் கூட வணங்கித் துதிக்கின்றன.

ஆதலால், "இவரே எனது ஸ்வாமி" என்று கூறுகிறார்.

(34) அவதாரிகை: -

“உலகின் எல்லா வியவகாரங்களும் சிவாதீனமாகவே உள்ளன” என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது: -

सर्गश्च प्रतिसञ्चरश्च जगतां यत्पक्ष्मणी संश्रितौ

शास्त्राणि श्रुतयोऽपि वा यदधरस्पन्दं प्रतीक्ष्यासते ।

बन्धो मोक्ष इति द्वयं तनुभृतां यस्याक्षिकोणे स्थितं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३४ ॥

ஸர்க³ம்ச ப்ரதிஸஞ்சரம்ச ஜக³தாம் யத்பக்ஷமணீ ஸம்ஸ்ரீதௌ

ஸாஸ்த்ராணி ஸ்ருதயோ(அ)பி வா யத³த⁴ரஸ்பந்த³ம் ப்ரதீக்ஷயாஸதே ।

ப³ந்தோ⁴ மோக்ஷ இதி த³வயம் தனுப்⁴ருதாம் யஸ்யாக்ஷிகோணே ஸ்தி³தம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 34 ॥

जगतां सर्गश्च प्रतिसञ्चरश्च = உலகங்களின் உற்பத்தியும் அழிவும்

जगतां सर्गश्च प्रतिसञ्चरश्च = உலகங்களின் உற்பத்தியும் அழிவும்

यत्पक्ष्मणी संश्रितौ = எவருடைய கண்ணிமைகளின் அசைவை

यत्पक्ष्मणौ संश्रितौ = அனுஸரித்து இயங்குகின்றனவோ

शास्त्राणि श्रुतयोऽपि वा = சாஸ்திரங்களோ வேதங்களோ

शास्त्राणि श्रुतयोऽपि वा = சாஸ்திரங்களோ வேதங்களோ

यदधरस्पन्दं प्रतीक्ष्य आसते = எவருடைய உதடுகளின் அசைவை

यदधरस्पन्दं प्रतीक्ष्य आसते = எவருடைய உதடுகளின் அசைவை

तनुभृता = தேகம் படைத்தோர்க்கு

तनुभृता = தேகம் படைத்தோர்க்கு

बन्धः मोक्षः इति द्वयं = பந்தம் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டும்

पन्थः मोक्षः इति द्वयं = பந்தம் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டும்

यस्य अक्षिकोणे स्थितं	=	எவருடைய கண்களின் ஓரத்தில் உள்ளனவோ
यस्य अक्षिकोणे स्थितं		யஸ்ய அக்ஷிகோணே ஸ்தி ² தம்
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில் கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

உலகங்களின் தோற்றமும் முடிவும் சிவபெருமானின் கண்கள் திறந்து மூடுவதாகிய செயலில் அமைகின்றன. இவ்வாறே வேதசாஸ்திரங்களும் உயிர்களின் பந்தமோக்ஷங்களும் இறைவனின் உறுப்புகளின் ஒருசிறு அசைவிலேயே அமைகின்றன. இவ்வாறு உலகநடப்புகள் அனைத்துமே சிவாதீனமாக உள்ளதால் அவரே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(35) அவதாரிகை: -

“தேவர்கள் அனைவருமே ஈஸ்வர சக்திக்கு அதீனமானவர்கள். ஸர்வேசன் ஒருவரே ஸர்வ சக்திமானாகத் திகழ்கிறார்” என இப்பாடலால் விளக்குகிறார்: -

शक्त्यर्थं विनिवेशयामि परिगृह्णीतेत्युपच्छन्दिता:

सम्भूयापि वयं तदर्धवहने न स्मः समर्था इति ।

जग्मुः प्रागमराः शरादि-विधया यस्य स्वयं शेषतां

स स्वामी मम देवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३५ ॥

ஸக்த்யர்த⁴ம் விநிவேஸயாமி பரிக்³ருஹ்ணீதேத்யுபச்ச²ந்தி³தா:

ஸம்பூ⁴யாபி வயம் தத³ர்த⁴வஹ்ணே ந ஸ்ம: ஸமர்தா² இதி ।

ஜக்³மு: ப்ராக³மரா: ஸராதி³-வித⁴யா யஸ்ய ஸ்வயம் ஸேஷதாம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தே³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 35 ॥

शक्त्यर्थं विनिवेशयामि

= எனது சக்தியில் பாதியை உங்களிடம்

ஸக்த்யர்த²ம் விநிவேஸயாமி

வைக்கிறேன்

परिगृह्णीत इति उपच्छन्दिता: =

ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என வற்புறுத்தப்பட்டவர்

பரிக்³ருஹ்ணீத இதி

களாய்

உபச்ச²ந்தி³தா:

वयं संभूय अपि	=	நாம் எல்லோரும் சேர்ந்தும் கூட
वयम् सम्भूय अपि		
तदर्धवहनेन समर्थाः न स्मः	=	அப்பாதி சக்தியைத் தாங்கிவதில்
தத ³ ர்த ⁴ வஹ்னேன ஸமர்தா ³ :		வல்லவர்கள் இல்லை என்று
ந ஸ்ம:		
अमराः शरादिविधया	=	தேவர்கள் அம்பு முதலான வகையில்
அமரா: ஸராதி ³ வித ⁴ யா		
स्वयं यस्य शेषतां जग्मुः	=	தாமாகவே எவருடைய சேஷபாவத்தை
ஸ்வயம் யஸ்ய ஸேஷதாம்		அடைந்தார்களோ
ஜக் ³ மு:		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

முன்னால் திரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் தேவர்கள் ஒன்றுகூடி எவ்விதத்தில் திரிபுரத்தை வெல்லலாம் என்று ஆலோசித்து, 'அக்னி, ஸோமன், விஷ்ணு ஆகிய மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு பாணத்தை அமைத்து, (17 ஆம் பாடல் விளக்கத்தில் இதனைக் காணலாம்) இந்த ஆற்றல் மிக்க ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கும் ஆற்றல் தம்மிடம் இல்லை என்பதை உணர்ந்த தேவர்கள் பரமசிவனை அதனை ஏற்றுக்கொள்ளு மாறு வேண்டினர். "உங்களிடம் ஆற்றல் இல்லையென வருந்த வேண்டாம். எனது சக்தியில் பாதியை உங்களுக்கு அளிக்கிறேன்" என்று கூற, "நாங்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் உங்களது பாதி சக்தியை தாங்கும் ஆற்றல் எங்களிடம் இல்லை. நாங்கள் அனைவரும் தங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம். தாங்களே திரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்ய வேண்டும். நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு யுத்த தளவா டங்களாகத் தொண்டு செய்கிறோம்" என்று கூறி, பகவானுக்கு வில்லாகவும் தேராக வும் மற்றுமுள்ள தளவாடங்களாகவும், ஆகி வானவர்கள் பகவானுக்கு உதவி புரிந்தனர். இதையே கவி, 'வானவர்கள் சிவனிடம் சேஷ பாவத்தை அடைந்தனர்' எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

(36) அவதாரிகை: -

“வானவர் அனைவராலும் பூஜிக்கப்படும் பெருமை வாய்ந்த வேதம் சிவபெருமானுக்கு வாகனமாக அமைந்து அவர்க்குத் தொண்டுபுரிந்தது” என்று கூறி, சிவனுடைய உத்க்ருஷ்டதையை நயம்பட விளக்குகிறார் இப்பாடல் மூலம்: -

யானப்தௌ வினிமஜ்ஜய மீனவபுஷா ஸௌரிச்சிராயாவஹத்-

யத்சந்நதா⁴ரணமேகமேவ மஹதாம் மாஹாத்மயமுத்³கு⁴ஷ்யதே ।

யானத்யாபி விதி⁴ர்³பி⁴ர்தி வத³னைஸ்தே யம் வஹந்த்யாக³மா:

ச ஸ்வாமி மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 36 ॥

யானப்தௌ⁴ வினிமஜ்ஜய மீனவபுஷா ஸௌரிச்சிராயாவஹத்-

யத்சந்நதா⁴ரணமேகமேவ மஹதாம் மாஹாத்மயமுத்³கு⁴ஷ்யதே ।

யானத்யாபி விதி⁴ர்³பி⁴ர்தி வத³னைஸ்தே யம் வஹந்த்யாக³மா:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 36 ॥

ஸௌரி: மீனவபுஷா = மஹாவிஷ்ணு மீன் வடிவத்துடன்

ஸௌரி: மீனவபுஷா

அப்தௌ வினிமஜ்ஜய = கடலில் மூழ்கி

அப்தௌ⁴ வினிமஜ்ஜய

யான் சிராய அவஹத் = எவைகளை வெகுகாலம் சுமந்தாரோ

யான் சிராய அவஹத்

யத்சந்நதா⁴ரணமேகமேவ = எவைகளை அத்யயனம் செய்து பெற்ற

யத்சந்நதா⁴ரணமேகமேவ கௌசலம் பெற்ற ஒன்றே

மஹதாம் மாஹாத்மயம் உத்³கு⁴ஷ்யதே = பெரியவர்களிடம் பெருமையைப் பிரகடனம்

யான் அத்யாபி = செய்கின்றதோ

விதி: வத³னை: பி⁴ர்தி = எவைகளை இன்றும்கூட

யான் அத்யாபி

விதி: வத³னை: பி⁴ர்தி = பிரம்மதேவன் தம் முகங்களால் தாங்குகின்றாரோ

விதி⁴: வத³னை: பி⁴ர்தி

தே ஆக³மா: = அந்த வேதங்கள்

யம் வஹந்தி

ச ஸ்வாமி = எவரைச் சுமக்கின்றனவோ

மம தை³வதம்

ததி³தர = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ததி³தர

மம தை³வதம் = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

ததி³தர

ததி³தர = அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

ததி³தர

नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

முன் ஒருகாலத்தில் 'ஸோமகன்' என்ற அசுரனால் வேதங்கள் கவரப்பட்டு கடலுக்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டன. அந்த வேதங்களை, மஹாவிஷ்ணு மத்ஸ்ய அவதாரம் எடுத்து கடலுக்குள் சென்று ஸோமகனை வென்று மீட்டுவந்தார்.

அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த வேதங்களை அத்யயனம் செய்து பெற்ற கௌசலத்தாலேயே பெரியோர்களின் பெருமை விளங்குகிறது.

அத்தகைய வேதங்கள் ஸ்மிருதிகள்

नावेदविन्मनुते तं बृहन्तं । स एको ब्रह्मण आनन्दः ।

श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य । वेदो धर्ममूलं ।

நாவேத³வின்மனுதே தம் ப்³ருஹந்தம் । ஸ ஏகோ ப்³ரஹ்மண ஆனந்த³ : ।
ஸ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய । வேதோ³ த⁴ர்மமூலம் ।

என இவ்விதம் வைதிக மாஹாத்மியத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன.

இவ்வாறு தர்ம மூலமாக விளங்குகின்ற காரணத்தாலேயே நான்முகன் தமது நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் இன்றும் ஒதிக் கொண்டே இருக்கிறார்.

இவ்வாறு பெருமை மிகுந்து விளங்குகின்ற வேதங்கள் வாஹனமாய் பரமேச்வரனைத் தாங்குகின்றன என்றால் பரமேச்வரனின் பெருமையை இவ்வளவு என வரையறுத்துக் கூறவும் இயலுமோ?

(37) அவதாரிகை:

“ஸ்ரீ மஹாதேவன் ஒருவரே 'ஸர்வதேவ பரிவ்ருடராக' விளங்குகின்றார்” என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

जेतुं त्रीणि पुराणि येन सहस्रारूढे धरित्रीरथे

वेदाश्वेषु विभुगजानुषु वृषो भूत्वा प्रयस्यन्हरिः ।

वोढुं तं न रथं शशाक विधृतं शेषात्मनापि स्वयं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३७ ॥

ஜேதும் த்ரீணி புராணி யேன ஸஹஸாருடே⁴ த⁴ரித்ரீரதே²

வேதா³ஸ்வேஷ விபு⁴க்³னஜானுஷ வ்ருஷோ பூ⁴த்வா ப்ரயஸ்யன்ஹரி: ।
வோடு⁴ம் தம் ந ரத³ம் ஸஸாக வித்⁴ருதம் ஸேஷாத்மனாபி ஸ்வயம்
ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே || 37 ||

த்ரீணி புராணி ஜேது	=	த்ரிபுரங்களை ஜயிக்க
த்ரீணி புராணி ஜேதும்		
येन सहसा धरित्रीरथे आरुढे	=	எவராலும் விரைந்து பூமியாகிய தேரில்
யேன ஸஹஸா த ⁴ ரித்ரீரதே ² ஆருடே ⁴		ஏறும்போது
वेदाश्वेषु विभुगजानुषु	=	வேதங்களாகிய குதிரைகள் முட்டிகள்
வேதா ³ ஸ்வேஷ விபு ⁴ க் ³ னஜானுஷ		உடைந்து விழுந்த பொழுது
हरिः वृषो भूत्वा	=	மஹாவிஷ்ணு எருது ரூபம் எடுத்து
ஹரி: வ்ருஷோ பூ ⁴ த்வா		
शेषात्मना विधृतं	=	முன்னரே ஆதிசேஷனால் தாங்கப்பட்டதாக
ஸேஷாத்மனா வித் ⁴ ருதம்		இருந்தாலும்
स्वयं तं रथं वोढुं	=	தாமும் தேர்வடிவில் உள்ள பூமியைத் தாங்க
ஸ்வயம் தம் ரத ³ ம் வோடு ⁴ ம்		
प्रयस्यन् अपि	=	பெருமுயற்சி செய்தும்கூட
ப்ரயஸ்யன் அபி		
न शशाक	=	ஆற்றல் அற்றவர் ஆனாரோ
ந ஸஸாக		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

த்ரிபுர ஸம்ஹார ஸமயத்தில் பரமேச்வரனுக்கு பூமி தேராகவும், வேதங்கள் குதிரைகளாகவும் பணிபுரிந்தன. அத்தேரில் சிவன் விரைந்து ஏறும்போது அவருடைய பளுவைத் தாங்க முடியாமல் குதிரைகளின் முட்டிகள் சட சட சப்தத்துடன் தேர் விழும் நிலையில் இருப்பதை அறிந்த திருமால் அதனை எருது வடிவெடுத்துத் தாங்கப் பெருமுயற்சி எடுத்தார்.

முன்னரே ஆதிசேஷன் பூமியைத் தாங்கியிருந்தும், திருமால் எருது வடிவில் தாமும் தாங்க முயன்றும் முடியாமற் போயிற்று. இத்தகைய வலிமை மிக்கவர் எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார் கவி.

महतो महीयान्
மஹதோ மஹீயான்

என்று வேதமும் அவரது மஹத்வத்தைப் பறை சாற்றுகின்றது.

சங்கர ஸம்ஹிதையில், திருமால், எருது ஆகியும், அம்பாகியும் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு புரிந்ததற்கான காரணம் பற்றிய விளக்கத்தை நாம் அறியலாம்.

"முன்பு மேகவாஹன கல்பத்தில் தர்மமானது தான் சிவபெருமானுக்கு வாஹனமாக ஆகவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் தவம் புரிவதைக் கண்டு, சிவனின் பெருமையை உணர்ந்து, மஹாவிஷ்ணு தானும் அவருக்கு வாஹனமாக வேண்டும் எனக்கருதிச் சிவபெருமானை நோக்கிக் கந்தமாதனபர்வதத்தில் கடும் தவம் இயற்றினார். அதன் பயனாக சிவனை நேரில் - கண்டு, 'என்னைத் தாங்கள் வாஹனமாகவும் பாணமாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்ற வரங்களை,

मामङ्गी कुरु देवेश वाहनत्वशरत्वयोः
மாமங்கீ குரு தேவேஸ வாஹனத்வஸரத்வயோ:

என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றார்.

சிவபெருமானும் 'அவ்வாறே ஆகுக' என அருளினார். அவ்வாறு பெற்ற வரத்தின் காரணமாகவே, திருமால் எருதாகவும் பாணமாகவும் ஆகி சிவத்தொண்டு புரிந்தார்' என்ற செய்தியை சங்கர ஸம்ஹிதை விளக்குகிறது.

(38) அவதாரிகை: -

பரிவாரங்களுடன் கூடிய பரமேச்வரனுக்கு உரிய சொற்களை அடைமொழி யின்றிப் பயன்படுத்தினாலும் அவற்றைப் பாமரனும் புரிந்து கொள்வான். அத்தகைய ஜகத்பிரஸித்தராக விளங்குபவர் எனது ஸ்வாமி என்று இப்பாடல்மூலம் விளக்குகிறார் கவி: -

अम्बा यद्गृहमेधिनी त्रिजगतां शब्दान्तराण्यन्तरा
सन्त्यज्योपपदं वदन्ति च जना एकं यमेवेश्वरम् ।
मुक्त्वा च प्रतियोगिनं वदति यत्सूनुं कुमारं श्रुतिः
स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३८ ॥

அம்பா³ யத்³க்³ருஹமேதி⁴னீ த்ரிஜக³தாம் ஸப்³தா³ந்தராண்யந்தரா
ஸந்த்யஜ்யோபபத³ம் வத்³ந்தி ச ஜனா ஏகம் யமேவேஸ்வரம் ।
முக்த்வா ச ப்ரதியோகி³னம் வத்³தி யத்ஸூனும் குமாரம் ஸ்ருதி:
ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 38 ॥

यद्दृहमेधिनी	=	எவருடைய இல்லாள்
யத் ³ க் ³ ருஹமேதி ⁴ னீ शब्दान्तराणि अन्तरा	=	அடைமொழி ஒன்றும் இல்லாமலேயே
ஸப் ³ தா ³ ந்தராணி அந்தரா त्रिजगतां अम्बा	=	மூவுலகங்களுக்கும் தாய் ஆகிறாளோ
த்ரிஜக ³ தாம் அம்பா ³ जनाः	=	ஜனங்கள்
ஜனா: यं एकमेव	=	எவர் ஒருவரையே
யம் ஏகமேவ सन्त्यज्य उपपदं	=	அடைமொழியை நீக்கி
ஸந்த்யஜ்ய உபபத ³ ம் ईश्वरं वदन्ति	=	'ஈச்வரன்' எனக் கூறுகின்றனரோ
ஈஸ்வரம் வத் ³ ந்தி श्रुतिः यत्सूनुं	=	வேதமானது எவருடைய தனயனை
ஸ்ருதி: யத்ஸூனும் प्रतियोगिनं मुक्त्वा	=	அடைமொழியின்றி
ப்ரதியோகி ³ னம் முக்த்வா कुमारं वदति	=	"குமாரன்" என்றே கூறுகிறதோ
குமாரம் வத் ³ தி स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ मम दैवतं	=	கடவுள்
மம தை ³ வதம் तदितर	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
ததி ³ தர नाम्नापि न अम्नायते	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
நாம்னாபி ந அம்னாயதே	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

விளக்க உரை:

'ஈச்வரன்' என்று சொன்னால் அது பரமேச்வரனைத் தான் குறிக்கும். 'நரேச்வரன்' 'ஜனேச்வரன்' என்பது போல் அவரைக் குறிக்க அடைமொழி தேவையில்லை.

அதேபோல், 'அம்பா' என்ற சொல் உமாதேவியைத்தான் குறிக்குமேயல்லாது பிறரை ஒருபோதும் குறிக்காது.

அதேபோல் 'குமாரன்' என்ற சொல்லும் முருகன் ஒருவரையே குறிக்கும். இதனை உறுதிப்படுத்த வேதம், புராணம் ஆகியவற்றில் ஏராளமான ப்ரமாணங்கள் உள்ளன.

ईशावास्यमिदं सर्व ।

ईशानः सर्व विद्यानां ईश्वरः सर्व भूतानां ।

यस्मिन् ईश्वर इत्यनन्यविषयः शब्दो यथार्थाक्षरः ।

शब्दमीश्वरमित्युच्चैः सार्धं चन्द्रं विभर्ति यः ।

ईश्वरः शर्व ईशानः इत्यमरः ।

श्रियं लक्ष्मीं औपलाम्बिकां गां ।

आरवुस्ते रुद्र पशुस्तं जुषस्व एष ते रुद्र भागः सह स्वस्त्रांबिकया ।

उमाकोमलहस्ताब्ज संभावितललाटिकं ।

हिरण्यकुण्डलं वन्दे कुमारं पुष्करस्त्रजम् ॥

ஈஸாவாஸ்யமித³ம் ஸர்வ ।

ஈஸான: ஸர்வ வித்³யானாம் ஈஸ்வர: ஸர்வ பூ⁴தானாம் ।

யஸ்மின் ஈஸ்வர இத்யனன்யவிஷய: ஸப்³தோ³ யதா²ர்தா²க்ஷர: ।

ஸப்³த³மீஸ்வரம்த்யுச்சை: ஸார்த⁴ம் சந்த³ரம் பி³ப⁴ர்தி ய: ।

ஈஸ்வர: ஸர்வ ஈஸான: இத்யமர: ।

ஸ்ரியம் லக்ஷ்மீம் ஒளபலாமம்பி³காம் கா³ம் ।

ஆரவஸ்தே ருத்³ர பஸுஸ்தம் ஜுஷஸ்வ ஏஷ தே ருத்³ர பா⁴க: ஸஹ

ஸ்வஸ்ராம்பி³கயா ।

உமாகோமலஹஸ்தாப்³ஜ ஸம்பா⁴விதலலாடிகம் ।

ஹிரண்யகுண்ட³லம் வந்தே³ குமாரம் புஷ்கரஸ்த்ரஜம் ॥

என்பன போன்று கணக்கற்ற பிரமாணங்கள் உள்ளன.

(39) அவதாரிகை: -

பரமேச்வரனின் சித்சக்திவாயிலாக ஜகத் தந்த்ரம் இலங்குகிறது. ஆனால் அவரோ செயலொன்றிலும் ஈடுபடாது பரமானந்த நிலையிலேயே எப்பொழுதும் விளங்குகிறார்" என்ற கருத்து இப்பாடலால் விளக்கப்படுகிறது: -

विश्वं मुञ्च बधान वेति हि पराशक्तिर्यदाज्ञापिता

ज्ञानेच्छाकृतिशक्तिषु स्वयमिमं विन्यस्य सर्वं भरम् ।

आस्तेऽनुत्तरसामरस्यपरमानन्दानुसन्धायिनी

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ३९ ॥

விஸ்வம் முஞ்ச ப³தா⁴ன வேதி ஹி பராஸக்திரயதா³ஜ்ஞாபிதா
 ஜ்ஞானேச்சா³க்ருதிஸக்திஷு ஸ்வயமிமம் வின்யஸ்ய ஸர்வம் ப⁴ரம் ।
 ஆஸ்தே(அ)னுத்தரஸாமரஸ்யபரமானந்தா³னுஸந்தா⁴யினீ
 ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 39 ॥

पराशक्ति:	=	பராசக்தியானவள்
पराशक्ति:		
विश्वं मुञ्च बधान	=	பிரபஞ்சத்தை உண்டுபண்ணுக அல்லது ஒடுக்கு
विश्वं मुञ्च बधान		என்று
शिवेन यदा आज्ञापिता	=	சிவனால் எப்பொழுது கட்டளை இடப்படுகிறாளோ
शिवेन यदा आज्ञापिता		
तदा स्वयं इमं सर्वं भरं	=	அப்பொழுது (அப்பராசக்தி) தானும் இந்த
तदा स्वयं इमं सर्वं भरं		ததா ³ ஸ்வயம் இமம் ஸர்வம் ப ⁴ ரம் முழுப் பொறுப்பையும்
यदीयस्तुतौ	=	எவருடைய ஸ்துதியினால்
यदीयस्तुतौ		
ज्ञानेच्छाकृतिशक्तिषु	=	ஞான இச்சா க்ரியா சக்திகளிடம்
ज्ञानेच्छाकृतिशक्तिषु		
विन्यस्य	=	அளித்துவிட்டு,
विन्यस्य		
अनुत्तर सामरस्य	=	நிகரற்ற
अनुत्तर सामरस्य		
परमानन्दानुसन्धायिनी	=	பரமானந்த சகானுபவத்தைத் தானும் பெற்று
परमानन्दानुसन्धायिनी		
आस्ते	=	விளங்குகிறாளோ
आस्ते		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
स स्वामी		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम दैवतं		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तदितर		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
नाम्नापि न अम्नायते		
नाम्नापि न अम्नायते		

விளக்க உரை:

பராசக்தி சிவனுடன் இணைபிரியாமல் இரண்டறக் கலந்து இருப்பவள். அப்
 பராசக்தி, ஸதாசிவனுடைய ஆக்ஞையை அனுஸரித்து, தனது - ஞான இச்சா,

க்ரியா சக்திகளின் மூலம் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை நடத்தி வருகிறாள். தான் தனித்துச் செய்ய வேண்டியது என எதுவுமில்லாததால், பரமேசனுடன் சேர்ந்து நிகரற்ற பரமானந்த சுகானுபவத்தைப் பெற்றிருக்கிறாள்.

(40) அவதாரிகை: -

“ஆகமங்கள் கூறும் இருநூற்றிருபத்தினான்கு (224) புவனங்களும் பரமேசனின் சக்திலேசமாகிய ஐந்து கலைகளில் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன” என்பதை இப்பாடலால் விளக்குகிறார்: -

उन्मीलच्चतुरग्रविंशतिशतद्वन्द्वात्मना सङ्ख्यया

निर्भक्तैर्भुवनैः सनेतृभिरपि व्याप्तं कलापञ्चकम् ।

यत्कोट्यंशपराख्यशक्तिकणिकालेशस्य लेशायते

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४० ॥

உன்மீலச்சதுரக்ரவிம்ஸதிஸதத்வந்த்வாத்மனா ஸங்க்யயா

நிர்பக்தைர்புவனै: ஸநேத்ருபிரபி வ்யாப்தம் கலாபஞ்சகம் ।

யத்கோட்யம்ஸபராக்யஸக்திகணிகாலேஸஸ்ய லேஸாயதே

ஸ ஸ்வாமீ மம தைவதம் ததிதரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 40 ॥

उन्मीलच्चतुरग्रविंशतिशतद्वन्द्वात्मना =

இருநூற்று இருபத்துநான்கு எண்ணிக்கை

सङ्ख्यया

யால்

உன்மீலச்சதுரக்ரவிம்ஸதிஸதத்வந்த்வாத்மனா

ஸங்க்யயா

निर्भक्तैः भुवनैः सनेतृभिः

= வகுக்கப்பட்ட உலகங்களுடனும் அந்தந்த

நிர்பக்தை: புவனै: ஸநேத்ருபி உலகங்களின் அதிபதிகளுடனும்

व्याप्तं कलापञ्चकं

= வியாபித்திருக்கும் ஐந்துவகைக் கலைகள்

வ்யாப்தம் கலாபஞ்சகம்

यत्कोट्यंशपराख्यशक्ति-

= எவருடைய பராசக்தியின் கோடி அம்சத்தின்

कणिकालेशस्य

ஒரு சிறு திவிஸையினுடைய

யத்கோட்யம்ஸபராக்யஸக்தி-

கணிகாலேஸஸ்ய

लेशायते

= லேசத்தில் அடங்குகின்றனவோ

लेषायते

स स्वामी

= அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ஸ ஸ்வாமீ

கடவுள்

मम दैवतं

= என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

மம தைவதம்

तदितर = अवரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

तथी॑तर
नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

நாம்னாபி ந அம்னாயதே

விளக்க உரை:

நிவிருத்திகலா, பிரதிஷ்டாகலா, வித்யாகலா, சாந்திகலா, சாந்த்யாதீதகலா என்பன 'கலாபஞ்சகம்' எனப்படுபவையாம்.

இவைகள் முறையே 108, 56, 27, 18, 15 புவனங்களை வ்யாபித்து நிற்கின்றன. இக்கலைகள் அனைத்தும் பரமேசனின் பராசக்தியின் கோடி அம்சத்தின் ஒரு திவிலையில் அடங்குகின்றன. அத்தகைய பரமேசனே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(41) அவதாரிகை: -

“பரிபுரண ஆனந்தத்தின் எல்லையாகத் திகழ்பவர் பரமசிவனே” என்பதை இப் பாடலால் விளக்குகிறார்: -

यस्यानन्दमहार्णवस्य कणिका या काप्यविद्यानिल

व्याधूता शतधा विभिद्य भुवनं व्याप्ता श्रुतीनां गणैः ।

ब्रह्म त्वं तदसीति वादमुख्यैरद्यापि चान्विष्यते

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४१ ॥

யஸ்யானந்த³மஹார்ணவஸ்ய கணிகா யா காப்யவித்³யானில

வ்யாதூ⁴தா ஸததா⁴ விபி⁴த்³ய பு⁴வனம் வ்யாப்தா ஸ்ருதீ³னாம் க³ணை: ।

ப்³ரஹ்ம த்வம் தத³ஸீதி வாத³முக³ரைரத்³யாபி சான்விஷ்யதே

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 41 ॥

यस्यानन्दमहार्णवस्य = எந்த பரப்ரம்மத்தின் ஆனந்தப் பெருங்கலினுடைய

யஸ்யானந்த³மஹார்ணவஸ்ய

या कापि कणिका = ஏதோ ஒரு திவிலை

யா காபி கணிகா

अविद्याअनिलव्याधूता = அவித்யை என்னும் காற்றினால் தாக்கப்பட்டு

अविத்³யாஅனிலவ்யாதூ⁴தா

शतधा विभिद्य = பல பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு

ஸததா⁴ விபி⁴த்³ய

भुवनं व्याप्ता	=	உலகத்தை வ்யாபித்து உள்ளதோ
पुंवनम् व्याप्यता		
श्रुतीनां गणैः	=	வேத சமூகங்களால்
ஸ்ருதீனாம் கணை:		
वादमुखरैः	=	வாத வாக்கியங்களினால்
வாதமுகரை:		
ब्रह्म तत्त्वं असि इति	=	அந்த ப்ரம்மம் நீயே என்று
ப்ரஹ்ம தத்த்வம் அஸி இதி		
अद्यापि च अन्विष्यते	=	இன்றும் தேடப்படுகின்றதோ
அத்யாபி ச அன்விஷ்யதே		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தைவதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததிதர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

அகண்டாகாரமான பரப்ரம்மத்தினிடம் அவித்யையின் காரணமாகக் கற்பிக்கப் பட்ட உபாதிகளால் ஜீவன்கள் தங்கள் தங்கள் தனித்தன்மையை பாவித்து உழலும் போது, வேதங்கள்,

तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मास्मि

தத்த்வமஸி, அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி

என்பன போன்ற வாக்கியங்களின் மூலம் ஜீவ-ப்ரம்ம அபேதத்தைப் போதிக்கின்றன.

தன்னிடம் தோன்றும் ஆனந்த அனுபவம், அந்த அகண்டாகார ப்ரம்மானந்தத் தின் ஒரு திவிலையே என்றும், அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உபாதி, மெய்ஞ்ஞானத்தால் அழிந்ததும் ஜீவஞாகிய திவிலை, பரமாத்மாவாகிய பரப்ரம்மத்தின் ப்ரம்மானந்தப் பெருங்கடலில் இரண்டறக் கலந்து பரப்ரம்மமாகவே ஆகிவிடுகிறது என்பதே வேதங்களின் பரம உபதேசமாக விளங்குகிறது.

(42) அவதாரிகை: -

श्रेयः संसरतां किमस्ति परमं नामापवर्गाच्च नः

तदानादधिको न कश्चन गुणोऽस्त्यस्मद्वियां गोचरः ।

तद्यद्वर्णसंप्रसादसुलभं नालं यदीयस्तुतौ

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४२ ॥

ஸ்ரேய: ஸம்ஸரதாம் கிமஸ்தி பரமம் நாமாபவர்கா^{ச்ச} ந:

தத்^{தா}நாத்^{தி}கோ ந கஸ்சன கு^ண(அ)ஸ்த்யஸ்தி^{யாம்} கோ^{ச்ச}ர: ।

தத்^{யத்}த^{ர்பண}ஸம்ப்ரஸாத்^{ஸூலப}ம் நாலம் யதீ^யஸ்துதௌ

ஸ ஸ்வாமீ மம தை^{வதம்} ததி^{தரோ} நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 42 ॥

संसरतां नः

= ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் உழலும் நமக்கு

ஸம்ஸரதாம் ந:

अपवर्गाच्च

= மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும்

अपवर्काच्च

परमं श्रेयः

= உயர்ந்த நலன்

பரமம் ஸ்ரேய:

किमस्ति नाम

= வேறென்று இருக்கிறதா என்ன?

கிமஸ்தி நாம

तदानादधिकः

= அந்த தானத்திலும் உயர்ந்த

தத்^{தா}நாத்^{தி}க:

कश्चन गुणः

= மற்ற ஒரு குணம்

கஸ்சன கு^ண:

अस्मद्वियां गोचरः नास्ति

= எமது அறிவுக்குப் புலப்படவில்லை

अस्मत्^{தி}யாம் கோ^{ச்ச}ர: நாஸ்தி

तत्

= அந்த மோக்ஷம்

தத்

यद्वर्णसंप्रसादसुलभं

= எதனால் கண்ணாடியில் விளங்கும் பிரதி

யத்^தர்பணஸம்ப்ரஸாத்^{ஸூலப}ம் பிம்பம்போல்

सुलभं

= எளிதோ

ஸூலப^{ம்}

यदीयस्तुतौ

= எவருடைய ஸ்துதியினால்

யதீ^யஸ்துதௌ

न अलं

= போதுமானதாக ஆகாதோ

ந அலம்

स स्वामी

= அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ஸ ஸ்வாமீ

கடவுள்

मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
मम तैवतम् तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
तति ³ त्र नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

பகவான் ஆசுதோஷன். அதனால் அவரைத் திருப்திப் படுத்துவது மிக எளிது. ஒரு பில்வதளத்தை பக்தியோடு போட்டு அர்ச்சிக்கும் அன்பர்க்கு அவர் மோகூ ஸாம்ராஜ்யத்தையே அளித்து விடுகிறார். ஏனெனில், தம்மைத் துதிக்கும் அடியார்க்கு, அவருடைய பிறவித்துயரம் நீங்குவதற்கு மோகூத்தை விட்டால் வேறென்றும் சிறப்பு உடையதாக இல்லை. அளிப்பதற்குப் போதுமான தகுதி வாய்ந்ததாகவும் இல்லை எனக்கருதியே, தன்னைத் தொழும் அன்பர்க்கு வீடுபேற்றையே அளித்து விடுகிறார்.

இவ்வாறு ஆசுதோஷராய் அடியார்க்கு மோகூ ஸாம்ராஜ்யத்தையே அளிக்கக்கூடிய அச்சிவபெருமானே எனது ஸ்வாமி என்று குறிப்பிடுகிறார்.

(43) அவதாரிகை: -

“பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துமேயழிந்தாலும், அழிவு இல்லாது விளங்குபவர் சிவபெருமான் ஒருவரே, என்பதை இப்பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

प्लुष्टे स्थावरजङ्गमे शतधृतौ नष्टे जगत्स्रष्टरि

व्यासे दैत्यरिपौ हरेण विहरत्यस्मिन् महेशात्मना ।

अन्तर्भावयितुं स्वयं तमपि यस्येमे गणाः साक्षिणः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४३ ॥

ப்லுஷ்டே ஸ்தா²வரஜங்க³மே ஸதத்⁴ருதௌ நஷ்டே ஜக³த்ஸ்ரஷ்டரி

வ்யாப்தே தை³த்யரிபௌ ஹரேண விஹரத்யஸ்மின் மஹேஸாத்மனா ।

அந்தர்பா⁴வயிதும் ஸ்வயம் தமபி யஸ்யேமே க³ணா: ஸாக்ஷிண:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 43 ॥

स्थावरजङ्गमे प्लुष्टे = சராசரங்கள் அனைத்தும் எரிக்கப்பட்டு

ஸ்தா²வரஜங்க³மே ப்லுஷ்டே

जगत्स्रष्टरि शतधृतौ नष्टे = உலக ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய. பிரம்மன் அழிந்து,

जगत्स्त्रष्टरि शतधृतौ नष्टे

दैत्यरिपौ हरेण व्याप्ते	=	இந்திரனும் சிவனால் சம்ஹரிக்கப்பட்டு
தைத்யரிபௌ ஹரேண வ்யாப்தே		
अस्मिन् महेशात्मना	=	அந்த சமயத்தில் இப்பரமசிவன் ஒருவரே
அஸ்மின் மஹேஸாத்மனா		மஹேச ரூபத்துடன்
विहरति	=	லீலைகள் புரிகிறார்
விஹரதி		
तमपि	=	அப்படிப்பட்டவரையும்
தமபி		
स्वयं अन्तर्भावयितुं	=	தம்முள் அந்தப் பரமசிவரூபத்தில் பாவிக்க
ஸ்வயம் அந்தர்பாவயிதும்		
यस्य इमे गणाः साक्षिणः	=	எவருடைய நந்திகேச்வராத்ரி கணங்களாகிய
யஸ்ய இமே கணா: ஸாக்ஷிண:		இவர்கள் ஸாக்ஷிகளாக உள்ளனரோ
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தைவதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததித்ர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில் கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

பிரளய காலத்தில் பகவானுடைய நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்படும் நெருப்புப் பொறியினால் சராசரங்கள் அனைத்தும் அழிந்து போகின்றன. நான்முகனும் இந்திரனும் தமது ஆயுட்காலம் முடிந்து அழிகின்றனர். அத்தகைய நிலையில் பரமசிவன் ஒருவரே எஞ்சி நிற்கின்றார். இந்த நிலையை, நந்தி பிருங்கி, மஹாகாலன் முதலிய சிவகணங்கள் தம்முள் பாவிக்க வல்லவர்களாகின்றனர்.

(44) அவதாரிகை:

அழியாத நித்ய மங்களப் பொருளாக விளங்குவது திருநீறு ஒன்றே. எனவே, அதனை தரித்து ஜகன்மங்களகாரகனாக விளங்கும் சிவபெருமான் அதிமங்கள விக்ரஹராக விளங்குகிறார்" என இப்பாடலால் விளக்குகிறார்.

नाशव्याप्यममङ्गलं तदितरं माङ्गल्यमेवं स्थिते

नश्यदैवतधारितैरलमलङ्कारैरभव्यैरिति ।

नित्यैर्भस्मभिरेव भूषयति यः स्वाङ्गं जगन्मङ्गलं

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४४ ॥

நாஸவ்யாப்யமமங்க³லம் ததி³தரம் மாங்க³ல்யமேவம் ஸ்தி³தே
 நஸ்யத்³தை³வததா⁴ரிதைரலமலங்காரைரப⁴வ்யைரிதி ।
 நித்யைரப⁴ஸ்மபி⁴ரேவ பூ⁴ஷயதி ய: ஸ்வாங்க³ம் ஜக³ன்மங்க³லம்
 ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே || 44 ||

नाशव्याप्यममङ्गलं	=	அழியும் தன்மை வாய்ந்த அனைத்தும்
நாஸவ்யாப்யமமங்க ³ லம்		அமங்களம் எனப்படுவனவாம்
तदितरं मङ्गलम्	=	அழியாத தன்மை வாய்ந்த மற்றது மங்களமாம்
ததி ³ தரம் மங்க ³ லம்		
एवं स्थिते	=	இவ்வாறு இருக்கும்போது
ஏவம் ஸ்தி ³ தே		
नश्यदैवतधारितैः	=	அழியும் தன்மை வாய்ந்த இதர
நஸ்யத் ³ தை ³ வததா ⁴ ரிதை:		தேவதைகளால் அணிந்து கொள்ளப்பட்ட
अभ्यैः अलङ्कारैः	=	அமங்களமான (அனித்தியமான)
அப ⁴ வ்யை: அலங்காரை:		அலங்காரங்களால்
अलं इति	=	பயனில்லை என்று
அலம் இதி		
नित्यैः भस्मभिरेव	=	அழியாத (மங்களப் பொருளான)
நித்யை: ப ⁴ ஸ்மபி ⁴ ரேவ		திருநீற்றினாலேயே
यः जगन्मङ्गलं स्वाङ्गं	=	எந்த மஹேசன் ஜகன்மங்களமாக
ய: ஜக ³ ன்மங்க ³ லம் ஸ்வாங்க ³ ம்		விளங்கும் தன்னுடலை
भूषयति	=	அணி செய்து கொள்கிறாரோ
பூ ⁴ ஷயதி		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்க உரை:

सर्वं हवा इदं भस्म
 ஸர்வ ஹவா இத³ம்ப⁴ஸ்ம

என்பது போன்ற வேதவசனங்களால் எல்லாப் பொருள்களுமே ப்ரளயத்தில் காலாக்னியால் பஸ்மமாகி விடுகின்றன. அழியும் தன்மை வாய்ந்த உலகங்கள் அனைத்திற்கும் அதிஷ்டானமாக விளங்குவது இந்த பஸ்மா ஒன்றே. இது அழியாத 'ஸத்' தாக உள்ளமையால் இது ஒன்றே நித்யமாகிறது. அழிவில்லாததால் இதுவே மங்களமாகிறது.

यशिश्वो नामरूपाभ्यां या देवी सर्वमङ्गला

तयोः संस्मरणात् पुंसां सर्वतो जयमङ्गलम् ॥

யஸ்ஸிவோ நாமரூபாப்யாம் யா தே³வீ ஸர்வமங்க³லா

தயோ: ஸம்ஸ்மரணாத் பும்ஸாம் ஸர்வதோ ஜயமங்க³லம் ॥

என்றபடி எவருடைய பாதிபாகம் ஸர்வ மங்களத்தையும் வழங்கும் அம்பிகை யோ, அவருடைய மங்களத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

भासनाद्भसितं प्रोक्तं भस्म कल्मषभक्षणात्

भूतिः भूतिकरी पुंसां रक्षा रक्षाकरी सदा

பா⁴ஸநாத்³ப⁴ஸிதம் ப்ரோக்தம் ப⁴ஸ்ம கல்மஷப⁴க்ஷணாத்

பூ⁴தி: பூ⁴திகரீ பும்ஸாம் ரக்ஷா ரக்ஷாகரீ ஸதா³

எனவும்

विभूत्या भूतिमानासीत् वामदेवस्सदाशिवः

रक्षाबन्धस्तवया देवि रक्षा मां अनघे सदा ॥

விபூ⁴த்யா பூ⁴திமானாஸீத் வாமதே³வஸ்ஸதா³ஸிவ:

ரக்ஷாப³ந்த⁴ஸ்தவயா தே³வி ரக்ஷா மாம் அனகே⁴ ஸதா³ ॥

எனவும் விபூதியின் பெருமை பேசப்படுகிறது.

இவ்வளவு மங்களமாக விளங்கும் பஸ்மாவினால் தன்னை அணி செய்து கொள்ளும் ஈச்வரன் தனது உடலில், அறுவறுக்கத்தக்க அமங்களமான எலும்பு, உரோமம் முதலிய பொருள்களையும் அணிந்து கொள்வது எவ்வாறு பொருந்தும்? என்ற வினாவிற்கு ஸ்காந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டம் அத்யாயம் 25ல் காணப்படும் கீழ்வரும் விருத்தாந்தத்தின் மூலம் விடை பகர்கிறது.

முன்னால் மஹாப்ரளய காலத்தில் பிரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஒன்றுக்கடிச் சிவபெருமானிடம் பிரார்த்தித்தனர்.

"உங்கள் தலையால் தரிக்கப்பட்டுப் புனிதமான கங்கா நதியால் ஸகரபுத்ரர்கள் முக்தியடைந்தனர். அத்தகைய புனித நதியில் போடப்படும் அஸ்திக்கு உரியவர்கள்

(இறந்தவர்கள்) முக்தியைப் பெறுகின்றனர். இத்தகைய பெருமையைக் கங்கை தங்களது சிகையில் ஸம்பந்தப்பட்டதாலேயே பெற்றிருக்கின்றது

ஆதலால் நாங்களும் பிறப்பு இறப்பு எனும் பெருஞ்சுழலிலிருந்து விடுபட்டு முக்தியடைய எங்களுடைய எலும்பு முதலியவற்றைச் முதலியவற்றைச் சமர்ப்பணம் செய்கின்றோம். ஏற்றருள வேண்டும்" என்று பணிவுடன் பிரார்த்திக்க, தேவதேவனும் அதனை ஏற்று அவர்களுடைய அஸ்தி முதலியவற்றையும் தரித்து அனுக்ரஹம் செய்தருளினார். இவ்வாறு அவர் செய்தது உலக நன்மைகளைக் கருதியே என்பது இதனால் தெளிவாகின்றதன்றோ!

இவ்வாறு எவர் ஜகத்ரக்ஷார்த்தம் அனுக்ரஹம் செய்கிறாரோ அவரே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(45) அவதாரிகை: -

“பரமசிவன் உலகை நிக்ரஹம் செய்வதுபோல் தோன்றினாலும், உண்மையில் அனுக்ரஹமே செய்கிறார்” என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

गङ्गाम्भःपरिशोषणं स्मरमदोच्छेदो जगद्वाह इ

त्याद्यं निग्रहवैशसं कलयते कण्ठादुपर्येव यः ।

अन्तः सन्ततमीहते तु शिवमाकीटं जगन्मात्रके

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४५ ॥

க³ங்கா³ம்ப⁴:பரிஸோஷணம் ஸ்மரமதோ³ச்சே²தோ³ ஜக³த்³தா³ஹ இ

த்யாத்³யம் நிக்³ரஹவைஸஸம் கலயதே கண்டா³து³பர்யேவ ய: ।

அந்த: ஸந்ததமீஹதே து ஸிவமாகீடம் ஜக³ன்மாத்தரகே

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 45 ॥

गङ्गाम्भः परिशोषणं = கங்காஜலத்தை ஜடையில் வற்றச் செய்ததும்

क³ङ्गाम्भः प⁴: प⁴रिशोषणम्

स्मरमदोच्छेद = மன்மதனின் ஆணவத்தை ஒடுக்கியதும்

स्मरमदोच्छेद³

जगद्वाह इत्याद्यं = பிரளய காலத்தில் உலகை எரிப்பது முதலான

जक³त्³ता³ह इत्याद्यं

यं निग्रहवैशसं = எந்த சிக்ஷாருபமான ஹிம்ஸையை

यम् निग्रहवैशसम्

यः कण्ठादुपर्येव कलयते = எவர் கழுத்துக்கு மேலேயிருந்துதான்

यः कण्ठादु²पर्येव

कलयते (மேலெழுந்த வாரியாகத்தான்) செய்கிறாரோ

आकीटं जगन्मात्रके	=	புழு முதலிய ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும்
ஆகீடம் ஜக ³ ன்மாத்ரகே		
अन्तः संततं शिवमीहते तु	=	உள்ளத்தில் அனெவரது நலனையே
அந்த: ஸந்ததம்		நினைத்து அருளுகிறாரோ
शिवमीहते तु		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தை ³ வதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததி ³ தர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

விளக்கவுரை:

‘உலகையே அழிக்கிறேன்’ என்று ஆணவத்துடன் வானுலகிலிருந்து பூமியை நோக்கி வந்த கங்கையின் கர்வத்தையும், “தவத்தில் இருக்கின்ற சிவனின் உள்ளத்தில் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறேன்” என்று வீராப்புடன் செயல்பட்ட மன்மதனின் ஆணவத்தையும், பிறவிக்கடலில் உழன்று வருந்தும் உயிர்களுக்கு ஓய்வு அளிப்பதற்காக உலகலயத்தையும் செய்வது கழுத்துக்கு மேலுள்ள பாகங்களால் செய்த செயலேயாகும்.

உள்ளத்தில் சிறிதும் சினம் கொள்ளாது, குரு - சிஷ்யனைக் கண்டிப்பது போலவும், தந்தை - தனையனைக் கடிந்து கொள்வது போன்றும் செய்த செயலே யாகும்.

உண்மையில் உள்ளத்தால் ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் எப்பொழுதும் மங்களத் தையே அருளுகிறார்.

பரமேச்வரனின் செயல்கள் அனைத்தும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் போது கொடிய செயல்கள் போன்று தோன்றினிம், உள்ளத்தால் உலக நலன் கருதியே அவ்வாறு செய்கிறார் என்பதை

कण्ठादुपर्येव
கண்டா²து³பர்யேவ

என்ற சொற்றொடரைக் கொண்டு பாங்குற விளக்கியிருப்பது நயம் மிக்க விளக்கம் ஆகும்.

(46) அவதாரிகை: -

சிவனை அனைவரும் தியானிப்பது போலவே சிவனும் அனைவர்க்கும் நலனையே (மங்களத்தையே) ப்ரார்த்திக்கிறார்.

अभ्यर्चन्ति यमामनन्ति यमनुध्यायन्ति यं सन्ततं

गीर्वाणाः फणिनो नरा इति किमित्याश्चर्यमाचक्ष्महे ।

यो देवः स्वयमप्यसौ शिवमनुध्यायन् शिवत्वं गतः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४६ ॥

அப்⁴யர்சந்தி யமாமனந்தி யமனுத்⁴யாயந்தி யம் ஸந்ததம்

கீ³ர்வாண: ப³ணி³னோ நரா இதி கிமித்யாஸ்சர்யமாசக்ஷமஹே ।

யோ தே³வ: ஸ்வயமப்யஸௌ ஸிவமனுத்⁴யாயன் ஸிவத்வம் க³த:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 46 ॥

सन्ततं = எப்பொழுதும்

ஸந்ததம்

गीर्वाणाः फणिनः नराः = தேவர்கள், ஸர்ப்பங்கள், மனிதர்கள்

कீर्वाणः पणिनः नराः = முதலானவர்கள்

यं अभ्यर्चयन्ति = எவரை அர்ச்சனை செய்கின்றனரோ

யம் அப்⁴யர்சயந்தி

आमनन्ति = துதிக்கின்றனரோ

ஆமனந்தி

अनुध्यायन्ति = தியானம் செய்கின்றனரோ

अनुत्⁴यायन्ति

इति = என்ற (அவ்விஷயத்தில்)

இதி

किं आश्चर्य आचक्ष्महे = வியப்பைக் காண என்ன இருக்கிறது?

கிம் ஆஸ்சர்ய ஆசக்ஷமஹே

यः असौ देवः स्वयमपि = எந்த அந்த தேவன் தாமும்

ய: அஸௌ தே³வ: ஸ்வயமபி

शिवं अनुध्यायन् = எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் மங்களத்தையே

ஸிவம் அனுத்⁴யாயன்

நினைந்து

शिवत्वं गतः = சிவத்வத்தை அடைந்திருக்கிறாரோ

ஸிவத்வம் க³த:

स स्वामी = அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

ஸ ஸ்வாமீ

கடவுள்

मम दैवतं = என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
 मम तैवतम् = அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
 तदितर =
 तथैव
 नाम्नापि न अम्नायते = பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
 நாம்னாபி ந அம்னாயதே

மகாபாரதத்தில்,

समा भवन्ति ते सर्वे दानवाश्चमराश्च ये
 शिवोऽस्मि सर्वभूतानां शिवत्वं तेन मे स्मृतं ॥
 ஸமா ப⁴வந்தி தே ஸர்வே தா³னவாஸ்சமராஸ்ச யே
 ஸ்ரீவோ(அ)ஸ்மி ஸர்வபூ⁴தானாம் ஸ்ரீவத்வம் தேன மே ஸ்ம்ருதம் ॥

என்று கர்ண பர்வாவிலும்,

स मेधयति यन्नित्यं सर्वार्थानामुपक्रमम् ।
 शिवमिच्छन्मनुष्याणां तस्मादेष शिवः स्मृतः ॥
 ஸ மேத⁴யதி யந்நித்யம் ஸர்வார்தா³நாமுபக்ரமம் ।
 ஸ்ரீவமிச்ச³ன்மனுஷ்யாணாம் தஸ்மாதே³ஷ ஸ்ரீவ: ஸ்ம்ருத: ॥

என்று ஆனுசாஸனிக பர்வாவிலும் கூறியுள்ளபடி எவர் ஜகத்துக்கெல்லாம் சிவத்தையே நினைந்து சிவத்வத்தை அடைந்தாரோ அவரே எனது ஸ்வாமி என்று கூறுகிறார்.

(47) அவதாரிகை: -

எவருடைய தேஜஸ்ஸைத் தாங்குவதற்கு பூதத்ரயத்தினாலும் முடியவில்லை யோ அவரே எனது ஸ்வாமி எனக் கூறுகிறார்.

यास्वप्सु द्रुहिणोऽजनिष्ट धरणौ यत्रावतारो हरेः
 लिल्ये यत्र हुताशने त्रिजगतां माता विदेहात्मजा ।
 तद्भूतत्रयमप्यभूदचतुरं यत्तेजसो धारणे
 स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४७ ॥

யாஸ்வப்ஸு த்³ருஹிணோ(அ)ஜநிஷ்ட த⁴ரணௌ யத்ராவதாரோ ஹரே:
 லில்யே யத்ர ஹுதாஸனே த்ரிஜக³தாம் மாதா விதே³ஹாத்மஜா ।
 தத்³பூ⁴தத்ரயமப்பயபூ⁴த³சதுரம் யத்தேஜஸோ தா⁴ரணே
 ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 47 ॥

यासु अप्सु द्रुहिणः अजनिष्ट	=	எந்த நீரிலிருந்து பிரம்மா உண்டானாரோ
यासु अप्सु த்ருஹிண:		
अजनिष्ट		
यत्र धरणौ हरेः अवतारः	=	எந்த பூமியல் மஹாவிஷ்ணுவின்
யத்ர த்ரணௌ ஹரே: அவதார:		அவதாரம் ஏற்பட்டதோ
यत्र हुताशने	=	எந்த நெருப்பில்
யத்ர ஹுதாஸனே		
त्रिजगतां माता विदेहात्मजा	=	மூவுலகிற்கும் அன்னையாகிய ஸீதாதேவி
लिल्ये		புகுந்தாளோ
த்ரிஜக்தாம் மாதா		
விதேஹாத்மஜா லில்யே		
तद्भूतत्रयमपि	=	அந்த மூன்று பூதங்களும்
தத் பூதத்ரயமபி		
यत्तेजसः धारणे	=	எவருடைய வீர்யத்தைத் தாங்கும் விஷயத்தில்
யத்தேஜஸ: தா்ரணே		
अचतुरं अभूत्	=	ஆற்றல் அற்றவைகளாக ஆயினவோ
அசதுரம் அபூத்		
स स्वामी	=	அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்
ஸ ஸ்வாமீ		கடவுள்
मम दैवतं	=	என்னுடைய தெய்வமும் அவரே
மம தைவதம்		
तदितर	=	அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்
ததித்ர		
नाम्नापि न अम्नायते	=	பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.
நாம்னாபி ந அம்னாயதே		

"ஸ்கந்தோத்பத்தி ஸமயத்தில் பகவானுடைய தேஜஸ்ஸை தரிப்பதற்கு - கங்கை - பூமி - அக்னி மூவரும் முடியாதவர்கள் ஆயினர்". என்னும் விருத்தாந்தத்தை ராமாயணம் பாலகாண்டத்திலும், ஸ்காந்தத்தில் ஸம்பவ காண்டத்திலும் காணலாம்.

பிரம்மா விஷ்ணு ஸீதாதேவி ஆகியோரது முழுமையான சக்திகளையும் தாங்குவதற்குத் தகுதி பெற்றிருந்த இந்த மூன்று பூதங்களும் (பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ்) எந்த பரமேச்வரனது ஒருபகுதி தேஜஸ்ஸைக் கூடத் தாங்கும் ஆற்றல் அற்றவை ஆயினவோ, அத்தகைய ஆற்றல் (சக்தி) மிக்கவர் பரமேச்வரன். எனவே, அவரே எனது ஸ்வாமி என்கின்றார் கவி.

(48) அவதாரிகை:

यद्धर्मानुचिकीर्षया प्रवृते भिक्षाश्रमोऽनुत्तमो

यद्दास्यव्रतलाञ्छनं परमिति ख्याता विभूतिः श्रुतौ ।

यत्सूक्तिश्रवणेच्छया सुकृतिनो मुञ्चन्ति काश्यामसून्

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४८ ॥

யத்³த⁴ர்மானுசிகீர்ஷயா ப்ரவவ்ருதே பி⁴க்ஷாஸ்ரமோ(அ)னுத்தமோ

யத்³தா³ஸ்யவ்ரதலாஞ்ச²னம் பரமிதி க்³யாதா விபூ⁴தி: ஸ்ருதௌ ।

யத்ஸூக்திஸ்ரவணேச்ச³யா ஸூக்ருதினோ முஞ்சந்தி காஸ்யாமஸூன்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 48 ॥

यद्धर्मानुचिकीर्षया

= எந்த ஈச்வரனுடைய தர்மத்தில் உள்ள

यत्³த⁴ர்மானுசிகீர்ஷயா

ஆவலினால்

अनुत्तमो भिक्षाश्रमः

= நிகரற்ற பிக்ஷாஸ்ரமம் ஏற்பட்டதோ

अनुत्तमो पिकाशास्त्रमः

प्रवृते यद्दास्य व्रतलाञ्छनं

= எவருடைய அடியார்களின் வ்ரத சின்னமாகிய

विभूतिः

விபூதியானது

ப்ரவவ்ருதே யத்³தா³ஸ்ய

வ்ரதலாஞ்ச²னம் விபூ⁴தி:

परमिति श्रुतौ ख्याता

= மிக மேலானது என்று வேதங்களில்

பரமிதி ஸ்ருதௌ க்³யாதா

புகழ்ந்து பேசப்படுகிறதோ

यत्सूक्तिश्रवणेच्छया

= எவருடைய உபதேச வாக்கியத்தைக்

यत्सूक्तिश्रवणेच्छया

கேட்க விரும்பி

सुकृतिनः

= புண்ணியம் செய்தவர்கள்

ஸூக்ருதின:

काश्यां असून् मुञ्चन्ति

= காசியில் உயிரை விடுகின்றனரோ

काश्याम असून् मुञ्चन्ति

स स्वामी

= அவரே தலைவராக விளங்கக்கூடிய முழுமுதற்

स्वस्वामी

கடவுள்

मम दैवतं

= என்னுடைய தெய்வமும் அவரே

मम दैवतं

तदितर

= அவரைத் தவிர்த்த பிறதெய்வமெதுவும்

तदितर

नाम्नापि न अम्नायते

= பெயரளவில்கூடக் கூறப்படுவதில்லை.

नाम्नापि न अम्नायते

नाम्नापि न अम्नायते

விளக்க உரை:

பாசுபத விரதத்தின் சிறப்பும், உயர்வும் இங்கு கூறப்படுகின்றன. 'பிக்ஷாச்ரமம்' என்பது முண்டனம் செய்து - சிகையை கௌபீனமொன்றே அணிந்து விபூதி தரித்து - பிக்ஷா எடுப்பதைக் குறிக்கும்.

अनुत्तमः अनुत्तमः என்ற அடைமொழி அதிவர்ணாச்ரம நிலையைக் குறிக்கும். விபூதி தாரணத்தின் உயர்வு, 'காலாக்னிருத்ர - ஜாபால - கைவல்ய - அதர்வ சிரஸ்' முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் மற்றும் ஸ்ம்ருதி - இதிஹாஸ - புராணங்களிலும் விசேஷமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

**अतस्सर्वं परित्यज्य त्रिपुण्ड्रं भस्म कुण्ठनम् ।
नित्यं प्रयत्नतः कुर्वन् मुमुक्षुः मुच्यतेऽचिरात् ॥**

அதஸ்ஸர்வம் பரித்யஜ்ய த்ரிபுண்ட்ரம் ப⁴ஸ்ம குண்ட³னம் ।
நித்யம் ப்ரயத்னத: குர்வன் முமுகுஷ: முச்யதே(அ)சிராத் ॥

என்ற பிரமாணத்தின்படி ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகம் செய்த ஸன்யாஸிகளும் - அதிவர்ணாச்ரமிகளும் கூட விபூதி தாரணத்தை விடலாகாது.

காசியில் பிராண வியோகம் ஆகின்ற உயிர்களுக்கு விச்வேச்வரர், ஓம் நம: ஸ்ரீவாய' (ओं नमः शिवाय) என்னும் ஷடக்ஷர தாரக மஹாமந்த்ரோபதேசம் செய்து கரையேற்றுகிறார். இந்தத் தாரக மந்த்ரோபதேசம் பெற்று உய்யவேண்டும் என்று விரும்புகின்ற புண்ணிய சாலிகள் புத்திபூர்வமாகவே தங்களது பிராணனை அங்கு வியோகம் செய்கின்றனர்.

(49) அவதாரிகை: -

நான்முகன் திருமால் முதலான பலரும் சிவனை ஆச்ரயித்த காரணத்தாலேயே மிகுந்த புகழை அடைந்துள்ளனர்" என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலால் விளக்குகிறார்: -

यत्सारथ्यपदस्थिते: शतधृतेरायु: परार्धाधिकं

शौरैर्यं प्रति मार्गणत्वमयतो जागर्ति लक्ष्मी: स्थिरा ।

यत्पादाश्रयिण: फणाधरपतेर्वाच: प्रथन्तेतरां

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ४९ ॥

யத்ஸாரத்³யபத்³ஸ்தி²தே: ஸதத்⁴ருதேராயு: பரார்தா⁴தி⁴கம்

ஸௌரேர்யம் ப்ரதி மார்க்³ணத்வமயதோ ஜாக்³ர்தி லக்ஷ்மீ: ஸ்தி²ரா ।

யத்பாதா³ஸ்ரயிண: ப²னாத⁴ரபதேர்வாச: ப்ரத²ந்தேதராம்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 49 ॥

यत्सारथ्यपदस्थिते:	=	எந்த பரமேச்வரனுக்குத் தேரோட்டியாக
यत्सारात् ³ यपत् ³ ஸ்தி ³ தே:		அமர்ந்த காரணத்தினாலேயே
शतधृते: आयु: परा परार्धाधिकं =		பிரம்ம தேவனுக்கு பரார்த்தத்திற்கும்
ஸதத் ⁴ ருதே: ஆயு:		அதிகமான ஆயுள்பாவம் கிட்டியதோ
பரா பரார்தா ⁴ தி ⁴ கம்		
यं प्रति मार्गणत्वं अयत: शौरे: =		எந்த பரமேச்வரனுக்கு பாணமாக இருக்கும்
யம் ப்ரதி மார்க ³ ணத்வம்		தன்மையை அடைந்த திருமாலினது
अयत: शौरे:		
लक्ष्मी: स्थिरा जागर्ति =		செல்வியாக திருமகளும் என்றும்
லக்ஷ்மீ: ஸ்தி ³ ரா ஜாக ³ ர்தி		நீங்காதவளாக விளங்கிறாளோ
यत्पादाश्रयिण: फणाधरपते: =		எந்த பரமேச்வரனது திருவடிகளை
யத்பாதா ³ ஸ்ரயிண:		ஆச்ரயிக்கின்ற அரவரசனாகிய
ப'ணாத ⁴ ரபதே:		ஆதிசேஷனுடைய
वाच: प्रथन्तेतराम् =		உரைகள் மிக்க புகழுடையனவாக
வாச: ப்ரத ³ ந்தேதராம்		விளங்குகின்றனவோ
स: स्वामी =		அத்தகைய பரமேச்வரனே அண்டபிண்ட
ஸ: ஸ்வாமீ		சராசரங்கள் அனைவற்றிற்கும் முழுமுதற்
		கடவுளாக விளங்கும் தலைவர் ஆவார்.
मम दैवतम् =		எனது தெய்வமும் அவரே.
மம தை ³ வதம்		
तदितर: नाम्ना अपि न =		அப்பரமேச்வரனைத் தவிர்த்த பசுக்களாக
आम्नायते		உள்ள வேறு எந்த தேவனையோ மனிதனையோ
ததி ³ தர: நாம்னா அபி		வேதங்களோ, பிரதானமாக ஓரிடத்திலும்
ந ஆம்னாயதே		ஒருமுறைகூடப் பெயரளவில்கூட கூறப்படுகிற
		தில்லை. அப்பரமேச்வரன் ஒருவரையே
		வேதங்கள் பிரதானமாகப் புகழ்ந்து
		உத்கோஷிக்கின்றன.

விளக்க உரை:

திரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்யப் புறப்பட்ட பரமேச்வரனுக்குத் தேரோட்டியாகத் தொண்டு புரிந்த காரணத்தாலேயே பிரம்ம தேவனுக்கு பரார்த்தத்திற்கும் அதிகமான காலம் வாழும் வாழ்வு கிட்டியது.

திரிபுர ஸம்ஹார வேளையில் திருமால் அம்பாகித் தொண்டு புரிந்த காரணத் தாலேயே, ஓரிடத்திலும் நிலையாகக் தங்கியிராத திருமகள் திருமாலின் திருமார்பில் நீங்காது உறைந்து சிறந்து விளங்குகின்றாள்.

ஆடல் அரசராக விளங்கும் பரமசிவனின் திருவடிகளுக்குப் பாதஸரமாக விளங்குபவர் ஆதிசேஷன் என்ற அவரசன். அவரே பதஞ்சலி முனிவராகித் தோன்றியவர். இவர் பாணினியின் வ்யாகரணம் எனப்படும் ஸம்ஸ்கிருத மொழியின் இலக்கணங்களை வகுத்துக் கூறும் சூத்ரங்களுக்கு விரிவுரை (பாஷ்யம்) எழுதினார். அந்த பாஷ்யம் ஒன்றே 'மஹாபாஷ்யம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற பெரு மையை அடைந்துள்ளது. இத்தகைய சிறப்பும் சிவத்தொண்டினால் அமைந்ததேயாகும்.

(50) அவதாரிகை: -

“சிவனைப் 'பரமேச்வரன்' என்று கூறுவதற்குக் காரணமான பரம உத்கர்ஷ பாவனைக்கு ஸாக்ஷிகள் உள்ளனவா?” என்ற வினாவிற்கு இப்பாடல் விளக்கம் தருகிறது: -

पारम्ये निगमागमाः परमसौलभ्ये पिशाचादयो

वाञ्छातीतपदार्पणे स भगवान् वैयाघ्रपादो मुनिः ।

सर्वाङ्गःसहनेऽन्धकश्च दनुजो यस्य स्थिताः साक्षिणः

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ५० ॥

பாரம்யே நிக³மாக³மா: பரமஸௌலப்யே பிஷாசாத்யோ

வாஞ்சா²தீதபதா³ர்பணே ஸ ப⁴க³வான் வையாக்⁴ரபாதோ³ முனி: ।

ஸர்வாக்³:ஸஹனே(அ)ந்த⁴கர்ச த³னுஜோ யஸ்ய ஸ்தி²தா: ஸாக்ஷிண:

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 50 ॥

यस्य पारम्ये = एवருடைய பரம உத்கர்ஷ பாவனா

यस्य पारम्ये = விஷயத்தில்

निगमागमाः = வேத சாஸ்திரங்கள்

निक³माक³मा:

साक्षिणः स्थिताः = ஸாக்ஷிகளாக உள்ளனவோ

ஸாக்ஷிண: ஸ்தி²தா:

परम सौलभ्ये = பரம ஸௌலப்ய குண விசேஷத்தில்

पारम सौलभ्ये

पिशाचादयः = பூத பிஷாசாதிகள்

पिशाचादयः

साक्षिणः स्थिताः = ஸாக்ஷிகளாக உள்ளனவோ

ஸாக்ஷிண: ஸ்தி²தா:

वाञ्छातीतपदार्पणे = வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றிற்கு

वाञ्छातीतपदार्पणे = அதிகமாகவே அளிக்கும் செயலில்

सः भगवान् वैयाघ्रपादो मुनिः =	வையாக்ரபாத முனி என அழைக்கப்படும்
ஸ: ப ⁴ க ³ வான்	உபமன்யு மகரிஷியே
வையாக் ⁴ ரபாதோ ³ முனி:	
साक्षी भवति =	ஸாக்ஷியாக விளங்குகிறாரோ
ஸாக்ஷீ ப ⁴ வதி	
सर्वाङ्गःसहने =	எல்லாக் குற்றங்களையும் மன்னித்து
ஸர்வாக ³ :ஸஹனே	அருளும் செயலில்
दनुजः अन्धकश्च =	அசுரனான அந்தகனும் ஸாக்ஷியாக
த ³ னுஜ: அந்த ⁴ கஸ்ச	விளங்குகிறானே
सः स्वामी =	அத்தகைய பரமேச்வரனே அண்டபிண்ட
ஸ: ஸ்வாமீ	சராசரங்கள் அனைவற்றிற்கும் முழுமுதற்
	கடவுளாக விளங்கும் தலைவர் ஆவார்.
मम दैवतम् =	எனது தெய்வமும் அவரே.
மம தை ³ வதம்	
तदितरः नाम्ना अपि न =	அப்பரமேச்வரனைத் தவிர்த்த பசுக்களாக
आम्नायते	உள்ள வேறு எந்த தேவனையோ மனிதனையோ
ததி ³ தர: நாம்னா அபி	வேதங்களோ, பிரதானமாக ஓரிடத்திலும்
ந ஆம்னாயதே	ஒருமுறைகூடப் பெயரளவில்கூட கூறப்படுகிற
	தில்லை. அப்பரமேச்வரன் ஒருவரையே
	வேதங்கள் பிரதானமாகப் புகழ்ந்து
	உத்கோஷிக்கின்றன.

விளக்க உரை:

சிவபெருமானை 'ஸர்வேச்வரன்' என்று ஸர்வ உத்க்ருஷ்டராகக் கூறுவதற்குக் காரணங்களாக விளங்குபவை, வேதங்கள் "பரம ஸௌலப்யம், விரும்பியதற்கும் அதிகமாகவே கொடுக்கின்ற தன்மை, எத்தகைய குற்றங்களையும் மன்னித்து ஆட்கொள்ளுகின்ற தன்மை, எத்தகைய குற்றங்களையும் மன்னித்து ஆட்கொள்ளுகின்ற சிறப்பு" ஆகிய இத்தகைய சிறந்த குணங்கள் சிவபெருமானிடம் உள்ளதாலேயே வேதங்கள்,

आते पितर्मरुतांसुम्नं

ஆதே பிதர்மருதாம்ஸுமனம்

எனவும்,

न वा ओजीयो, भीषास्माद्वातः

ந வா ஓஜீயோ, பீ⁴ஷாஸ்மாத்³வாத:

எனவும் உத்கோஷிக்கின்றன.

பக்தர்களின் விருப்பத்திற்கும் அதிகமாகவே கொடுக்கின்ற சிறப்பினை, 'வையாக்ர பாதர்' என அழைக்கப்படும் உபமன்யு மகரிஷியின் வரலாறு (10 ஆவது சுலோக விளக்கத்தில் காண்க) நமக்கு விளக்குகின்றது.

அன்பர்களின் குற்றங்களைப் பொறுத்து மன்னித்து உயர்பதவி அளிக்கும் தன்மையைச் 'சங்கரஸம்ஹிதை' என்ற நூல் விளக்கக்கூடிய அந்தகாசுரனது வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகிறது.

அந்தகாசுரனது வரலாற்றுச் சுருக்கமாவது: -

அந்தகன் என்ற பெயருடைய ஓர்அசுரன் சிறந்த சிவபக்தன். மற்றவரது தேஜஸ் வலிமை முதலியவற்றை, அவர்கள் அறியாத வண்ணம் அபஹரித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலைத் தவம்செய்து சிவனிடமிருந்து வரமாகப் பெற்றான்.

அவ்வர பலத்தால் தேவர்களின் ஆற்றல்களை யெல்லாம் அபஹரித்துக் கொண்டு வலிமை மிக்கவனாகி, பிரம்மமாத் தேவர்களையெல்லாம் துன்புறுத்தத் தொடங்கினான். அதனால் அஞ்சிய வானவர்கள் பெண்வேடம் பூண்டு வெகுகாலம் மறைந்து வாழ்ந்து, பின் சிவனருளால் அவனை அழித்தனர்.

ஆனாலும் தனது பக்தனான அந்த அந்தகனை, அவனது குற்றங்களையெல்லாம் மன்னித்து, அவனுக்குப் பிரமத கணங்களின் தலைமைப் பதவியை அளித்து அருளினார்' என்று 'சங்கர ஸம்ஹிதை' எனும் நூல் விளக்குகிறது.

இவ்வாறு சிறந்த குணங்கள் அனைத்தும் பெற்றவராகத் திகழ்பவர் சிவபெருமான் ஒருவரே. அதனாலேயே அவர், "பரமேச்வரன்" என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறார். அதனாலேயே பரம உத்க்ருஷ்டராகவும் விளங்குகிறார்.

(51) அவதாரிகை: -

ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஒருவரே ஸர்வ ஸாரக்ராஹி என்பதை இப்பாடல்மூலம் விளக்குகின்றார்: -

சாரா: शब्दकुलस्य येन निगमा वाहा इति स्वीकृता:

सारावद्रिषु कार्मुकं गृहमिति द्वौ हेमरूप्यौ हतौ ।

सारा वारिषु जाह्नवीति विधृता भक्तानुकम्पाच्छलात्

स स्वामी मम दैवतं तदितरो नाम्नापि नाम्नायते ॥ ५१ ॥

ஸாரா: ஸப்³த³குலஸ்ய யேன நிக³மா வாஹா இதி ஸ்வீக்ருதா:

ஸாராவத்³ரிஷு கார்முகம் க்³ருஹமிதி த்³வௌ ஹேமரூப்யௌ ஹ்ருதௌ ।

ஸாரா வாரிஷு ஜாஹ்னவிதி வித்⁴ருதா ப⁴க்தானுகம்பாச்ச³லாத்

ஸ ஸ்வாமீ மம தை³வதம் ததி³தரோ நாம்னாபி நாம்னாயதே ॥ 51 ॥

येन शब्दकुलस्य साराः	=	எவரால் ஒலிகளின் ஸாரங்களாக
निगमाः वाह इति स्वीकृताः		விளங்கும் வேதங்கள் குதிரைகளாக
येन शब्दकुलस्य साराः		ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளப் பட்டனவோ
निकृताः वाह इति स्वीकृताः		நிக்மா: வாஹ இதி ஸ்வீக்ருதா:
अदिष्ट सारौ हेमरूप्यौ द्वौ	=	மலைகளில் சிறந்த தங்கமலையாகிய மேரு
अत्तरीषा सागरा		மலையும், வெள்ளிமலை எனப்படும் கைலாய
हेममण्डप्येन त्वेन		மலையும் ஆகிய இருமலைகளும்
कार्मुकं गृहमिति हतौ	=	முறையே வில்லாகவும் வீடாகவும்
कार्मुकम् कं रुहमिति हतौ		கார்முகம் க் ³ ருஹமிதி ஹ்ருதௌ ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனவோ
वारिषा सारा जाह्वी च	=	ஆறுகளில் சிறந்த கங்கா நதியும்
वारीषा सागरा जाह्वी च		வாரிஷா ஸாரா ஜாஹ்வீ ச
भक्तानुक्पात् छलात्	=	பக்தனாகிய பகீரதன் மீது கொண்ட
पक्तानुकम्पात् सलात्		அன்பு எனும் வ்யாஜகமாக
विधृता	=	(சிரஸில்) தாங்கிக் கொள்ளப்பட்டதோ
विद् ⁴ ருதா		
सः स्वामी	=	அத்தகைய பரமேச்வரனே அண்டபிண்ட
सः स्वामी		சராசரங்கள் அனைவற்றிற்கும் முழுமுதற்
		கடவுளாக விளங்கும் தலைவர் ஆவார்.
मम दैवतम्	=	எனது தெய்வமும் அவரே.
मम दैवतम्		
तदितरः नाम्ना अपि न	=	அப்பரமேச்வரனைத் தவிர்த்த பசுக்களாக
आम्नायते		உள்ள வேறு எந்த தேவனையோ மனிதனையோ
तथी ³ तरः नाम्ना अपि न		வேதங்களோ, பிரதானமாக ஓரிடத்திலும்
न आम्नायते		ஒருமுறைகூடப் பெயரளவில்கூட கூறப்படுகிற
		தில்லை. அப்பரமேச்வரன் ஒருவரையே
		வேதங்கள் பிரதானமாகப் புகழ்ந்து
		உத்கோஷிக்கின்றன.

விளக்க உரை:

சப்தப்ரம்மமாக விளங்குகின்ற வேதங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒலிகளால் அமைந்த நூல்கள் என்பன உலகில் இல்லை. எனவே, எந்நாளும் அழியாத சிறப்புடன் விளங்குகின்ற அத்தகைய வேதங்களையே தமது தேரை இழுத்துச்செல்லும் குதிரைகளாக ஏற்றுக் கொண்டார் பரமசிவன்

தங்க மலையாகிய மேருவும், வெள்ளிமலையாகிய கைலாயமும் மலைகளில் சிறந்தவை. ஆகவே, அவற்றுள் மேருவைத் தமது வில்லாகவும், கைலாயைத் தமது இருப்பிடமாகவும் அமைத்துக் கொண்டார்.

புனிதத் தன்மையாலும், மருத்துவத்தன்மையாலும் சிறந்து விளங்குவது கங்கையாறு. எனவே, அதனை, பகீரதன் வேண்டிக் கொண்டான் என்பதை ஒரு காரணமாக வைத்துத் தலையில் தாங்கிக் கொள்வார் போல் எந்நாளுமே அதனைத் தமது சிரஸில் தாங்கிக் கங்காதரஞாக விளங்குகிறார்.

இவ்வாறு உலகில் உள்ள ஸாரமான பொருள்கள் அனைத்தையுமே ஸ்வீகரித்துக் கொண்டவர் என் ஸ்வாமி என்று விளக்குகிறார் கவி.

(52) அவதாரிகை:

அகணித குணசீலனாய், குணங்கள் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாகவும் இருப்பிடமாகவும் விளங்குகின்ற பரமேச்வரனுடைய பெருமைகளை 51 சுலோகங்களில் முழுமையாகக் கூறிவிட முடியுமா? ஆகவே, ஈசனது பெருமைகளில் சிலவற்றைக் கூறி விளக்கிய ஸ்ரீநீலகண்டதீக்ஷிதர் அவர்கள்,

பரமேச்வர அனுக்ரஹத்தால் இவ்வுலகில் அவதரித்த ஸ்ரீகண்டவித்யேசரும், தனக்கு ஸர்வதந்த்ர உபதேஷ்டாவாகவும் விளங்கிய ஸ்ரீமதப்பய்ய தீக்ஷிதரை இந்த 52 வது சுலோகத்தில் துதிக்கின்றார்.

भूमिर्भ्राम्यति बद्ध एव मरुति प्रत्यग्भ्रमोऽत्यद्भुतो

भ्राम्यन्त्येव सहाश्रयेण च दिवि ज्योतीषि सर्वाण्यपि ।

आवर्तोऽयमपां भ्रमः परिणतो मूर्तिर्हरस्याष्टमी

याऽसावप्पयदीक्षितो जयति सा त्वेका निरस्तभ्रमा ॥ ५२ ॥

பூ⁴மிர்⁴ராம்யதி ப³த்³த⁴ ஏவ மருதி ப்ரத்யக்³ப்⁴ரமோ(அ)த்யத்³பு⁴தோ

ப்⁴ராம்யந்த்யேவ ஸஹாஸ்ரயேண ச தி³வி ஜ்யோதீம்ஷி ஸர்வாண்யபி ।

ஆவர்தோ(அ)யமபாம் ப்⁴ரம: பரிணதோ மூர்திர்ஹரஸ்யாஷ்டமீ

யா(அ)ஸாவப்பயதீ³க்ஷிதோ ஜயதி ஸா த்வேகா நிரஸ்தப்⁴ரமா ॥ 52 ॥

भूमि: = ஈச்வரனின் எட்டு வடிவங்களில்

பூ⁴மி: ஒன்றாகிய பூமியும்,

भ्राम्यति = சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது

ப்⁴ராம்யதி

मरुति = காற்றிலும் கூட

மருதி

अत्यद्भुतः प्रत्यग्भ्रमः = மிகவும் வியக்கத்தக்க சுழற்சியானது

अत्यत्³பு⁴த: ப்ரத்யக்³ப்⁴ரம:

बद्ध एव = பொருந்தியதாகவே உள்ளது

प³த்³த⁴ ஏவ

ज्योतीषि सर्वाणि अपि	=	சூர்யன், சந்திரன், அக்னி முதலான
ஜ்யோதீம்ஷி ஸர்வாணி அபி		ஒளிப் பொருள்களினத்துமே
दिवि आश्रयेण सह	=	தமது சுழற்சிக்கு ஆதாரமாக
தி ³ வி ஆஸ்ரயேண ஸஹ		உள்ள ஆகாயத்துடன் கூடவே
भ्राम्यन्त्येव	=	சுற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன
ப் ⁴ ராம்யந்த்யேவ		
अपां परिणतः अयं	=	நீரில் தோன்றுகின்ற சுழல் வடிவான
आवर्तः भ्रमः		சுழற்சியானது
அபாம் பரிணத: அயம்		(அனைவரும் காணக்கூடிய ஒன்றே)
ஆவர்த: ப் ⁴ ரம:		
या हस्या अष्टमी मूर्तिः	=	எது எட்டாவது வடிவமாகக் கூறப்படுகிறதோ
யா ஹஸ்யா அஷ்டமீ மூர்தி:		
अप्पय दीक्षितः सा अस्ति	=	அத்தகைய புமான் வடிவமாக அப்பய்ய
அப்பய தீ ³ க்ஷித: ஸா அஸ்தி		தீக்ஷிதர் அவர்கள் விளங்குகிறார்கள்
सा तु एका	=	அத்தகைய அப்பய்ய தீக்ஷிதர் வடிவமாகிய
ஸா து ஏகா		புமான் வடிவம் ஒன்று மட்டுமே.
निरस्तभ्रमा जयति	=	சலனமற்றதாக நிலையானதாக
நிரஸ்தப் ⁴ ரமா ஜயதி		ஸர்வோதக்ருஷ்டமாக விளங்குகிறது.

விளக்க உரை: -

நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் எனும் ஐந்து பூதங்களும் சூர்யன், சந்திரன் ஆகிய இரு ஒளித்தேவதைகளாகவும், 'தீக்ஷிதன்' என்று சொல்லப்படும் வேள்வி செய்கின்ற (செய்த) யஜமானனாகிய புமானும் ஆகிய எட்டு வடிவங்களும் சிவபெருமானுடைய வடிவங்களாம். இதனை

भूरभांस्यनलोऽनिलोऽबरं अहर्नाथो हिमांशुः पुमान्, इत्याभाति

चराचरात्मकमिदं यस्यैव मूर्त्यष्टकम्

பூ⁴ரம்பா⁴ம்ஸ்யனலோ(அ)னிலோம்ப³ரம் அஹர்நாதோ² ஹிமாம்ஸு:

புமான், இத்யாபா⁴தி

சராசராத்தமகமித³ம் யஸ்யைவ மூர்த்யஷ்டகம்

என்று ஆதிசங்கரர் தமது தக்ஷிணமூர்த்தி அஷ்டகத்தில் குறித்திருப்பதைக் காணலாம். அதனாலேயே சிவபெருமான், 'அஷ்டமூர்த்தி' என வழங்கப்படுகிறார்.

அஷ்ட மூர்த்தியாக விளங்கும் சிவபெருமானுடைய எட்டு வடிவங்களில் புமான் வடிவம் ஒன்றைத் தவிர, ஏனைய ஏழுவடிவங்களும் நிலையாக இல்லாமல் சுழன்று கொண்டே இருக்கக்கூடிய ப்ரமணை ஸ்வபாவம் உள்ளனவாகவே காணப்படுகின்றன.

ஆனால், எட்டாவது வடிவமாகிய புமான் வடிவமோ ஸ்திரமானது; சலனம் சிறிதும் (ப்ரிமம், ப்ரமணம்) இல்லாதது. அத்தகைய எட்டாவது வடிவமாக விளங்குபவர் ஸ்ரீமதப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள்.

அவர் ஈச்வர அனுக்ரஹத்தால் மண்ணுலகில் தோன்றியவர். அவருக்கு எவ்வகையாலும் 'ப்ரமம்' என்பது கிடையாது. எனவே அவரிடம் 'ப்ரமணமும்' கிடையாது.

அவர் ஸ்திர சித்தர். எனவே, சிவபெருமானுடைய ஏனைய ஏழுவடிவங்களினும் மாறுபட்ட எட்டாவது வடிவமாகிய புமான் வடிவில் விளங்குகின்ற ஸ்ரீமதப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் 'நிரஸ்த ப்ரமராகச்' சிறந்து விளங்குகிறார்.

சிவமஸ்து
ஓம் தத் ஸத்
